P G. Wodehouse

ÜRGÉK, SZIVAROK ÉS PASASOK

Ciceró Könyvstúdió
Budapest

A mű eredeti címe
Eggs, Beans and Crumpets

Fordította *Kövesdi Miklós Gábor*

ISBN 978 963 539 799 0
Copyright © by the Trustees of the Wodehouse Estate
© Kövesdi Miklós Gábor, Hungarian translation, 2012
© Ciceró Könyvstúdió, magyar kiadás, 2012

1. Bingo sínen van

Egy Ürge és egy Pasas üldögélt a Parazita Klub dohányzójában. Csupán gyors, ebéd előtti rágyújtásra ugrottak be. Ám ekkor a sarokban álló íróasztal mellől felállt egy Szivar, és hozzájuk lépett.
- Hány „r" van abban, hogy kibírhatatlan?
- Kettő - felelte a Pasas. - Miért?
- Kemény hangú levelet fogalmazok az igazgatóságnak - magyarázta a Szivar -, hogy felhívjam a figyelmüket arra a kibírhatatlan... Szent isten! - kiáltott fel hirtelen. - Már megint kezdi!

Arca görcsösen összerándult. Odakint, a folyosón egy ü.de, fiatal hang,vidám dalra fakadt, sok subidubidúval fűszerezve. Az Ürge fülét hegyezve követte a távolodó hangot míg el nem halt az ebédlő irányában.
- Ki ez a dalos pacsirta? - kérdezte.
- Bingo Little, hogy gebedne meg! Mostanában folyton énekel. Éppen ezért fogalmazok kemény hangú levelet az igazgatóságnak - Bingo Little kibírhatatlan, szűnni nem akaró jókedve miatt. Mert nem ám csak énekel! Hátba vereget. Tegnap mögém osont, és nagy „Aha!" kiáltással a lapockáim közé vágott. Meg is fulladhattam volna. Hány „n" az, hogy szűnni?
- Három - segített a Pasas.
- Kösz - hálálkodott a Szivar.

Visszaült az íróasztalhoz. Az Ürge csodálkozó arcot vágott.
- Furcsa - mondta. - Nagyon furcsa. Ön szerint mi magyarázza az ifjú Bingo viselkedését?
- Egyszerű *joie de vivre.*
- De hisz nős! Nem vett el egy írónőt vagy valami hasonlót?
- De igen. Rosie M. Bankst, a *Csak egy munkáslány,* a *Merveyne Keene,* a *Klubtag,* a *Májusban történt* és sok más mű szerzőjét.

Mindenütt a nő nevét látni. Úgy hallom, vagyonokat keres a tollával.
- Nem is tudtam, hogy a nős férfiak is ismerhetik a *joie de vivre-t.*
-Természetesen ez igen ritka. De Bingo násza kivételesen szerencsés. Ő és az ügy másik érdekeltje az első pillanattól olyanok, mint a turbékoló galambok.
- Ez még nem ok a hátcsapkodásra.
- Nem ismered a dolgok hátterét. Bingónak minden oka megvan hátakat csapkodni. Emelkedett kedélyállapota oka, hogy nemrég csodával határos módon menekült meg a veszedelemtől. Hajszálon múlott, hogy óriási bajok támadjanak odahaza.
- De hisz azt mondtad, olyanok, mint a galambok.
- Így van. De még a galambok is kerülhetnek olyan helyzetbe, amiben a tojó galamb felfújja magát és elkezd hisztizni. Márpedig, ha Mrs. Bingo rájön, mit csinált a férje - és egy ideig nagyon úgy nézett ki, hogy rájön -, Bingo egész hátralévő életében hallgathatta volna. Tüneményes a kicsike, párját ritkítja, de a nők mégiscsak nők. Ezért kétség sem fér hozzá, hogy az aranylakodalmukig emlegette volna. Bingo úgy érzi, megmenekült attól, ami rosszabb a halálnál, és hajlok rá, hogy igazat adjak neki.

Egy délelőtt kezdődött az egész, amikor Bingo a palotapincsi sétáltatása után hazatért a szerelmi fészekbe bekapni némi ebédet. Épp az ebédlőben próbált egy esernyőt egyensúlyozni az orrán - régi kedvtelése -, amikor Mrs. Bingo összeráncolt szemöldökkel, tintapöttyöktől szeplős arccal kilépett a dolgozószobájából.
- Á, itt vagy! - mondta. - Bingo, jártál te valaha Monte Carlóban?

Bingo önkéntelenül felszisszent. Neje akaratlanul is érzékeny pontra tapintott. Bingo semmire sem vágyott jobban ezen a világon, mint hogy elmenjen Monte Carlóba, mert volt egy szisztémája, amivel egész biztosan kifosztaná a kaszinót. De, mint sejthetik, kevés olyan hely van a világon, ahová nehezebb elosonnia egy nős férfinak.

- Nem - felelte Bingo némi szomorúsággal, de aztán visszanyerte szokásos magabiztosságát. - Nézd! - szólt élete párjához. - Figyeld, mit tud a holtomiglan-holtodiglan társad! Ide helyezem az esernyőt. Azután a tökéletes egyensúly megőrzése mellett...
- Szeretném, ha most, rögtön odamennél - szakította félbe Mrs. Bingo.
Bingo elejtette az ernyőt. Tátva maradt a szája. Úgy mesélte nekem, hogy egy pillanatig azt hitte, valami csodálatos álmot lát.
- A könyvem kedvéért. Nem bírom tovább írni helyi atmoszféra nélkül.
Bingo rögtön felfogta a lényeget. Mrs. Bingo gyakran beszélt neki erről a helyi atmoszféra dologról. Manapság, ha teljes értékű fikciót akarsz a tömegek rendelkezésére bocsátani, elengedhetetlen a megfelelő atmoszféra. A kuncsaftok résen vannak. Túl sokat tudnak. Ha félvállról veszed a helyszínt, mielőtt annyit mondanál, „Hahó", becsúszik valami baki, és az emberek csúnya leveleket kezdenek írogatni neked, amik úgy kezdődnek: „Drága hölgyem, nem tudom, tisztában van-e vele..."
- Én pedig nem tudok elmenni. Pénteken ott a Toll-rajz-vacsora, kedden az íróklub tart ebédet Mrs. Carrie Melrose Bopp amerikai írónő tiszteletére. Közben pedig bármelyik pillanatban elérhetek ahhoz a részhez, amikor Lord Peter Shipbourne bankot robbant. Ha nagyon szépen kérlek, el tudnál menni, Bingo drágám?
Bingo kezdte megérteni, hogy érezhették magukat a zsidók, amikor manna kezdett hullani a pusztaság közepén.
- Hogyne, öreglány - felelte kedélyesen. - Érted bármit...
Ám ekkor elhalt a hangja. Hirtelen egy gondolata támadt, mely úgy mart belé, mint a sav. Eszébe jutott, hogy nincs egy huncut krajcárja sem. Minden fillérét elvesztette két héttel azelőtt egy Álomszép nevű lovon, amelyik a fél hármas futamban futott - már ha azt futásnak lehet nevezni -, a Hydock Parkban.
Bingónak egy nagy hibája van. Hagyja, hogy mindenféle álmok és ómenek felhőzzék el a józan ítélőképességét. Senki se tudta jobban,

mint ő, hogy a papírforma szerint Álomszépnek esélye sincs. Csakhogy a verseny előestéjén Bingónak rémálma volt, amelyben Wilbeforce bácsikáját látta meztelenül rumbázni a Nemzeti Liberális Klub lépcsőin, ő pedig a csekély agyával ezt lovitippnek tekintette. Így hát, mint mondtam, puff, egy csapásra búcsút mondhatott minden egyes pennyjének.

Egy ideig búslakodott, de aztán felvidult. Mint ráébredt, Rosie aligha várja tőle, hogy az unalmas Monte Carlo-i kirándulás fáradalmait anyagi háttér nélkül vállalja.
- Hogyne, hogyne, hogyne - ismételte. - Még szép! Holnap indulok. Ami a kiadásokat illeti, azt hiszem, száz fonttal már ellenék, bár kettő még jobb lenne, sőt, három lenne a megnyugtató...
- Á, dehogy, szó sincs róla - közölte Mrs. Bingo. - Egyáltalán nem lesz szükséged pénzre.
Bingo akkorát nyelt, mint egy strucc, ami most kapott be egy réz ajtógombot. - Nem... lesz... szükségem... pénzre?
- Legfeljebb néhány fontra borravalóra meg hasonlókra. Mindent megszerveztem. Dora Spurgeon Cannes-ban van. Felhívom, hogy foglaljon neked szobát az Hotel de Paris-ba Monte Carlóban, és minden számlát a bankomba küldenek.
- De, ha jól értem - mondta Bingo bátortalanul -, azt akarod, hogy vegyüljek el a nemzetközi kémek és elfátyolozott nők között meg minden, hogy aprólékosan megfigyelhessem a szokásaikat. Nem? Ez pedig költekezéssel jár. Tudod, milyenek a nemzetközi kémek. Üvegszámra isszák a pezsgőt.
- A kémekkel ne törődj. El tudom képzelni őket. Nekem csak a hely atmoszférája kell. A játéktermek és a Kaszinó tér pontos leírása. Különben is, ha sok pénzt kapnál, még kísértést ereznél, hogy játssz.
- Mi!? - kiáltott Bingo. - Játszani? Én?
- Dehogy, dehogy - visszakozott bűnbánóan Mrs. Bingo. - Tudom, alaptalanul gyanúsítalak. De akkor is jobban örülnék, ha úgy lenne, ahogy elterveztem.

Így hát ismerik az alapállást. Az sem fogja meglepni önöket, hogy Bingo kedvetlenül ebédelt. Csak játszott a csibefasírttal, és a lekváros buktát érintetlenül tolta félre. Egész étkezés alatt szórakozottan ült, mert az agya járt, mint a motolla. Valahogy zsozsóhoz kell jutnia. De hogyan? Hogyan?

Tudják, Bingo nem az a típus, aki könnyen szerez magának jelentősebb kölcsönt. Az emberek túlságosan is jól ismerik az anyagi körülményeit. Egy nap persze fel fogja vetni a pénz, de addig is, míg örökölhet Wilbeforce bácsitól - aki nyolcvanhat éves, és bármikor a paradicsomba juthat -, sosem érezheti magát teljes biztonságban. A közvélemény nagyon is jól tudja ezt, ami meglehetősen pangóvá teszi a piacot.

Bingo hosszas merengés után úgy látta, az egyetlen reménye ekkora összegre Stekszes Prosser. Bár Stekszest nem könnyű megfejni, viszont milliomos, és a helyzet épp egy milliomosért kiáltott. Így hát barátunk koktélidőben elsietett a klubba, csak hogy megtudja, Stekszes külföldön van. Akkora volt a csalódás, hogy Bingo kénytelen volt elvonulni a dohányzóba némi szíverősítőért. Épp itt voltam, amikor bejött. Annyira nyúzott, elesett volt, hogy megkérdeztem, mi baj, mire mindent elmondott.

- Ugye nem tudnál kölcsönadni úgy húsz-huszonöt fontot vagy inkább harmincat? - kérdezte.

- Nem, nem tudnék - feleltem, mire halk, hosszú, reszketeg sóhajt hallatott.

- Akkor ez van - mondta. - Ilyen az élet. Itt állok ezzel az egyedülálló lehetőséggel, hogy óriási vagyont szerezzek, de nincs meg hozzá a kellő tőkém. Hallottál valaha egy Garcia nevű fickóról?

- Nem.

- Annak idején százezer ficcsel húzta le a Monte Carlo-i vezetőséget. Na, és ismered Darnborough-t?

- Nem.

- Nyolcvanháromezret rakott zsebre. Na, és az Owers név ismerős?

- Nem.
- Több mint húsz évig tartott a nyerőszériája. Ez a három jómadár, akiről beszélek, egyszerűen elment Monte Carlóba, szivarozva hátradőltek a székükben, a kaszinó pedig csak öntötte rájuk a pénzt. Pedig kétlem, hogy bármelyiküknek is olyan szisztémája lett volna, mint nekem! Ezer kartács és bomba! - kesergett Bingo.

Nem sok mindent mondhatsz, ha egy cimbora ilyen mélyen van. Csak annyit tanácsolhattam, csapjon zaciba átmenetileg valami kisebb értéktárgyat. Például a cigarettatárcáját. Ekkor tudtam meg, hogy a cigarettatárcája nem is tömör arany, mint ahogy hittük. Valójában bádog. A cigarettatárcán kívül az egyetlen értéktárgy, amivel valaha is rendelkezett, egy gyémánt melltű volt, melyet Mrs. Bingónak vásárolt születésnapi ajándékként. Akkoriban ugyanis épp pénz állt a házhoz egy szerencsés Catterick Bridge-i spekuláció következtében.

Egyszóval elég reménytelennek látszott az eset. Nem tehettem mást érte, mint hogy felajánlottam együttérzésemet és még egy italt. Másnap délelőtt elpöfögött a tizenegyes expresszel. Lelkében vihar, zsebében egy jegyzetfüzet, négy ceruza, a retúrjegye, és körülbelül három font borravalókra és hasonlókra. Másnap pedig, nem sokkal ebéd előtt, megérkezett a Monte Carlo-i állomásra.

Nem tudom, emlékeznek-e egy pár évvel ezelőtti slágerre. „Subi dubi dum dum, Subi dubi dum dum", és miután ez lement párszor, így ért véget:

Subi-dubi dum, DUM
Hogy meghasad a szív.

Manapság nemigen játsszák, de egy időben igen gyakran lehetett hallani basszusoktól dohányzó koncerteken és a templomi orgona javára rendezett jótékonysági esteken, a városházán. A „DUM" után egy pillanatra kitartották a szünetet, nagy levegőt vettek, és aztán:

Hogy meghasad AAA-szív.

Persze irtó kellemetlen, nem is hoztam volna szóba, ha nem foglalná össze olyan frappánsan, amit a jó öreg Bingo érzett Monte Carlo-i tartózkodása első két napján. Meghasadt a szíve, mint a fene. Nem csodálom, hiszen szegény fickónak válogatott kínokat kellett kiállnia.

Bár olyan volt, mintha kést forgatnának a szívében, egész nap a Kaszinó termeiben sétált, és papíron a szisztémáját próbálgatta. Minél többet próbálta, annál tévedhetetlenebbnek bizonyult. Egyszerűen nem vallhatott kudarcot.

Második este lefekvésidőben kiszámolta, hogy ha százfranknyi zsetonnal játszott volna, már nem kevesebb, mint kétszázötven fonttal lenne beljebb - mint a pinty. Röviden, ott várta a sült galamb, csak a száját kellett volna kinyitnia, de hiába.

Garcia kinyitotta volna. Darnborough is kinyitotta volna. Még Owers is. De ő nem tehette, és mindezt azért, mert nem rendelkezett azzal a bagatell kezdőtőkével, amit egy Stekszes Prosserhez hasonló cimbora gond nélkül odaadhatott volna, meg se érezné. Lehangoló.

Ám a harmadik reggelen, amikor Bingo az újságot böngészte reggeli közben, olyan hírt pillantott meg, amitől hirtelen kiegyenesedett ültében, és félrenyelte a kávéját.

A nizzai Hotel Magnifique frissen érkezett lakói között volt Graustark hercegnő és herceg őfensége, őfelsége Ruritánia exkirálya, Lord Percy Poffin, Goffin grófnő, Sir Everard Slurk vezérőrnagy, K. V. O., és Mr. Prosser.

Persze lehetne másik Prosser, de Bingo nem tartotta valószínűnek. A Stekszeshez hasonló kapitális sznobok vonzódnak az olyan szállodákhoz, ahol fenségek és felségek forgolódnak. Barátunk a telefonhoz szaladt, és felhívta a portást.

- Halló? Igen? - mondta a portás. - Ez az Hotel Magnifique. Itt a portás.

- *Dites-moi* - mondta Bingo. - *Esker-vous avez dans votre hotel un monsieur nommé* Prosser?*
- Igen, uram. Ahogy mondja. Lakik nálunk egy bizonyos Mr. Prosser.
- *Est-il un oiseau avec beaucoup de...***** A fenébe, hogy mondják azt franciául, hogy „pattanásos"?
- A szó, amit keres a *bouton* - felelte készségesen a portás. - Igen, uram, Mr. Prosser fölöttébb pattanásos.
- Akkor kapcsolja a szobáját - kérte Bingo. Hamarosan hallotta, ahogy egy fáradt, ismerős hang hallózik.
- Hello, Stekszes, öregem! - kiáltotta Bingo. - Itt Bingo Little.
- Te jó ég! - mondta Stekszes, és volt valami a hangjában, ami arra intette Bingót, hogy nem árt agyafúrtan, óvatosan megkörnyékeznie.
Barátunk tudta jól, hogy Stekszes Prosser két okból is nehéz falat a pumpolónak. Először is, szokása volt késő éjszakáig partikon vedelni, amitől szinte folyamatosan diszpepsziás*** fejfájás kínozta. Másodszor, mint a Parazita Klub ügyeletes pénzeszsákja, visszahúzódóvá és óvatossá vált, mint a madár, amire már túlságosan is sokat lődöztek. Egy ilyen fickót nem foghatsz meg délelőtt tíz órakor, telefonon keresztül. Bingo úgy érezte, ha komoly eredményt szeretne elérni, meg kell puhítania Stekszest.
- Ebben a pillanatban láttam az újságban, hogy errefelé jársz, Stekszeském. Micsoda meglepetés! Mondom, „tyű". Mondom, „hűha". „A jó öreg Stekszes!", mondom. „Lám, lám, lám!"
- Ki vele - közölte Stekszes. - Mit akarsz?
- Meghívni ebédre, mi mást, öreg haver - felelte Bingo.

*** Kissé hibás franciasággal: Van az önök hotelében egy bizonyos Prosser úr?**

**** A pasas igencsak...**

***** Diszpepszia: emésztési zavar, puffadás.**

Igen, ilyen nagy elhatározásra jutott. A borravalókra szánt pénzt másképp kell felhasználnia. Könnyen lehet, hogy emiatt az itt tartózkodása végén égő arccal, lógó füllel kell kiosonnia a szállodából, de ezt a kockázatot vállalnia kell. Aki nem mer, az nem is nyer.

A vonal túlsó végén Stekszesnek elállt a lélegzete.

- Valami baj van a vonallal - mondta. - Úgy hallatszott, mintha azt mondanád, meghívsz ebédre.
- Így van.
- *Te* hívsz meg *engem?*
- Pontosan.
- Fizeted a számlát?
- Igen.

Csönd támadt.

- Ezt el kell küldenem Ripley-nek - bökte ki Stekszes.
- Ripley-nek?
- A *Hiszi vagy sem* pasasnak.
- Ó! - csodálkozott Bingo. Nem volt biztos benne, hogy tetszik neki Stekszes hozzáállása, de megőrizte vidámságát. - Akkor hol és mikor? Hány órakor? És hol?
- Ebédelhetünk itt is. Gyere korán, mert délután kimegyek a lovira.
- Rendben - felelte Bingo. - Pontban egykor ott leszek.

Ott is volt egykor, minden vagyonával a zsebében. Mint később mesélte, vegyes érzésekkel utazott a Monte Carlo-Nizza buszjáraton. Az egyik pillanatban remélte, hogy Stekszest szokás szerint diszpepsziás fejfájás kínozza, mert ez jelentősen korlátozná az étvágyát, így pedig Bingo mégis csak megmenthetne pár fillért. De a következő pillanatban emlékeztette magát, hogy a tompa, folyamatos fejfájással küzdő Stekszest nehezebb meggyőzni. Igen bonyolult helyzet.

Mint kiderült, Stekszes étvágya minden volt, csak nem korlátozott. A különleges helyzet, amiben találta magát - miszerint ezúttal ő a vendég, nem pedig a parazitabeli cimborák vendéglátója

- felkorbácsolta az étvágyát. Nem túlzás azt állítani, hogy az első perctől fogva úgy evett, mint egy kiéhezett piton. Bingo ereiben megfagyott a vér attól a könnyed lazaságtól, ahogy Stekszes melegházi szőlőkről és mirelit spárgákról beszélt a pincérrel. Amikor pedig - nyilván a szokás hatalma által vezérelve - Stekszes az itallapot kérte és finom száraz pezsgőt rendelt, Bingo attól tartott, a számlán szereplő szám erősen hasonlítani fog arra az összegre, amit Roosevelt elnök terjesztett a kongresszus elé a szegény amerikai földművesek megsegítésére.

Jóllehet, egyszer-kétszer - például amikor Stekszes lapátolni kezdte a kaviárt - Bingónak ökölbe szorult a keze, de összességében nem zúgolódott. Ahogy haladt az étkezés, látta, hogy vendége egyre jobban felenged. Csak idő kérdésének tűnt, mikor kezd el úgy áradni belőle a jóság teje, mint mikor átszakad a gát. Bingo érezte, hogy ehhez már csak némi szivar és alkohol kell, így hát megrendelte őket. Stekszes pedig mellénye utolsó három gombját is kigombolva hátradőlt a székében.

- Nahát - mosolygott Stekszes -, lesz miről mesélnem az unokáimnak. Mármint, hogy egyszer a Parazita Klub egyik tagjával ebédeltem, és nem én fizettem. Szívesen viszonoznám valamivel a szívességedet.

Bingo úgy érezte magát, mint a nagy színész, aki megkapta a végszavát. Előrehajolt, és gondoskodó kézzel újragyújtotta Stekszes szivarját. Lesepert egy porszemet barátja zakója ujjáról.

- Megmondom, mit teszek. Adok neked egy fülest. A délutáni futamokra. Tedd meg Ragyás Blökit a *Horroré Sauvan Emlékdíjon.* Biztos befutó.

- Köszönöm, jó öreg Stekszes - felelte Bingo. - Ez csodás hír. Ha adnál egy tízest, Stekszes, vén csataló, fel is tenném rá.

- Miért adjak neked egy tízest?

- Mert ha kifizetem az ebédszámlát, Stekszes, öreg pajti, nem marad egy huncut garasom se.

- Nem lesz szükséged pénzre - mondta Stekszes, és Bingo arra gondolt, hány embertől kell még hallania ezt a marhaságot. - Itt van a londoni bukmékerem. Ha megtudja, hogy a barátom vagy, szívesen hitelez neked.
- De nem fölösleges csomó extra könyvelést adni neki, Stekszeském? - ellenkezett Bingo miközben ismét porszemet pöckölt le Stekszes másik zakóujjáról. - Sokkal jobb lenne, ha kölcsönadnád azt a tízest.
- Viccen kívül - mondta Stekszes -, azt hiszem, iszom még egy kis köménylikőrt.
Ekkor, miután úgy tűnt, zsákutcába jutott a beszélgetés, és nincs kiút, egy zömök, szimpatikus férfi lépett az asztalukhoz. Abból a tényből, hogy Stekszessel rögtön oddsokról és összegekről kezdtek beszélgetni, Bingo kitalálta, hogy ez nyilván a londoni buki.
- A barátom, Mr. Little pedig - tette hozzá végül Stekszes - egy tízest szeretne tenni Ragyás Blökire a *Honoré Savuan Emlékdíjon.*
Bingo már épp megrázta volna a fejét jelezvén, hogy a felesége nem örül, ha fogad, amikor a széke fölött lévő ablakon besütő ragyogó riviérai napfény megvilágította Stekszes arcát, és Bingo látta, hogy tele van pattanással. Egy pillanattal később azt is látta, hogy a buki orrán is van egy rózsaszín pötty, és a számlát kihozó pincérnek is pattanások tarkították a homlokát. Megborzongott. Tudta, hogy az efféle jelek sose véletlenek.
- Úgy bizony - mondta. - Egy tízest az érvényes oddsokkal.
Aztán együtt kimentek a lóversenyre. A *Honoré Savuan Emlékdíjat* háromkor tartották. Egy Liliom nevű ló nyerte. Kerry lett a második, Maubourget a harmadik, Vasborda a negyedik, Ellenállhatatlan az ötödik, Ennivaló a hatodik, Ragyás Blöki a hetedik. Heten indultak, így hát Bingo tartozott egy tízessel a bukinak, és esélye se volt a boldog befejezésnek, hacsak az illető nem hajlandó egy kicsit késleltetni az adósság rendezését.
Így hát elkapta a bukmékert a fenti indítvánnyal, mire a buki azt mondta: „Hogyne".

- Hogyne - mondta a buki, Bingo vállára tette a kezét, és megveregette. - Kedvelem, Mr. Little - közölte.
- Tényleg? - csodálkozott Bingo, és megveregette a buki kezét. - Tényleg, cimbora?
- Úgy bizony! - felelte a buki. - A kisfiamra, Percyre emlékeztet, aki abban az évben harapott fűbe, amikor Worcester-szósz megnyerte a *Jubileumi hendikepet*. A hörgőivel volt baja. Így hát, ha azt kéri, várjak a pénzemre, én azt felelem, hogyne, várok a pénzemre. Mit szólna a jövő péntekhez?
Bingo kissé elsápadt. Az időtartam amire ő gondolt, inkább egy év vagy tizennyolc hónap volt.
- Nos - hebegte -, megpróbálom addig összekaparni... de tudja, hogy megy ez... ne legyen nagyon csalódott, ha... ebben az általános, világméretű pénzhiányban... tőlem független körülmények...
- Úgy érzi, nem lesz képes rendezni a dolgot?
- Vannak kételyeim.
A buki összecsücsörítette a száját.
- Remélem, sikerül - mondta. - Megmondom, miért. Bár minden babona butaság, mégsem tudom figyelmen kívül hagyni, hogy eddig mindenki, aki elmulasztott fizetni nekem, csúnya baleset áldozata lett. Újra és újra.
- Tényleg? - kérdezte Bingo, aki máris a hörgőproblémák tüneteit észlelte magán, akár a néhai Percy.
- Bizony ám - felelte a buki. - Újra és újra. Már-már úgy tűnik, ez valami végzetszerű. Nem is olyan rég volt egy szőke bajszú férfiú, bizonyos Watherspoon. Ötven fonttal tartozott nekem a plumptoni versenyről, és a szerencsejáték-törvényre hivatkozott. Hiszi vagy sem, kevesebb mint egy héten belül eszméletlenül találtak rá az utcán. Valami csúnya dolog történt vele. Hat helyen öltötték össze.
- Hat!
- Hét. Elfelejtettem a bal szeme fölöttit. Az ilyesmi elgondolkoztatja az embert. Hé, Erbut! - kiáltott.

Ijesztő, gengszter kinézetű alak bukkant fel a semmiből, mint egy dzsinn, akinek a buki megdörzsölte a lámpáját.
- Erbut - szólt a buki. - Bemutatom Mr. Little-t, Erbut. Nézd meg jól. Fel fogod ismerni máskor is?
Erbut magába szívta Bingo látványát. Szeme hideg és szürke volt, mint egy papagájé.
- Ja - mondta. - Ja, nem felejtem el.
- Helyes - nyugtázta a bukméker. - Ez minden, Erbut. Visszatérve a pénzre, Mr. Little, igyekezzen péntekig hiánytalanul törleszteni, rendben?
Bingo eltántorgott, és megkereste Stekszest.
- Stekszes, öregem - hebegte -, megmenthetsz egy emberéletet.
- Az ki van zárva - közölte Stekszes, akit ismét elkapott a diszpepsziás fejfájás. - Minél kevesebb emberéletet mentünk meg, annál jobb. Gyűlölöm az emberi fajt. Tőlem bármikor lecsoroghat egy hordóban a Niagara-vízesésen, amikor csak neki tetszik.
- Ha nem szerzek péntekig egy tízest, egy Erbut nevű félelmetes melák pépesre ver.
- Helyes - felelte Stekszes némileg felderülve. - Csodálatos. Remek. Jó lesz.
Bingo felpattant a Monte Carlóba tartó buszra.
Aznap este rosszkedvűen öltözött a vacsorához. Semmi biztató nem jutott eszébe. Három hónap múlva újabb negyedéves apanázst kap, de mit ér vele? Ha jól olvasott Erbut szemében, addigra réges-rég egy kórházban vagy szanatóriumban fog feküdni, toldozva-foltozva. Hogy hány öltéssel, azt csak az idő mondja meg. Watherspoonra gondolt. Lehetséges, hogy ő lesz az, aki megdönti a szőke bajszú férfiú sajnálatos rekordját?
Gondolatai még mindig az öltéseken jártak, amikor csöngött a telefon.
- Halló - szólt egy női hang. - Te vagy, Rosie?
- Nem - mondta Bingo, és majdnem hozzátette, hogy az élet se túl rózsás. - Mr. Little vagyok.

- Ó, Mr. Little, Dora Spurgeon vagyok. Beszélhetnék Rosie-val?
- Nincs itt.
- Ha megérkezik, megmondaná neki, hogy Korzikára megyek a barátaim jachtján? Egy órán belül indulunk, nem tudok átjönni hozzá. Átadná üdvözletemet, és megmondaná, hogy visszaküldöm a brosst?
- A brosst?
- Kölcsönadott egy brosst, amikor eljöttem Londonból. Azt hiszem, azt, amit magától kapott a születésnapjára. Figyelmeztetett, hogy nagyon vigyázzak rá, és úgy érzem, nem lenne biztonságos magammal vinni Korzikára... olyan sok ott a kétes elem... így inkább ajánlott küldeményben elküldöm az Hotel de Paris-ba. Isten önnel, Mr. Little. Sietnem kell.

Bingo letette a kagylót, és leült az ágyra végiggondolni a dolgot. Dora Spurgeon, ez a rövid eszű liba nyilván azt hitte, Mrs. Bingo is a férjével tartott Monte Carlóba. Mrs. Bingo egész biztosan tisztán és érthetően elmagyarázta neki, hogy ő Londonban marad, de hiábavaló próbálkozás szép szóval bármit is megértetni Dora Spurgeonnal. Kalapács kell hozzá. Ennek köszönhetően a bross, amit Mrs. Bingónak ajándékozott, másnap a hotelbe érkezik.

Eddig semmi furcsát nem talált az egészben. Csak egy dologban nem tudott döntésre jutni. Miután zaciba vágta a brosst, a pénzt küldje azonnal a bukinak? Vagy fogja a pénzt, és tegyen egy kört a kaszinóban?

Még késő éjszaka sem bírt dűlőre jutni, de másnap reggelre már mindent világosan látott, ahogy az már lenni szokott alvás után. Nem is értette, hogy lehettek kételyei. Természetesen tennie kell egy kört a kaszinóban.

Ha elküldi a pénzt a bukinak, jóllehet elmozdítja Erbutot, ezt a jövőjére vetülő, sötét árnyat, de feldúlja a családi békét. Ha Mrs. Bingo rájön, hogy a férje elkótyavetyélte a brosst egy loviadósság kifizetésére, súrlódás keletkezik közöttük. Kétségtelen, hogy Bingónak minden joga megvolt rendelkezni a brossal. Verejtékkel

megkeresett pénzéből vette. Mondhatni, azt tehetett vele, amit akart. Mégis, valami azt súgta neki, hogy súrlódást okozna a dolog.

De ha elmegy és beveti a szisztémáját, minden kellemetlenségtől megmenekül. Csak be kell sétálnia a kaszinóba és felmarkolni a pénzt.

Mint kiderült, amúgy se fizethette volna ki Erbut bukiját, mert a helyi zálogház csak egy ötöst adott a brossért. Szenvedélyesen könyörgött többért, de a pult mögötti szivar hajthatatlan volt. így hát fogta az ötöst, fent, a dombon szűkösen megebédelt egy sörözőben, és kevéssel két óra után belépett a tetthelyre.

Sose voltam képes megérteni teljes egészében Bingo szisztémáját. Már vagy tucatszor elmagyarázta, de még mindig sötétben tapogatózom. Mindenesetre a lényege, hogy az összes többi szisztémával szemben, ahol akkor duplázod a téted, ha vesztesz, ő akkor dupláz, ha nyert. Sok munka jár vele papírral és ceruzával, mert számokat kell leírni, hozzáadni, kihúzni, de ahogy kivettem, a lényege ez: ha nyersz, duplázol, így nagy ugrásokkal növeled a hasznodat, és kikészíted a vezetőséget.

A rendszer gyengéje, hogy a működéséhez először is muszáj legalább egyszer nyerni, ami Bingónak nem sikerült.

Nem hinném, hogy van a földön visszataszítóbb - Stekszes Prossert is beleértve -, mint a Monte Carlo-i rulettkerék. Mintha gonosz örömét lelné az egyszerű halandók becsapásában. Órákig játszhatsz fejben, és sose vesztesz. De ha igazi pénzt teszel fel, minden megváltozik. Szegény jó Bingo egyszerűen téved-hetetlennek bizonyult, amíg szigorúan papíron játszott. De most az első pillanattól fogva bajban volt.

Ott állt, ugrásra készen, mint a pórázra kötött kopó, várta, hogy végre duplázhasson, és tehetetlenül nézte, ahogy a tőkéjét összegereblyézik egyetlen, száz frankot érő zseton kivételével. Amikor pedig lemondó mozdulattal felrakta a feketére, kipörgött a nulla, és azt is besöpörték.

Alig esett túl ezen az embert próbáló élményen, amikor megszólalt mögötte egy hang:
- Á, hát itt vagy!
Mikor megfordult, Mrs. Bingóval találta szembe magát.
Leesett állal állt neje előtt. A szíve úgy járt, mint egy csalánkiütéses akrobata táncos. Mint elmesélte, egy pillanatig azt hitte, nem hús-vér ember áll előtte, hanem egy szellemalak. Arra gondolt, biztos elütötte az asszonyt a busz Londonban vagy valami, és a kísértete eljött szólni, ahogy azt már a kísértetek szokták.
- Te! - kiáltott Bingo, mint egy színdarab főhőse.
- Most érkeztem - csiripelte vidáman Mrs. Bingo.
- Én... én nem is tudtam, hogy jössz.
- Gondoltam, megleplek - felelte Mrs. Bingo túláradó boldogsággal. - Tudod, beszélgettem Millie Pringle-lel a könyvemről, és azt mondta, semmi értelme megismerni a kaszinó atmoszféráját. Egy olyan férfi, mint Lord Peter Shipbourne a Kaszinó közelébe se menne - ő csak és kizárólag a Sport Klubban játszana. Már épp írni akartam neked, hogy menj át oda, amikor Mrs. Carrie Melrose Bopp elcsúszott egy banánhéjon az utcán, és kificamította a bokáját.
Ezért elhalasztották az ebédet. Immár semmi akadálya nem volt, hogy idejöjjek, így hát itt vagyok. Ó, Bingo, drágám, hát nem csodálatos?
Bingo kravátlitól zokniig megremegett. Ó nem a „csodálatos" melléknevet választotta volna. Mrs. Bingo pedig láthatólag épp ebben a pillanatban vette észre először, hogy szíve szerelme úgy fest, mint egy hulla, amit egy-két napra kint hagytak az esőn.
- Bingo! - kiáltott. - Mi a baj?
- Semmi - felelte Bingo. - Semmi. Baj? Hogy érted?
- Olyan vagy... - hirtelen asszonyi gyanakvás ébredt Mrs. Bingóban. Összevonta a szemöldökét. - Ugye nem játszottál?
- Nem, nem - bizonygatta Bingo.

Tudják, Bingo olyan fickó, aki ügyel a szabatos fogalmazásra. Az ő értelmezésében a „játék" szó magában foglalja, hogy az embernek van esélye nyerni. Most viszont úgy érezte, nem csinált egyebet, mint fogta a kis vagyonát, és átadta a kaszinó vezetőségének. Ez aligha nevezhető játéknak. Inkább jótékonysági adománynak.

- Nem, nem - mondta tehát. - Szó sincs róla.

- Örülök. Erről jut eszembe, a hotelben találtam egy levelet Dora Spurgeontól. Azt mondta, elküldi a brossomat. Gondolom, a délután folyamán meg kell érkeznie.

Bingót elhagyta minden harciassága. Úgy látta, itt a vég. Mindennek vége, már csak meg kell terveznie a beszédet, amelyben mindent bevall. Már épp a nyitó sorokon gondolkozott, valahogy így: „Figyelj, drágám...", amikor szeme az asztalra tévedt, ahol a feketén jókora halom zseton tornyosult. Ránézésre legalább háromezer-kétszáz frank - vagy más szemszögből nézve, akkori árfolyamon körülbelül negyven font. Épp azon gondolkozott, az asztal körül ülők közül melyik mázlista szedte így meg magát, amikor az asztal végénél álló krupié elkapta a pillantását, és szívélyesen rásomolygott. Már ahogy a krupiék szoktak azokra a vendégekre somolyogni, akik nagyobb összeget nyertek, és remélhető, hogy a krupiénak is leesik egy borsosabb borravaló.

Bingo pedig velejéig megrendülve felfogta, hogy ez a halom pénz az övé. Ennyit fialt az utolsó száz frankja.

Elfelejtette ugyanis, hogy ha a nulla forog ki, akkor azokat a tételeket, amiket számokra, oszlopokra tesznek, és a többi, egyszeres pénzt fizető tétet nem zsebelik be, hanem, ahogy mondani szokás, „bebörtönzik". Vagyis csak visszahúzzák őket a háttérbe egy időre, hogy megvárják a következő pörgetés eredményét. Ha azzal nyer a tét, akkor a zsetonokat visszaadják.

Bingo száz frankja a feketén volt, így a nulla miatt börtönbe került. Azután nyilván fekete pörgött ki, így visszakerült a zseton az asztalra. Miután Bingo nem vette el, a feketén is maradt. Miközben barátunk elmerült a brossról való csevejbe a feleségével, a rulett-

kerék, mely addig Stekszes Prosser mechanikus megtestesítője volt, hirtelen átváltozott télapóvá.

Egymás után hétszer jött ki a fekete, pontosan olyan helyzetbe juttatva Bingót, amilyenbe a szisztémájával kellett volna kerülnie. Vagyis amikor nyert, duplázott. Ennek eredményeként, mint mondom, az összeg immár busás negyven fontra rúgott. Több mint a duplája volt annak, amennyire Bingónak szüksége volt, hogy minden adósságát kifizethesse és ismét emelt fővel járhasson.

Bingo bevallotta nekem, hogy a hatalmas megkönnyebbüléstől csaknem elájult. Már épp fel akarta lapátolni a suskát, hogy boldogan éljen, míg meg nem hal. A keze már majdnem elindult. Ám ekkor ráébredt, hogy van egy bökkenő. Mégpedig az, hogy ha megteszi, minden kiderül. Mrs. Bingo rájön, hogy a férje játszott, késedelem nélkül kideríti, honnan volt rá pénze, és otthona, ha nem is dől romba, de oly forróvá válik Bingo számára, mint egy héjában sült krumpli belseje.

Ha viszont ott hagyja a petákokat, ahol vannak, a következő pörgetéssel akár mind mehet a süllyesztőbe.

Gondolom, ismerik a kifejezést, miszerint „Az ember válaszúthoz ér". Bingo is pontosan így járt.

Egyetlen reménye maradt - arcjelzésekkel kommunikálni a krupiéval, méghozzá olyan ügyesen, hogy az azonnal megértse a szándékát. Történetesen, hogy szeretné, ha azt a háromezer-kétszáz frankot lehúznák az asztalról, és félretennék addig, amíg Bingónak lehetősége nyílik biztonságosan felmarkolni. Így hát egész lelkét kitette az arcára, a krupié pedig intelligensen bólintott, és ott hagyta a pénzt, ahol volt. Úgy látta, Bingo jelzi, hogy hagyja a kereket még egyszer megpördülni, és becsülte a bátorságát. Halkan súgott is valamit a másik krupiénak. Nyilván olyasmit, hogy *„Quel hommel"** esetleg *„Epatant"***,** vagy hasonlót.

*** Micsoda férfi! (fr.)**
**** Lenyűgöző! (fr.)**

A kerék pedig, amely nyilvánvalóan azt képzelte, ő Bingo gazdag ausztrál nagybácsija, ismét feketét hozott ki.

Mrs. Bingo szemügyre vette a játékosokat. Nem nagyon tetszettek neki.

- Milyen szörnyű ábrázata van ezeknek az embereknek - mondta.

Bingo nem válaszolt. Az ő arcát se lett volna ajánlatos mutogatni ebben a percben. Leginkább a pokol egyik izgatott, rút ördögére hasonlított. Nézte a pörgő kereket.

Megint fekete jött ki, amivel összesen tizenkétezernyolcszázra nőtt a vagyona. A krupié, miután ismét Bingóra somolygott, a zsetonhalom fölé hajolt, és elkezdte lehúzni az asztalról. Jól van, minden rendben. Végre, az utolsó pillanatban a marha megértette Bingo grimaszait, és azt tette, amit kell.

Bingo megremegett, és nagy levegőt vett. Úgy érezte magát, mint aki átment a tisztítótűzön, és bár itt-ott megpörkölődött kicsit, könnyű szívvel cipeli tovább az élet terhét. Tizenkétezer-nyolcszáz frank... Istenem! Több mint százötven font. Nem volt a kezében ekkora összeg egyben három éve karácsony óta, amikor is Wilbeforce bácsi a citromos puncstól kivetkőzött magából, és egy csekket adott Bingónak, amit másnap reggel már hiába próbált letiltatni. A Kaszinóban késsel lehetett vágni a sűrű, áporodott levegőt, Bingo mégis úgy szívta magába, mint a legfinomabb ózont. Úgy hallotta, madarak csicseregnek a mennyezeten, és mindenütt halk muzsika szól.

Ám ekkor barátunk visszatért a földre. A kerék forogni kezdett, és a feketén ott hevert tizenkétezer frank. Igaz, a krupié leszedett valamennyit, de nem eleget. Csupán annyit tett, hogy levette az asztalról a nyolcszázat. Ugyanis az utolsó forgatásnál Bingo elérte a limitet. Nem lehetett tizenkétezernél többet föltenni az egy az egyben fizető mezőkre.

Mondanom se kell, a nyolcszáz frankkal semmit se ért volna. Arra elég, hogy kifizesse Erbutot és a bukit, de mi lesz a brossal?

Bingo csak ekkor figyelt fel rá, hogy Mrs. Bingo mond neki valamit. Lassan tért magához révedezéséből, amolyan „Hol vagyok?" nézéssel.
- He? - kérdezte.
- Mondom, „Szerinted?"
- Szerintem?
- Azt mondtam, nem látom értelmét tovább itt időzni. Millie Pringle-nek igaza volt. Lord Peter Shipbourne sose jönne ilyen helyre. Már a szagot se bírná. Rendkívül finnyás embernek írtam le. Szóval átmenjek a Sport Klubba... Bingo?

Bingo feszülten, mereven bámulta a kereket. Mármint ő volt feszült és merev, nem a kerék. A kerék pörgött.
- Bingo?
- Igen?
- Menjek át a Sport Klubba, és fizessem be a te belépti díjadat is?

Hirtelen fény gyúlt Bingo arcán. Már-már megszépült. Homlokát izzadság harmatozta, és majdnem biztos volt benne, hogy a haja megőszült, de arca sugárzott, mint a déli napsütés, és úgy vigyorgott, mint talán még soha.

Ugyanis nagyot kaszált. A kerék megállt. Megint fekete jött ki. A krupié már húzta is lefele a tizenkétezer frankot a halomból, hogy a nyolcszáz mellé tegye.
- Menj csak - bökte ki Bingo. - Menj. Igen, menj. Jó lesz. Csodás. Én még maradok egy-két percet. Szeretem nézni ezeket a fura alakokat. De te csak menj, majd utánad jövök.

Húsz perccel később utána is ment. Kicsit mereven lépett be a Sport Klubba, miután negyvennyolcezer frankot osztott szét a testén. Egy része a zsebében volt, más része a zoknijában, és egy jelentős része az inge alá gyűrve. Először nem látta Mrs. Bingót, aztán észrevette, hogy a bárban ül egy üveg Vittel víz előtt.
- Mi újság, mi újság? - kérdezte Bingo, mikor odatámolygott.

Aztán elhallgatott, mert úgy látta, a neje rosszkedvében van. Az arca szomorú volt, a szeme duzzadt. Furcsán nézett Bingóra, akit

rögtön szörnyű gyanú kezdett kínozni. Lehetséges, kérdezte magától... előfordulhat, hogy valahogy, valami furcsa női ösztöntől vezérelve...
- Hát, itt vagy - állapította meg Bingo. Leült az asszony mellé, reménykedve, hogy leülés közben nem fog nagyon ropogni. - Ö... hogy megy minden? - Elhallgatott. Az asszony még mindig furcsán nézett. - Itt a brossod - tette hozzá.
- Ó?
- Bizony. Én... ö, gondoltam, örülnél neki ezért... ö... elszaladtam érte.
- Örülök, hogy épségben ideért... Bingo! - mondta Mrs. Bingo.
Komoran meredt maga elé. Bingo félelme nőttön-nőtt. Most már egyértelműen a legrosszabbtól félt. Érezte, hogy a bokáját csapdossa a szósz, amiben van. Megfogta az asszony kezét, és megszorította. Úgy érezte, segíthet. Sose tudhatod.
- Bingo - mondta Mrs. Bingo -, ugye mindent elmondunk egymásnak?
- El? Ó, persze, persze.
- Mert amikor összeházasodtunk, úgy döntöttünk, ez az egyetlen megoldás. Emlékszem, megígérted a nászúton.
- Igen - ismerte el Bingo az ajkát nyaldosva, és azon töprengett, milyen ostobákká is tudnak válni a férfiak a nászútjukon.
- Gyűlölném, ha azt kéne éreznem, hogy eltitkolsz előlem valamit. Belerokkannék.
- Igen - mondta Bingo.
- Ugye elmondanád, ha játszanál?
Bingo nagy levegőt vett. Ettől egész teste ropogni kezdett, de nem tehetett róla. Levegőre volt szüksége. Különben is, mit számít már, ha úgy ropog is, mint egy égő erdő? Ismét felidézte magában a korábban kigondolt kezdő szavakat.
- Figyelj, drágám - kezdte.

- Ezért el kell mondanom - vágott a szavába Mrs. Bingo -, hogy szörnyű módon bolondot csináltam magamból. Amikor átértem ide, odamentem ahhoz az asztalhoz nézni a játékot, és hirtelen rám jött valami...
Bingo horkantása, úgy zengett a Sport Klubban, mint egy harsona.
- Csak nem megszédültél?
- Több mint kétszáz fontot vesztettem tíz perc alatt... Ó, Bingo, meg tudsz valaha bocsátani?
Bingo még mindig fogta az asszony kezét, mert abban bízott, hogy ez némileg csillapítóan hathat nejére, miközben elmondja előre kiagyalt szavait. Most szeretettel megszorította. Persze nem rögtön, mert egy rövid ideig olyan erőtlen lett, hogy egy szőlőszemet se tudott volna összenyomni.
- Ugyan, ugyan! - mondta.
- Ó, Bingo!
- Ugyan, ugyan, ugyan!
- Megbocsátasz?
- Persze. Persze.
- Ó, Bingo - kiáltotta Mrs. Bingo. Szeme csillogott mint két párás ikercsillag. - Nincs senki hozzád fogható a világon!
- Azt mondod?
- Sir Galahadre emlékeztetsz. A legtöbb férj...
- Á - mondta Bingo -, én megértem ezeket a hirtelen fellángolásokat. Engem ugyan elkerülnek, de megértem őket. Szót se többet róla. Ugyan már, mi az a pár száz font, ha egy percre jól érezted magad?
Annyira úrrá lettek rajta az érzelmei, hogy kikívánkoztak. Kiabálni akart, de nem kiabálhatott - a krupiék rossz néven vennék. Szeretett volna háromszor kurjantani, de nem kurjanthatott háromszor - a pultos neheztelne érte. Énekelni vágyott, de nem dalolhatott - a vendégek bepanaszolnák.
Szeme a vitteles üvegre tévedt.
- Á! - mondta Bingo. - Drágám!

- Igen, drágám?
- Ezt nézd, drágám - szólt Bingo. - Ide teszem az üveget. Aztán tökéletes egyensúlyozással...

2. Bingo és a pekingi válság

Egy Szivar épp kisebesedett lábát mutogatta egy Ürgének és egy Fazonnak a Parazita Klub dohányzójában, amikor bejött egy Pasas. Pillanatra megállt a bárpultnál, hogy kérjen egy Annie Görbe Estéjét, azután csatlakozott a társasághoz.
- Mi a baj? - kérdezte.
Már vagy kétszer - ha nem többször - elhangzott a történet, de a Szivar késedelem nélkül újra belevágott.
- Az a tökfej Bingo Little. Tegnapelőtt beállított hozzám egy vérengző pekingi palotapincsivel, hogy nekem adja.
- Azt mondta, születésnapi ajándéknak szánja - tette hozzá az Ürge.
- Legalábbis ez volt a sztorija - vette vissza a szót a Szivar. - De egy szavát se higgye. Nincs is születésnapom. De még ha az is lenne! Bingo ismerhetné annyira a lelkialkatomat, hogy tudja, semmi szükségem egy nyavalyás, hegyes fogú, emberevő pincsire, ami minden apróságtól dühbe gurul. Alig kezdtem az ajtó felé terelni az állatot, amikor egy szempillantás alatt sarkon perdült és bokán harapott. Ha nincs annyi lélekjelenlétem, hogy gyorsan az asztalra ugorjak, sokkal rosszabbul is járhattam volna. Nézze! - mondta a Szivar. - Csúnya hússeb.
A Pasas együtt érzően megütögette a vállát, majd rávilágított, hogy rövidesen ebédelni készül, és megkérte a Szivart, bugyolálja vissza a végtagot.
- Nem csodálom, hogy megrázta ez a kis incidens - mondta. - Én azonban abban a helyzetben vagyok, hogy mindent meg tudok magyarázni. Tegnap este találkoztam Bingóval, és kiöntötte nekem

a lelkét. Ha meghallja a történetet, biztos vagyok benne, hogy inkább sajnálni fogja szegény fickót, semmint elítélni. *Tout comprendre* - tette hozzá a Pasas, aki franciaórákat vett -, *c'est toutpardonner*. **(A megértés egyenlő a megbocsátással.)**

Gondolom, többé-kevésbé mindannyian ismerik Bingo életkörülményeit, és a szerencse fiának tekintik. Jól eszik, jól alszik, és boldog házasságban él egy elragadó, tehetős leányzóval - név szerint Rosie M. Banksszel, az ünnepelt írónővel. Méltán érezhetik úgy, hogy számára az élet egyetlen kéjutazás.

De úgy látszik, a világ törvényszerűsége, hogy minden örömbe vegyül némi üröm. A legfinomabb levesben is találhatunk legyet. Bingónál ez abban nyilvánul meg, hogy a legritkább esetben rendelkezik több pénzzel, mint ami cigarettára elég. Mrs. Bingo így látja jónak. Tudja, mennyire szeret az ura lovakra fogadni, amik, ha célba érnek egyáltalán, akkor is a mezőny végén kullognak, és őnagysága ezt helyteleníti. Csodálatos lány - párját ritkítja, és ahogy mondani szokás, ő a fa, melyen Bingo életének gyümölcse függ -, de hiányzik belőle a versenyszellem.

Így tehát azon a reggelen, amikor történetünk kezdetét veszi, Bingo meglehetősen komor hangulatban üldögélt a reggelizőasztalnál, hogy eltüntessen némi tojást és pár szelet sonkát. Mrs. Bingo hat pincsije a széke körül ugrándozott, de ő észre sem vette igyekezetüket. Arra gondolt, milyen szomorú, hogy betonbiztos tippje van a Hurst Parkba a délután kétórás futamra, de nincs mit feltennie rá. Bukmékere ugyanis, aki ezek szerint még sose hallotta, hogy „mindent a vevőért", közölte Bingóval, hogy a jövőben nem fogad el puszta sármot és jó modort pénz helyett a futam előtt. Persze tehet egy próbát az asszonykánál némi apró-pénzért, de nem sok reményt fűzött hozzá. Bingo tudja, mikor kerget hiú ábrándokat.

- Mondd csak, egyetlen holtomiglan-holtodiglanom - kezdte óvatosan -, nem csengetnél ki egy kisebb készpénzösszeget nekem?

- Hogy érted? - kérdezte Mrs. Bingo, aki leveleket bontott ki a kávéfőző takarásában.
- Tudod, van egy ló...
- Nem, drágám, tudod, nem szeretem, ha játszol.
- Én nem is hívnám játéknak. Inkább azt mondanám, felmarkolom a dohányt. Tudod, a lovat úgy hívják, Ragyás Charlie...
- Fura egy név.
- Egyedülálló. Ha pedig elmondom, hogy múlt éjjel azt álmodtam, a Trafalgar Square szökőkútjában eveztem egy csónakban Stekszes Presserrel, be kell látnod, milyen óriási a jelentősége.
- Miért?
- Stekszes neve - mondta Bingo halk, komor hangon - Alexander Charles, és a csónakban arról beszélgettünk, felajánlja-e a ragyáit a nemzet javára vagy sem.
Mrs. Bingo csilingelve felnevetett.
- Te butus! - mondta elnézően, és Bingo tudta, hogy amúgy sem túl robusztus reményeit immár el is felejtheti.
Ha a felesége így áll hozzá az isteni kinyilatkoztatásokhoz, teljesen hiábavaló erőltetni a kérdést. Feladta, és a beszélgetés átterelődött arra, milyen kellemes ideje lesz Mrs. Bingónak az utazáshoz. Ugyanis aznap délelőtt Bognor Regisbe készült, hogy néhány hetet az anyjánál töltsön.
A téma kivesézése után Bingo épp visszatért merengéséhez, mikor is izgatott sikoly harsant a kávéskancsó mögül, amitől barátunk úgy összerándult, hogy egy fél tojás lepottyant a villájáról. Mikor felnézett, látta, hogy Mrs. Bingo egy levelet lobogtat, és fülig ér a szája.
- Ó, cukorfalatom! - kiáltotta az asszony, mert szerette így hívni a férjét. - Jó hírt kaptam Mr. Purkisstől!
- Ki is az a Purkiss?
- Nem ismered. Régi barátom. A közelben lakik. Van egy gyerekmagazinja, *Tündibündik* a címe.

- Na és? - értetlenkedett Bingo, aki még mindig vagy hat paraszangra* volt a dolog megértésétől.

(* Paraszang: régi perzsa hosszmérték.)

- Nem akartam korábban szólni, drágám, hátha nem lesz belőle semmi, de Purkiss nemrég említette, hogy új szerkesztőt keres a *Tündibündik* élére, és megkértem, hogy próbáljon ki téged. Persze megmondtam, hogy nincs gyakorlatod. De rögtön hozzátettem, milyen okos vagy, különben is, ő ott lesz, hogy segítsen, meg hasonlók. Azt felelte, gondolkozik rajta, bár igazából egy unokaöccsét gondolta megtenni szerkesztőnek. De most levelet kaptam tőle, amiben azt írja, az unokaöccsét beperelte a szabója, és ez arra a meggyőződésre sarkallta Mr. Purkisst, hogy az unokaöccse túlságosan léha. Ezért szeretne találkozni veled. Ó, Bingo, biztos neked akarja adni az állást!

Bingónak kellett egy perc, míg megemésztette. Aztán felállt és gyöngéden megcsókolta Mrs. Bingót.

- Én kicsi hitvesem! - mondta.

Kimondhatatlanul felvidult. Forrón remélte, hogy a megbeszélés érinteni fogja a rendszeres jövedelem témáját is, márpedig ő évek óta rendszeres jövedelemre vágyott. Biztos volt benne, hogy ha okosan elosztja azokra az isteni sugallatokra, amiket éjszakánként szokott kapni, a rendszeres jövedelemből kisebb vagyon építhető. De ha a mögöttes szándékoktól el is tekintünk, a puszta gondolat is hízelgett neki, hogy szerkesztő legyen, és szerkesztőhöz illően pöffeszkedhessen és fontoskodhasson. Már alig várta, hogy cikkeket kérjen a Parazita Klub tagjaitól a Selyp Sarok rovatba, aztán visszaadja nekik azzal, hogy nem ütik meg a mércét.

- A feleségével egy nagynénit látogattak meg Tunbridge Wellsben, ma délelőtt érkeznek haza. Azt kérte, várd pontban tizenkettőkor a Charing Cross állomáson, az óra alatt. Oda tudsz menni?

- Oda - biztosította Bingo. - Ha kell, masnit is kötök a hajamba.

- Azt mondja, könnyen felismered, mert szürke tweedöltönyben lesz és széles karimájú kalapban.

- Én pedig - felelte Bingo némi fensőbbségtudattal - zsakettben leszek és cilinderben.
Újfent megcsókolta Mrs. Bingót, még gyöngédebben, mint korábban. Hamarosan eljött az ideje, hogy őnagysága beszálljon az autóba, ami Bognor Regisbe viszi. Bingo az ajtóig kísérte, és az asszonyka szemében könnyek csillogtak miközben fájdalmas búcsút intett. Tudniillik elutazását még fájdalmasabbá tette az a tény, hogy az anyja háza szó szerint tele volt macskákkal, így hat pekingi palotapincsijét hátra kellett hagynia.
- Vigyázz rájuk, amíg elutazom - suttogta az asszony megtörten, miközben a kutyusok beugráltak az autóba, és Bagshawnak, a főkomornyiknak kellett kihalásznia őket. - Ugye vigyázol rájuk, drágám?
- Mint az apjuk - biztosította Bingo. - Jólétük lesz legfőbb gondom.
Komolyan is gondolta. Szerette azokat a pincsiket. Kapcsolatuk mindig is kölcsönös szeretetre és megbecsülésre épült. Ők megnyalták az arcát, ő pedig cirógatta a pocakjukat. Kellemes kis adok-kapok, kéz kezet mos.
- Ne felejtsd el minden este odaadni nekik a cukros kávéjukat!
- Egész nyugodtan rám bízhatod - felelte Bingo
- Menj be a Boddington és Biggshez Ping-Pú hámjáért. Náluk van javításra. Igaz is - tette hozzá Mrs. Bingo miközben a táskáját kinyitva készpénzt vett elő -, ha már úgy is bemész a Boddington és Biggsbe, fizesd ki, kérlek, a számlát. Akkor nem kell csekket kiállítanom.
Bingo kezébe nyomott pár ötöst, szeretetteljesen megölelte, és ott hagyta integetve a bejárati lépcső tetején.
Azért emelem ki Bingo integetését, mert nagy jelentőséggel bír az elkövetkezendőkkel kapcsolatban. Tudniillik nem lehet anélkül integetni egy köteg ötössel, hogy az ne ropogna. Márpedig, ha egy köteg ötös ropogni kezd egy olyan ember kezében, aki hiteles forrásból azt a tippet kapta, hogy a hét az egyhez arányban fogadható delikvens fog nyerni a Hurst Parkban a kétórás futamban, az

óhatatlanul elindít bizonyos gondolatokat az illetőben. Alig tűnt el az autó a láthatáron, s a kígyó máris felüté fejét ebben az Édenkert-ben - a Little-lakás ugyanis a Wimbledon Common tágas területe mellett állt -, és azt suttogta Bingo fülébe:
- Miért ne, öregfiú?
Hétköznapi helyzetben, normál körülmények között Bingo természetesen maga a becsület, és eszébe sem jutna egy Bond streeti cég jogos keresetét magánjellegű célokra fordítani. Csakhogy, mint arra a kígyó rámutatott, és amivel Bingo maradéktalanul egyetértett, ez most különleges esetnek számított.
Az nem is lehet kérdés, érvelt a kígyó, hogy a Boddington és Biggs megkapja a jussát. Kár is aggódni. Arról van szó csupán, hogy ha Bingo letétbe helyezi a bukijánál az ötösöket, hogy feltegye Ragyás Charlie-ra a kétórás futamban, akkor Boddington és a kis barátja nem ma kapja meg a pénzét, hanem holnap. Mert ha valami nem túl valószínű véletlen folytán Ragyás Charlie mégis cserbenhagyná, Bingónak nincs más dolga, mint előleget kérni a fizetésére Mr. Purkisstól, aki időközben a munkaadójává válik. Valószínű, mondta a kígyó, hogy Purkiss maga fog előállni valami hasonló ajánlattal. Rámutatott, hogy nagy valószínűséggel nem okoz majd gondot neki elbűvölni az illetőt. A cilinder önmagában is elvarázsolja majd, a zsakettről és a csíkos nadrágtól nem is beszélve. Ha egyszer Purkiss megpillantja a cilindert, aligha képes ellenállni neki. Egyszóval ez már lejátszott menet volt.

Így hát Bingo pihekönnyű szívvel utazott egy órával később Londonba. Mindent elintézett a bukival, akinek az Oxford Streeten volt az irodája, aztán a Charing Cross állomásra sétált, és öt perccel tizenkettő előtt megállt az óra alatt. Pontban délben egy tömzsi, idősebb férfi tűnt fel szürke tweedöltönyben és széles karimájú kalapban.
Ekkor a következő beszélgetésre került sor.
- Mr. Little?

- Örvendek.
- Örvendek. Szép napunk van.
- Csodás.
- Pontos volt, Mr. Little.
- Mint mindig.
- Nagyon becsülendő erény.
- Mi az, hogy!

Ám ekkor - pont, amikor már ment minden, mint a karikacsapás, és Bingo látta felébredni a megbecsülést beszélgetőtársa szemében, amint a cilinderére pillant -, ajkáról a habot törölgetve kilépett a restiből B. B. Tucker, Férfi Divatáru-kereskedő és -készítő, akinek Bingo körülbelül egy és negyed éve tartozott négy fonttal, tizenegy shillinggel és négy pennyvel valami ruháért.

Ez is azt mutatja, hogy a túlzott jókedv mennyire aláássa az ember józan ítélőképességét. Amikor a Charing Cross-i találka ötlete felmerült, Bingo egészen megmámorosodott a gondolattól, hogy a tündibündiknek szóló lap szerkesztője lehet. Ezért minden elővigyázatosságról megfeledkezve rábólintott. Csak most ébredt rá, micsoda őrültség volt hagynia, hogy egy kilométernél közelebb csalják a Charing Crosshoz. A környék szó szerint tele volt olyan boltokkal, ahol agglegény korában kisebb tartozásokat halmozott fel. Márpedig sose tudhatod, hogy a szóban forgó üzletek tulajdonosainak mikor jut eszébe B. B. Tuckerhez hasonlóan beugrani egy rundra az állomás restijébe.

Bingo kétségbeesett. Tudta, hogy a B. B. Tucker-féle *savoir-faire* emberek mennyire tapintatlanok. Ha meglátnak egy régi kuncsaftot, aki a barátjával beszélget, nem érik be biccentéssel. Azonnal odajönnek, és arról kezdenek beszélni, mennyire örvendetes lenne rendezni az ügyeket. Ha Purkiss elborzadva hátratántorodik attól, hogy az unokaöccseit bíróság elé citálják holmi szabók, akkor egy B. B. Tucker két perc alatt semmissé teheti a cilinder varázsát.

Ahogy Bingo várta, Tucker a következő pillanatban oda is lépett hozzájuk.

- Ó, Mr. Little - kezdte.

Bingo villámgyorsan cselekedett. Mögötte egy hordár targoncája állt, és a legtöbben úgy vélték volna, hogy lehetetlen visszavonulniuk. De Bingót keményebb fából faragták.

- Isten önnel, Purkiss - mondta, könnyedén átszökkent a targoncán, és elfújta a szél.

A főbejárat felé vette útját, gyorsan elhagyta az állomás területét, és már az Embankment Gardens-ben lépkedett. Addig maradt ott, mígnem úgy vélte, B. B. Tucker most már bizonyosan eltávozott. Aztán visszatért az óra alá, hogy onnan folytassa beszélgetését Purkissal, ahol abbahagyta.

Abból a szempontból minden rendben volt, hogy B. B. Tucker valóban eltűnt. De más szempontból korántsem álltak jól a dolgok. Ugyanis Purkissnak is lába kélt. Elolvadt, mint a hó a hegycsúcson. Miután fél órát sétált fel s alá, Bingo kénytelen volt arra a következtetésre jutni, hogy vissza se jön. Purkiss hazament volna? Most, hogy volt ideje gondolkodni, Bingónak rémleni kezdett, hogy miközben átvetette magát a targoncán, beszélgetőtársa furcsán nézett rá. Most jutott csak eszébe, hogy Purkiss talán excentrikusnak tarthatta a viselkedését. A legrosszabbtól tartott. Ő is tudta, hogy egy szerkesztői szék várományosa nem igazán lopja be magát reménybeli munkaadója szívébe azzal, ha targoncákat ugrik át.

Szomorúan elment, és beült valahová ebédelni. Épp a kávéjánál tartott, amikor befutott a kétórás futam eredménye. Ragyás Charlie nem jutott az első három közé. Tehát a sors csupán játszott vele, amikor arra biztatta, hogy az ingét is tegye fel a jószágra. Nem ez volt az első eset.

A délutáni postával pedig érkezett egy levél Purkisstól, amely bebizonyította Bingónak, hogy jó volt a megérzése. Elolvasta, és száz darabba tépte. Legalábbis ő azt mondja. Szerintem legfeljebb nyolcba. Ahogy sejtette: elbocsátó szép üzenet volt. Purkiss, írta Purkiss, fontolóra vette az ügyet, és úgy döntött, más megoldást keres a *Tündibündik* szerkesztői posztját illetően.

Bingo enyhén szólva szórakozottan vacsorázott aznap este. Úgy látta, sok minden történt, amit nehéz lesz megmagyaráznia Mrs. Bingónak, ha hazatér, és azután se lesz jobb, ha elmagyarázta. Nem fog örülni a tíz font elköltésének. Ez már önmagában is befelhőzné az otthonukat. Ha pedig hozzáveszi a felismerést, hogy nem lesz belőle T. Szerk., nagy biztonsággal kijelenthető, hogy felborul a családi béke.

Tehát, mint mondtam, szórakozott volt. A hat pincsi elkísérte a könyvtárba, és várta a kávés kockacukrot, de Bingo annyira szórakozott volt, hogy elfelejtette. Minden agysejtjével arra a problémára koncentrált, hogy mi lenne a legokosabb ebben a helyzetben.

Ám lassan, ő maga se tudta, hogy tűnt fel neki, de kezdte úgy érezni, valami nem stimmel a hat pincsivel.

Nem a kinézetük vagy a viselkedésük. Ugyanúgy néztek ki, mint máskor. Ennél apróbb valamiről volt szó. Aztán hirtelen, mintha fejbe vágták volna, rájött.

Csak öten voltak.

A laikus elme talán nem talál semmi tragikusat abban, ha egy hat pincsivel rendelkező háztartásban csupán öt jelenik meg a kávéskockacukor-osztáshoz. A hatodik biztos ügyes-bajos dolgait végzi valahol, vélheti a laikus elme - elás egy csontot, szunyókál vagy hasonló. De Bingo ismerte a pincsiket. Lelkivilláguk nyitott könyv volt előtte. Jól tudta, hogy ha kávéscukorosztásnál csak öten sorakoznak fel, akkor nem is tartózkodik közülük több az ingatlanban. A hatodik dezertált.

Épp a kávéját kavarta, amikor a felfedezést tette. Kiesett a kanál remegő ujjai közül. Meglehetős idegességgel szemlélte a dolgok alakulását.

Ez volt a csúcs. Ezt rögtön látta. Ehhez képest minden más apróság, még Boddington és Biggs tíz fontjának elsikkasztása is. Mrs. Bingo imádta ezeket a pincsiket. Férje szent feladatául adta az őrzésüket. Elképzelni se tudta, mi fog történni, amikor számot kell

adnia felvigyázói tevékenységéről, és be kell vallania, hogy kudarcot vallott. Lesznek majd könnyek... szidalmak... „hogy tehetted"-ek... Hű, a mindenit! - nyilallt Bingóba akkora erővel a gondolat, hogy majdnem kiugrott a szeme. Még az is lehet, hogy a szerencsétlen sorsú tíz font vonalán haladva élete párja azt fogja feltételezni, Bingo fogta a jószágot, és készpénzre váltotta.

Reszketve felpattant a székéből, és csengetett. Szeretett volna Bagshaw-val értekezni, hogy megtudja, nincs-e a kis dezertőr a konyhában. De Bagshaw-nak ma volt a szabad estéje. Egy szobaleány jelent meg a csengetésre. Miután Bingo megtudta tőle, hogy a földszinti helyiségek teljes mértékben pincsi híján vannak, barátunk panaszosan felnyögött, fogta a kalapját, és sétára indult a Wimbledon Common környékén. Volt rá némi esély - mondjuk, száz a nyolchoz -, hogy a kis pukkancs meghallotta a vadon szavát, és valahol odakint hancúrozik.

Bingo maga se tudta volna megmondani, meddig kóborolt nézelődve, füttyögetve, de épp elég soká. Jó messzire elbarangolt. Egy meglehetősen idegen környéken megállt rágyújtani. Már-már készült feladni a keresést. Úgy döntött, hazamegy. Ám hirtelen kővé dermedt, szeme kidülledt, a cigaretta pedig odafagyott a szájához.

Ugyanis az esti szürkületben közvetlenül maga előtt észrevett egy meglehetősen főkomornyikszerű alakot. Ez a főkomornyik pedig, már ha főkomornyik volt, egy pekingi palotapincsit vezetett pórázon. A csöpp jószág annyira hasonlított Mrs. Bingo falkájának tagjaira, hogy minden gond és gyanú nélkül beolvadhatott volna a többi közé. Mint azt bizonyára tudja, a pincsik bézs színűek és szőrösek, vagy gesztenyebarnák és szőrösek. Mrs. Bingo ebei a szőrös gesztenyebarnák táborát erősítették.

Ettől Bingo új életre kelt. Borotvaéles intelligenciája megsúgta neki, hogy a zsákutcából csak úgy kerülhet ki, ha szerez egy másik pincsit, hogy kiegészítse az almot. Az egyetlen bökkenő, hogy a pincsik természetesen pénzbe kerülnek - márpedig Bingo zsebében nem volt több hat shillingnél és egy kis aprónál.

Először ösztönösen rá akart ugrani a főkomornyikra, hogy puszta kezével ragadja el tőle az állatot. Ám győzött a józan ész, ezért beérte annyival, hogy követte a fickót. Mint azok az emberek, akik úgy lopakodnak a könyvekben, hogy egy gally se reccsen a talpuk alatt. Az idegen elhagyta a Commont, befordult egy félreeső utcába, és egy méretes ház kertkapuján belépve fejezte be útját. Bingo közönyösen dudorászva továbbsétált, mígnem néhány bolthoz ért. Fűszerest keresett, és nem is hiába. Betért, és nem túl nagy tőkéje egy részét egy darabka sajtba fektette. A pult mögött álló boltost megkérte, hogy a legérettebb, legillatosabb sajtját adja.

Merthogy Bingo, mint már említettem, ismeri a pincsiket, így hát tudta, hogy bár szeretik a csirkét, imádják a marhafaggyúpudingot, és ritkán hagyják ki az útjukba akadó tejcsokit, egy kis sajtot a világvégéig is követnének, és eladnák érte a lelküket. Úgy tervezte, hogy elbújik a kertben az állat esti levegőzéséig. Akkor előjön, és kísérletet tesz a jószág megvesztegetésére az imént vásárolt csemegeáruval.

Tíz perc múlva már a bokorban guggolva várta a támadás pillanatát.

Bingo nem szívesen gondolt vissza erre a virrasztásra. Nem épp kellemes élmény egy idegen ház kertjében gubbasztani a bokrok között egyes-egyedül, miközben nem dohányozhatsz, és egyetlen társaságod a gondolataid meg egy darab büdös sajt. Hangyák másztak a lábán, bogarak próbáltak beférkőzni a gallérja alá, Isten egyéb teremtményei pedig - visszaélve azon körülménnyel, hogy Bingo elhagyta a kalapját -, beköltöztek a hajába. De barátunk szenvedései végül is meghozták a gyümölcsüket. Kinyílt egy ajtó, és a pincsi botorkált ki rajta a lámpák fényében egy zömök, idősebb úr társaságában. Képzelhetik Bingo érzéseit, amikor a zömök, idősebb jelenségben a jó öreg Purkiss papát ismerte fel!

A látvány valóságos balzsamként hatott Bingóra. Egészen eddig a percig kínozta az, amit a lelkiismeret szokott csinálni... nem ferdülés... furdalás! Ez az! Lelkiismeret-furdalása volt az ügy miatt.

Időről időre szánakozás fogta el szegény pasas iránt, akinek el akarta emelni a házi kedvencét. Átérezte, milyen nehéz lesz szerencsétlen flótásnak. Ám a furdalás hirtelen abbamaradt. Azok után, ahogy Bingót pácban hagyta, Purkiss nem érdemel együttérzést. Megérdemelte, hogy az összes, birtokában lévő pincsit elvegyék tőle.

Most már csak az a kérdés foglalkoztatta Bingót, hogy miként is hajtsa végre az akciót. Ha a pasas egész idő alatt a kutya sarkában akar maradni, igen nehéz lesz pincsitleníteni.

De klubtársunkat nem hagyta el a szerencse. Purkiss nyilván épp zenét hallgatott a rádióban. Ugyanis amikor kilépett a kertbe, vidám rumba szólt. Ám ekkor, ahogy a rádióknál szokás, a szám közepén hirtelen elhallgatott a készülék, sípolt egyet, és németül kezdett beszélni. Purkiss pedig visszament a házba, hogy beállítsa.

Ez elegendő időt adott Bingónak. Azonnal előpattant a bokorból, ahogy egy leopárd szökken elő a barlangjából. Volt egy feszült pillanat, amikor is a pincsi felvont szemöldökkel fontolgatta, minek köszönheti a látogatást, de szerencsére, mielőtt egy *sotto voce* morgásnál többre ragadtatta volna magát, megérezte a sajt illatát. Fél perccel később Bingo már az utcán sietett, karjában a pincsivel. Valahogy visszakeveredett a Wimbledon Commonra, ahonnan már hazatalált.

Mrs. Bingo pincsijei mind lefeküdtek már, amikor Bingo közéjük eresztette a kis idegent. Örömmel nézte, a többiek milyen szívesen befogadják. Gyakran előfordul, hogy ha új tagot viszel egy pincsigaleribe, akkora bunyó tör ki, mint Madridban szilveszterkor. Ám ezúttal, némi puhatolózó szimatolás után, a társaság áldását adta az új jövevényre, Bingo pedig otthagyta őket kosaraikban összekuporodva, mint egyazon klub békés tagjait. Barátunk ezután a könyvtárba ment, és csengetett. Arra vágyott, hogy amennyiben Bagshaw visszatért, hozza összeköttetésbe egy pohár szódás whiskyvel.

Bagshaw valóban visszatért. Úgy tűnt, felfrissült a szabad estétől, és tüstént elkészítette az elkészítendőket. Már indulni készült, amikor megszólalt:
- Ó, ami a kiskutyát illeti, uram.
Bingo akkorát ugrott, hogy majdnem kiömlött az itala.
- Kutya? - mondta, és zaklatottságában vagy öt k betűt ejtett a szó elején. - Miféle kutya? - kérdezte hét m-mel a „mifélében".
- A kis Wing-Fu, uram. Korábban nem tudtam értesíteni, mivel nem tartózkodott a házban, amikor Mrs. Little üzenete megérkezett. Mrs. Little kevéssel ebéd után telefonált, és utasított, hogy küldjem el Wing-Fút vasúton Bognor Regis állomásra. Úgy tudom, egy művész úriember lakik arrafelé, aki állatportrékat fest, Mrs. Little pedig szeretné, ha elkészítené Wing-Fu képmását. Így hát feladtam csomagként a kispajtást, és mikor este hazaértem, távirat várt, melyben értesítettek az eb biztonságos megérkezéséről. Gondoltam, jobb, ha megemlítem, hiszen talán megijed, ha észreveszi, hogy egy kutya hiányzik. Jó éjt, uram - fejezte be Bagshaw, és távozott.

Gondolhatják, milyen idegállapotban hagyta ott Bingót. Hála Mrs. Bingo tapintatlanságának, aki mindezen ügyek intézését egy beosztottra bízta ahelyett, hogy őt kérte volna meg, aki a ház ura a felesége távollétében, kutyatolvajlással kompromittálta magát. A semmiért.

Eszébe jutott, micsoda szenvedéseket állt ki a bokorban - nem elég a lelkiismeret-furdalás, de ott voltak a testi kínok a hangyáktól, bogaraktól és meghatározhatatlan élőlényektől, amik a hajába gabalyodtak. Nem csoda, hogy valósággal belebetegedett. Sértve érezte magát. Miért nem értesítették arról, ami történt? - kérdezte magában. Ő talán egy nulla? Különben is, mi értelme Wing-Fu hiúságát egy portréval legyezgetni? Már így is el van kényeztetve.

Ami a legrosszabb, hogy jóllehet, Bingo látta, a helyzet milyen gyors államférfiúi megoldást igényelne a részéről, egy sem jutott eszébe. Ivott még egy italt, azután elvonszolta magát az ágyába.

De semmi sincs olyan jó, mint aludni egyet a dolgokra. Bingo másnap reggel a kádban talált rá a megoldásra. Rájött, hogy pofonegyszerű. Nem volt más dolga, mint Purkiss kutyáját visszavinni Purkiss kunyhójába, berakni a kertkapun, és minden megoldódik.

Csak törölközés közben ébredt rá, hogy fogalma sincs, hogy hívják Purkiss házát. Még az utcára sem emlékszik. Hazafelé úton pedig olyan szorgalmasan cikázott ide-oda, hogy esélye sem volt visszatalálni.

Mi több, amikor eszébe jutott megnézni a telefonkönyvben, nem jutott eszébe Purkiss neve sem.

Na, persze, most már tudja a nevet. Belevésődött a szívébe. Ha ma bárki megállítaná az utcán, és azt kérdezné tőle:

- Igaz is, Bingo, mi a neve annak az öreg mókusnak, aki a *Tündibündik* tulajdonosa?

Ő azonnal rávágná:

- Henry Cuthbert Purkiss.

De történetünk jelen pontján kiment a fejéből. Tudják, hogy van ez a nevekkel. Ha elmondom, hogy reggeli alatt biztos volt benne, hogy Winterbottom, de ebédidőre áttért a Benjafieldre, önök is láthatják, mekkora volt a baj.

Az egyetlen írásos emléke pedig, mint arra önök is emlékezhetnek, megsemmisült. Durcás kedvében, amit már megbánt, száz darabba tépte. De legalábbis nyolcba.

Bingo Little ekkorra teljesen összetört.

A dolgok mélyére ásva pontosan látta, mi várható. Mrs. Bingónak hat pincsije volt. Mire hazatér, hét pincsije lesz. Márpedig ahogy ő az emberi természetet ismerte, ha egy hatpincsis nő rájön, hogy hirtelen hét-pincsis nő lett, azonnal kérdezősködni kezd. De mit válaszoljon ezekre a kérdésekre?

Arról meg volt győződve, hogy teljesen hiába próbálna úgy tenni, mintha az extra lakót ő vásárolta volna ajándékba. Mrs. Bingo nem ostoba. Nagyon jól tudta, hogy férje nem az a típus, aki szerény

javaiból másoknak vesz pincsiket. Gyanúsnak találná a történetet. Nyomozni kezdene. A nyomozás pedig előbb-utóbb mindenképp elvezetné ehhez a Winterbottomhoz vagy Benjafieldhez, vagy hogy is hívják.

Bingo úgy látta, csupán egyetlen út maradt nyitva előtte. Új, kényelmes otthont kell találnia a kis potyautasnak, valahol biztos távolságban a Benjafield-Winterbottom zónától, mégpedig azonnal.

Így már értheti, miért állított be aznap önhöz a szerencsétlen flótás. A történtek fényében pedig nyilván egyetért abban, hogy inkább s. kell szegényt, mint e. Ennek kapcsán meg kell említenem, Bingo felhatalmazott, hogy közöljem, kész fedezni a ragtapasz-, fájdalomcsillapító-, veszettség elleni oltás- és egyéb költségeket.

Miután ön nem volt hajlandó átvenni a kicsikét, elment a kedve. Gondolom, kínos jelenet volt, nem akarta megismételni. Hazaérve úgy döntött, nincs más megoldás, mint valahogy megtalálni a nevet. Ezért ebéd után nem sokkal maga elé kérette Bagshawt.

- Bagshaw - szólt Bingo. - Soroljon neveket.
- Neveket, uram?

- Igen. Tudja. Amilyeneket emberek viselnek. Próbálom felidézni egy ember nevét, de hiába. Van egy érzésem - tette hozzá Bingo, aki most épp a Jellaby felé kezdett hajlani -, hogy J-vel kezdődik.

Bagshaw elgondolkozott.

- J-vel?
- Igen.
- Smith - mondta a tökfej.
- Nem Smith - felelte Bingo. - Ha pedig netán a Jonesra gondolt, nem ennyire elterjedt. Nekem inkább egzotikusnak tűnik, ha hallom. Mintha Jerningham lenne vagy Jorkins. Persze, bár úgy vélem, J-vel kezdődik, könnyen lehet, hogy tévedek. Próbálkozzon az A-val.
- Adams, uram? Allen? Ackworth? Anderson? Arkwright? Aarons? Abercombie?
- Váltsunk a B-re.

- Bates? Bulstrode? Burgess? Bellinger? Biggs? Bultitude?
- Most mondjon néhány C-betűset.
- Collins? Clegg? Clutterbuck? Carthew? Curley? Cabot? Cade? Cackett? Cahill? Caffrey? Cahn? Cain? Caird? Cannon? Carter? Casey? Cooley? Cuthbertson? Cope? Cork? Crowe? Cramp? Croft? Crewe?...

Lüktető halántéka azt súgta Bingónak, hogy ebben az elgyengült állapotban elég volt ennyi. Intett a kezével, hogy ezt jelezze, de a főkomornyik annyira belelendült, hogy még hozzátette:
- Cruickshank? Chalmers? Cutmore? Carpenter? Cheffins? Carr? Cartwright? Cadwallader?

Valami a helyére kattant Bingo fejében, mint egy fogaskerék.
- Cadwallader!
- Ez az illető neve, uram?
- Nem - mondta Bingo. - De megteszi.

Hirtelen eszébe jutott, hogy Cadwalladernek hívták a fűszerest, akinél a sajtot vette. Biztos volt benne, hogy a fűszerestől már odatalálna Purkisshoz. Világos volt minden. A jelszó: irány Cadwallader!

Persze el kellett volna halasztani a bevetést sötétedésig, mert az ilyen kényes ügyeket legjobb az éjszaka leple alatt elvégezni. De ebben az évszakban nagyon későn sötétedett, és Bingóban tombolt a tettvágy. Még egy pillantást vetett Cadwallader címére a telefonkönyvben, hogy felfrissítse a memóriáját, és lelkében kis rőzsedalokkal, hóna alatt a pincsivel elindult a hűvös estében. Hamarosan ismerős vidékre jutott. Ott volt Cadwallader fűszerboltja, ott volt az út, amin végigosont. Pár pillanat múlva feltűnt a Purkiss-birtokot körbeölelő sövény, és a kapu, amin Bingo behatolt.

Kinyitotta a kaput, betette a pincsit, gyorsan búcsút intett neki, és odébbállt.

Miközben a Little-ház felé tartott, bizonyos tekintetben kicsit úgy érezte magát, mint a gyilkos, akinek végre sikerült megszabadulnia

a hullától, másrészt viszont úgy, mint Sidrák, Misák és Abednégó, amikor kijöttek az égő kemencéből. Mintha hatalmas súlyt gördítettek volna le a válláról. Bingo egyszer elmesélte, hogy gyermekkorában az iskolai futballmeccsen egyszer úgy hozta a játék menete, hogy kötelessége volt a labdára vetni magát. Ennek következtében azonnal az ellenséges csapat nyolc szekrényajtószerű, hegyes könyökű, vasalt bakancsú tagjából, valamint őbelőle álló piramis alján találta magát. Mint mondja, ennyi év után is emlékszik arra a boldogságra és megkönnyebbülésre, amikor ez az embertömeg végre leszállt a hátáról. Most is ugyanezt a megkönnyebbülést és boldogságot érezte. Azt nem tudom, énekelt-e, de nem lepne meg, ha rázendített volna egy-két nótára.

Bingo olyan, mint a macska: mindig talpra esik. Földbe döngölheted, de ismét talpra áll. Azt hiszem, a „rugalmas" a megfelelő szó. Úgy érezte, a jövője, ha nem is éppen fényes, de végre legalább emberi fogyasztásra alkalmasnak tűnik. Eleinte ködösen, majd mind szilárdabb alakot öltve formálódni kezdett a fejében egy történet, amely magyarázatot adhat Boddington és Biggs tíz fontjára. A részleteket még csiszolni kellett, de az elnagyolt vázlat kész volt. Ami a pályaudvaron történteket illeti, Bingo úgy döntött, a makacs tagadást választja. Vagy bejön, vagy nem. Egy próbát megér. Ami pedig a legfontosabb, a pincsi ügyében egyenesbe jött.

Bingo könnyed léptekkel, hetykén félrecsapott kalapban ért haza. Ám ekkor valami vidám morgással odadörgölőzött a lábához, és amikor lenézett, barátunk látta, hogy a pincsi az. A kis jószág megszerette Bingót, és kihasználva, hogy a mamlasz elfelejtette becsukni Purkiss kapuját, utánaeredt.

Miközben Bingo földbegyökerezett lábbal állt, Bagshaw tűnt fel.

- Szabadna kérdeznem, uram - szólt Bagshaw -, hogy tudja-e annak a háznak a telefonszámát, ahol Mrs. Little tartózkodik?

- Miért? - kérdezte Bingo szórakozottan, mert tekintete még mindig a pincsire ragadt.
- Mrs. Little barátja, Mr. Purkiss nemrég kérte ezt az információt, mikor itt járt. Nagyon szeretne beszélni Mrs. Little-lel.

Ha Bingo sápadtan nézett a pincsire, az semmi volt ahhoz képest, amilyen sápadtan most a főkomornyikra emelte a tekintetét. A név említése elsöpört minden Jellabyt és Winterbottomot, amelyek eltorlaszolták az agytekervényeit.
- Purkiss? - kiáltotta megtántorodva. - Purkisst mondott?
- Igen, uram.
- Itt volt?
- Igen, uram.
- Fel akarja hívni Mrs. Little-t?
- Igen, uram.
- Utalt... utalt Mr. Purkiss... vajon... Ez a Mr. Purkiss... Utalt ez a Mr. Purkiss arra, hogy foglalkoztatja valami?
- Igen, uram.
- Zaklatottnak tűnt?
- Igen, uram.
- Úgy vette észre... Azt szűrte le, hogy sürgős közlendője van Mrs. Little számára?
- Igen, uram.
Bingo nagy levegőt vett.
- Bagshaw - mondta -, hozzon nekem egy szódás whiskyt. Egy nagy, szódás whiskyt. Nem kell bele sok szóda, a whiskyt viszont döntse meg. Tulajdonképpen a szódát ki is hagyhatja.
Nagy szüksége volt a szíverősítőre. Amikor megérkezett, haladéktalanul be is küldte a rendszerbe. Minél többet merengett Purkiss hívásán, annál jobban erősödtek balsejtelmei.
Purkiss Mrs. Bingóval akart beszélni. Zaklatottnak tűnt. Ezeknek a tényeknek csakis egy magyarázata lehet. Bingónak eszébe jutott a kalapja, amit elvesztett a bokrok között. Purkiss nyilván megtalálta a kalapot, szemügyre vette a szalagján lévő monogramot, kikö-

vetkeztette az igazságot, és most Mrs. Bingo fülébe akarta zúdítani a tényeket.

Csak egy dolgot tehetett. Nem sok kedve volt hozzá, de belátta, hogy nincs más megoldás. Fel kell keresnie Purkisst. Elmagyarázza az indítékait, és az öreg könyörületére bízza magát. Könyörög neki, hogy sportemberként és gentlemanként tartsa a száját. Sajnos azonban erős kétségei voltak afelől, hogy Purkiss sportember és gentleman. Nem igazán tetszett neki a pasas fizimiskája egyetlen találkozásuk alkalmával. Visszaemlékezve a találkozásra úgy rémlett, Purkissnak szigorú ábrázata volt. Ugyanazt a hűvös, távolságtartó pillantást látta rajta Bingo, amivel a bukmékerénél szokott találkozni, ha arra kéri, várjon jövő szerdáig a pénzére.

De hiába, cselekednie kellett, így hát hozzá is látott. Elment Purkisshoz, és becsöngetett. A főkomornyik a társalgóba vezette.

- Mr. Little - jelentette be, és elment.

Bingo pedig felkészült az előtte álló megpróbáltatásra.

Azonnal látta, hogy Purkiss nem lesz könnyű hallgatóság. Nyoma sem volt rajta a szívélyes házigazdának, aki szeretettel köszönti alkalmi látogatóját. Háttal állt, kibámult a nyitott franciaablakon. Szédítő gyorsasággal sarkon perdült, és ijesztő tekintettel meredt Bingóra. Bingo gyűlöletet látott Purkiss szemében - az adófizető természetes gyűlöletét, aki maga előtt látja a férfit, aki egy darab sajttal elcsalta a pincsijét. Barátunk úgy érezte, ha szerencsésen akar kikerülni az ügyből, olyan megnyerőnek és lekenyerezőnek kell lennie, mint még soha.

- Nos? - kérdezte Purkiss.

Bingo férfiasan a közepébe akart csapni.

- A pincsi miatt jöttem - mondta.

De mielőtt még egy szót szólhatott volna, berepült a légcsövébe valami apró dolog, talán egy légy, szúnyog vagy moly, belé fojtva a szót. Miközben köhögött, látta, hogy Purkiss kétségbeesett kézmozdulatot tesz.

- Számítottam erre - mondta.

Bingo tovább köhögött.
- Igen - folytatta Purkiss. - Ettől féltem. Önnek igaza van. Én loptam el a kutyát.
Bingo időközben többé-kevésbé megbirkózott az ismeretlen eredetű apróséggal, de továbbra sem bírt megszólalni. Megnémította a döbbenet. Purkiss olyan volt, mint egy film szereplője, akit tetten értek. Már nem meredt Bingóra. Gyászos, reménytelen fájdalom csillogott a szemében.
- Ön házas ember, Mr. Little - mondta -, így talán meg fog érteni. A feleségem egy gyöngélkedő nagynénjéhez utazott Tumbridge Wellsbe. Kevéssel távozása előtt vásárolt egy pekingi palotapincsit. Az én gondjaimra bízta azzal, hogy sose engedjem ki a házból póráz nélkül. Múlt este, amikor mindössze pár percre akartam kiengedni a jószágot a kertbe, elmulasztottam ezt az elővigyázatosságot. Hagytam kiszaladni. Soha többé nem láttam.
Purkiss hevesen nyelt. Bingo hevesen zihált. Az öregúr folytatta:
- Eltűnt. Tudtam, hogy nincs más esélyem, csak ha azonnal szerzek egy ugyanolyan állatot. Tegnap egész nap a londoni kutyaboltokat jártam, mindhiába. Akkor eszembe jutott, hogy Mrs. Little-nek több is van az apróságokból, ráadásul emlékeim szerint mind ugyanolyan, mint amelyiket elvesztettem. Gondoltam, talán hajlandó lenne eladni egyet nekem.
A laptulajdonos sóhajtott.
- Ma este - mesélt tovább - ellátogattam önökhöz, de kiderült, hogy a felesége elutazott, és telefonon se tudom elérni. Táviratoznom fölösleges lett volna, mert a nejem holnap hazajön. Így hát megfordultam, de valami a lábamra ugrált. Egy pincsi volt, Mr. Little, ráadásul a megszólalásig hasonló ahhoz, amit elvesztettem. Túl nagy volt a kísértés...
- Elcsórta? - kiáltotta Bingo döbbenten.
Purkiss bólintott. Bingo csettintett a nyelvével.
- Ez azért egy kicsit erős, Purkiss! - mondta komoran.

- Tudom, tudom. Tisztában vagyok vele, milyen förtelmes dologra vetemedtem. Az egyetlen mentségem, hogy nem tudtam, hogy valaki meglátott. - Ismét felsóhajtott. - Az állat a konyhában van - mondta. - Könnyű vacsorát fogyaszt. Csöngetek a komornyiknak, hogy hozza ide. Bár reszketek a gondolattól, mit szól majd a feleségem - tette hozzá Purkiss csöngetés közben.
- Úgy gondolja, dühös lesz, ha nincs itt a pincsi, aki mamának hívja?
- Valóban.
- Akkor tudja mit, Purkiss? - verte vállba Bingo. - Tartsa meg az állatot.
Bingo szívesen gondol vissza rá, milyen volt abban a pillanatban. Nyájas, kedves, maga a megnyerő mézesmázasság. Szerinte Purkiss úgy érezhette, egy földre szállt angyallal lehet dolga, vagy hasonló.
- Tartsam meg?
- Pontosan.
- De Mrs. Little...?
- Amiatt ne aggódjon. A feleségemnek fogalma sincs, hány pincsije is van. Neki csak annyi kell, hogy sok szaladgáljon körülötte. Igaz - tette hozzá némi szemrehányással -, kisebb gondja is nagyobb lesz annál, hogy a pincsikkel foglalkozzon. Tudja, nagyon szerette volna, hogy én legyek a *Tündibündik* szerkesztője. Nagyon szomorú lesz, ha értesül az ön hozzáállásáról. Tudja, milyenek a nők.
Purkiss köhintett. Bingóra nézett, és kissé megremegett. Aztán megint ránézett, és megint megremegett. Bingo úgy találta, hogy lelki tusát folytat magában.
- *Szeretne* ön a *Tündibündik* szerkesztője lenni, Mr. Little? - kérdezte végül.
- Nagyon.
- Biztos benne?
- Teljesen.
- Csak gondoltam, egy magafajta fiatalember biztos nagyon elfoglalt...

- Á, dehogy. Tudnék neki időt szorítani.
Purkiss előtt egy pillanatra felcsillant a remény.
- Kemény munka.
- Nyilván kitűnő asszisztenseket kapok.
- A fizetés alacsony - mondta Purkiss kétségbeesve. - Az nem gond - vágta rá Bingo lelkesen. – Emelje fel.

Purkiss még egyszer megnézte Bingót, és harmadszor is megremegett. Aztán győzött a jobbik énje.
- Örömömre szolgálna - mondta erőtlenül -, ha elfogadná a *Tündibündik* szerkesztői posztját.

Bingo megint vállon veregette.
- Nagyszerű, Purkiss - mondta. - Csodás. Ami pedig a fizetési előleget illeti...

3. Sajnálattal értesítem..

Mint ismeretes, Bingo Little felesége, a közismert írónő, Rosie M. Banks a kapcsolatait felhasználva megszerezte Bingónak a *Tündibündik* szerkesztői székét. Ez a méltán népszerű, befolyásos lap óriási hatást gyakorolt a közgondolkodásra Nagy-Britannia óvodáiban. A Parazita Klubon pedig valóságos irodalmi reneszánsz söpört végig. Alig volt olyan Ürge, Szivar, Pasas vagy Manus a tagok között, aki ne ragadott volna tollat azzal a reménnyel, hogy valamit visszaszerezhet a különböző lóversenypályákon elherdált pénzből.

Így hát érthető, milyen csalódottan vette tudomásul az értelmiség, hogy régi barátjuk, Bingo nem hajlandó azzá a könnyen elérhető pénzgejzírré változni, amire számítottak. Gyors egymásutánban elutasította az Ürgét, aki lóversenyről akart tudósítani, a Szivart az éjszakai klubok világával és a Pasast is, aki azt javasolta, a lap költségére ellófrálna Dél-Franciaországban, hogy társasági pletykákat és híreket szállítson olyan központi helyekről, mint

Cannes és Monte Carlo. Még egy Manus *Nem túl ismert koktélokról* című cikkét is köszönettel visszaadta, pedig vele hátulgombolós koruk óta ismerték egymást.
- Azzal az indokkal - panaszolta a Manus -, hogy a laptulajdonosnak nem tetszene.
- Nekem is ezt mondta - tette hozzá egy Ürge. - Ki ez az istenverte tulajdonos?
- Egy Purkiss nevű öregúr. Mrs. Bingo régi barátja, így kaphatta meg Bingo az állást.
- Ez a Purkiss sótlan egy fickó lehet - vélte a Szivar.
- Purkiss fantáziátlan - tódította az Ürge.
- Purkiss egy tökfej - helyeselt a Manus. A Pasas a fejét csóválta.
- Nem is tudom - mondta. - Szerintem Bingo csak ürügynek használja ezt a Purkisst. Egyszerűen fejébe szállt a hatalom, és élvezi, hogy visszautasíthatja a külsős tehetségek írásait. Előbb-utóbb nagy bajba kerül, ha tovább játssza a szigorú szerkesztőt. Egyébként nem olyan rég majdnem ráfázott. Csak a Little-ék szerencséje mentette meg tőle, hogy kihúzzák széles ülepe alól a szerkesztői széket, és soha vissza se tegyék. Természetesen a Bella Mae Jobson-incidensre célzok.

A Szivar megkérdezte, mi volt az a Bella Mae Jobson-incidens. A Pasas - aki csodálkozott, amiért a Szivar még nem hallott róla - azt felelte, hogy egy incidens Bella Mae Jobsonnal.

Az amerikai írónővel, tette hozzá a Pasas. Nálunk nem valami ismert. Amerikában viszont minden gyereket lenyűgözött néhány évvel ezelőtt a Rozmár Rezsőről, Mókus Mikiről és más állatokról szóló meséivel. Purkiss egy New York-i látogatásáról hazafelé jövet, a hajón ismerkedett össze az írónővel, aki neki ajándékozta *Mókus Miki az Orinoco folyón* című könyvét. Purkissnek egyetlen pillantás elég volt, hogy lássa, pontosan ez az az olvasócsalogató tartalom, amire a *Tündibündiknek* szüksége van. Így hát puhatolózó tárgyalásokba kezdett Miss Jobson teljes életművéről, és megkérte,

ha a hölgy Londonba ér, keresse fel a szerkesztőséget, és beszélje meg a részleteket a szerkesztőjével - azaz Bingóval.

Sajnos attól, hogy Purkiss távol maradt az események középpontjától, Bingónak kicsit fejébe szállt a dicsőség. Amikor az öreg bent volt a szerkesztőségben, állandóan kritizált és javaslatokat tett. Bingo pedig azt mondja, nagyon megköti egy szerkesztő kezét, ha a hörghurutos főnöke bármikor beugorhat, hogy beleszóljon a *Joe bácsi tanácsai tündibündiknek* oldal irányvezetésébe. Nem csoda, hogy Purkiss szabadságának heteiben Bingo egyre magasabb lóra ült. Ennek eredményeként, amikor a házi telefonon arról értesítették, hogy bizonyos Miss Jobson vár odakint, megütögette a fogát egy ceruzával, és azt felelte:

- Tényleg? Odakint vár? Akkor dobja ki, és mondja meg neki, hogy előbb írjon. Külsősöket csak előre megbeszélt időpontban fogadunk.

Ezután folytatta a *Hogyan segíthet egy kislány az anyukájának?* című cikk szerkesztését. Még mindig azt csiszolgatta, amikor kinyílt az ajtó, és bronzbarnán, fitten belépett Purkiss. Az ilyenkor elkerülhetetlen „Megjöttem" és „Ó, hello, Mr. Purkiss, jól utazott?" után Purkiss azt mondta:

- Apropó, Mr. Little. Bizonyos Miss Jobson fog jelentkezni nemsokára.

Bingo derűsen felkacagott.

- Á, a jó öreg Jobson? - kérdezte könnyedén. - Jött és ment. írmagja se maradt. Kitetettem a szűrét.

- Parancsol?

- Kidobattam - magyarázta Bingo.

Purkiss megtántorodott.

- Úgy érti... nem fogadta?

- Pontosan - felelte Bingo. - Dolgozom. Dolgozom, dolgozom, dolgozom. Nincs időm nőkkel csevegni. Megmondtam neki, hogy előbb írja meg, mit akar, legfeljebb egy oldalban.

Nem tudom, látta-e önök közül valaki *A hurrikán* című filmet, amit nemrég vetítettek. A történet dióhéjban annyi, hogy volt egy szerencsétlen bagázs egy déltengeri szigeten, akiket szanaszét fújt egy irdatlan nagy vihar. Csak azért hoztam szóba, mert Bingo szerint egészen hasonló dolog történt vele. Mint mesélte, néhány pillanatig csak annyit érzékelt, hogy óriási légörvény közepébe került. Aztán amikor Purkiss szidalmai kezdtek érthetőbbé válni, barátunk kihámozta belőlük, hogy bakot lőtt. Ezt a Jobson nevű tyúkot meg kellett volna szelídítenie, rátapadni, hájjal kenegetni és egyáltalán, éreztetni vele, hogy barátok és csodálok veszik körül.

- Sajnálom - mondta Bingo, aki érezte, hogy valamiféle bocsánatkérés szükséges. - Szörnyen sajnálom ezt a szerencsétlen ügyet. Félreértés áldozata lettem. Eszembe se jutott, hogy a pipi egy cukorborsó, aki mókusokban utazik. Azt hittem, olyan valakivel van dolgom, aki gazdagon illusztrált Dumas-köteteket akar rám sózni a könnyű pénzszerzés reményében.

Aztán látva, hogy Purkiss a kezébe temeti az arcát, és motyog valami olyasmit, hogy „Isten ajándéka lett volna az óvodáknak" és „vége", odalépett hozzá, és barátságosan vállon veregette.

- Fel a fejjel! - mondta. - Még mindig itt vagyok önnek én.

- Nem, nincs itt - felelte Purkiss. - Ki van rúgva.

Félreérthetetlen szavakkal közölte Bingóval, hogy a hónap végén szerkesztői karrierje is véget ér, és szívből reméli, hogy kifelé menet megbotlik a lábtörlőben és nyakát szegi. Azután távozott.

Főnöke távozása lehetőséget adott Bingónak az intenzív fejtörésre. Önök is elismerhetik, hogy a helyzet intenzív fejtörést igényelt. A legnagyobb fejtörést az okozta, mit fog szólni Mrs. Bingo. Számos oka volt, miért jelentett nagy érvágást Bingónak lemondani a *Tündibündik* irányításáról. Bármilyen kicsi is volt a fizetés, valóságos égi mannaként tekintett rá. Arról nem is beszélve, hogy a szerkesztői poszt betöltése olyan büszkeséggel töltötte el, amit akkor érzett utoljára, amikor első díjat nyert kézimunkából az

óvodában. De ami igazán megrázta, az a gondolat volt, hogyan reagál majd Mrs. Bingo, ha értesül a dologról.

Mint tudják, a Bingo-házat átjárja a Rómeót és Júliát is megszégyenítő szerelem. Az asszony imádja Bingót, és barátunk is oly hévvel viseltetik iránta, hogy joggal hasonlíthatnánk turbékoló gerlepárhoz őket. Bingo ennek ellenére aggódott. Bármelyik gerlefiú megmondhatja, ha a helyzet úgy hozza, a gerletojó a markába köp, és akkora patáliát csap, mint Donald kacsa. Bingónak nem volt szüksége diagramokra, hogy lássa, a jelen helyzet is ilyen. Mrs. Bingo sok vesződséget vállalt, hogy megszerezze férjének ezt az állást. Valami azt súgta Bingónak, ha megtudja, hogy ura merő fafejűségből elpuskázta a lehetőséget, lesz hozzá egy-két keresetlen szava.

Nem csoda, hogy lelke barométerének mutatója tartósan megállapodott a „Viharos"-on. A Bingót körülölelő éjszakában, mely sötét volt, mint a legmélyebb gödör, csupán egyetlen reménysugár pislákolt - az a tény, hogy a család feje jelenleg barátainál tartózkodott, vidéken. Így legalább elnapolhatta a rossz hír közlését.

De a gondolat, hogy a pillanat elkerülhetetlenül elérkezik, meglehetős lámpalázat okozott neki. Így, hogy elterelje a figyelmét, belevetette magát az életbe. Néhány nappal később történt egy házi mulatságon, hogy összemelegedett egy feltűnően vonzó hölggyel. Amikor azonban kiderült, hogy a hölgy neve Jobson, méghozzá Bella Mae, barátunkat erős megrendültség fogta el.

Ez mindent teljesen megváltoztatott. Bingo egész más szemmel látta a helyzetet.

Mindeddig úgy vélte, csak egy gondosan felépített, hihető sztorival jöhet ki jól a dologból. Azt tervezte, Mrs. Bingo visszatértekor őszintén bevallja, hogy menesztették, amiért elküldte Purkiss barátnőjét, majd megmagyarázza, miért is tett így. Úgy érezte - ez lett volna a magyarázat -, tartozik annyival a feleségének, hogy nem fogad idegen nőket. A látogatók - így folytatta volna -

igen gyakran megpaskolják a szerkesztők térdét, sőt, megigazítják a nyakkendőjüket is. A gondolattól is elborzad, hogy ő mint józan életű, nős ember megengedjen ilyesmit. Vagy bejön, vagy nem. Tisztességes, sportszerű elképzelés volt.

De most már látta, hogy ennél sokkal többre is képes. Szükségtelenné válik bármiféle magyarázkodás, ha visszaszerzi az állását.

Kicsit sem túloztam, amikor azt mondtam, összemelegedett a mókusmániás nővel. Nem tudom, látták-e valaha is Bingót jó formában. De én is tanúsíthatom, ha egyszer belelendül, akkor mesterien végzi a dolgát. Azt hiszem, az ellenállhatatlan sárm a megfelelő kifejezés. Gondoljanak Ronald Colmanre, és megértik, mire gondolok. Elég, ha annyit mondok, hogy még csak a második koktélnál jártak, amikor B. M. Jobson megemlítette, milyen egyedül érzi magát ebben a nagy, furcsa városban, mire Bingo azt felelte, „Ugyan, ugyan", és rámutatott, milyen könnyű segíteni ezen. Csak úgy röpködtek a telefonszámok és jókívánságok, amikor elváltak egymástól, Bingo pedig azzal a jóleső érzéssel tért haza, hogy minden el van boronálva.

Úgy tervezte, addig üti a vasat, amíg a hölgyemény nem képes nemet mondani neki. Akkor lerántja álarcát, felfedi, hogy ő a *Tündibündik* szerkesztője, amire a nő megenyhül, Bingo pedig odaállhat Purkiss elé: „Na, Purkiss, ehhez mit szól?" Amire Purkiss persze azonnal gyöngéd ölelésbe vonja, és a vérpad tövében megkegyelmez neki.

Bingo minden energiáját a cél szolgálatába állította. Elvitte Bella Mae Jobsont az Állatkertbe, a londoni Towerbe, Madam Tussaud-hoz, öt matinéra, hét ebédre és négy vacsorára. Adott neki továbbá egy csokor fehér erikát, több csomag cigarettát, tizenegy csokor rózsát és egy dedikált fotót. Aztán eljött a nap, amikor a nő kijelentette, most már muszáj viszonoznia valamivel. Mint mondta, jövő szerdán visszautazik Amerikába, kedden viszont pazar

villásreggelit ad a szállodai lakosztályában, ahol Bingo lesz a díszvendég.

Bingo hálálkodva elfogadta a meghívást. Érezte, itt a nagy pillanat. Bejött a számítása. Ott marad, amíg a többi vendég távozik, és akkor, amikor a nő elgyengült a sok finom étektől, előadja a nagyjelenetét. El sem tudta képzelni, hogy hibázhatna.

Csak amikor a hétfő reggeli postával megérkezett Mrs. Bingo távirata, melyben arról értesítette férjét, hogy aznap este érkezik, kezdte kapisgálni barátunk, hogy lehetnek előre nem látott nehézségei.

Normális körülmények között Bingo a puszta gondolattól is dalra fakadna, hogy viszontláthatja rég nem látott b. nejét. De most egy árva hang nem jött ki belőle. Borús, elgondolkodó arccal várta a pályaudvaron.

- Lám, lám, lám - mondta olyan vidáman, ahogy csak tudta, és magához ölelte az asszonyt a peronon. - Ez remek! Nagyszerű! Csodálatos! Micsoda meglepetés, mi? Azt hittem, hosszabb ideig akarsz vidéken maradni.

Mrs. Bingo döbbenten nézett rá.

- Talán hagyjam ki a házassági évfordulónkat? - Elhallgatott, és Bingo észlelte, hogy párja szúrós szemmel vizslatja. - Ugye nem felejtetted el, hogy holnap lesz a házassági évfordulónk?

Bingo, aki akkorát rándult, mint egy megszigonyozott lazac, összeszedte magát.

- Én? - kiáltotta. - Dehogy. Számoltam a napokat a naptárban.

- Én is! - felelte Mrs. Bingo. - Ó, Bingo, drágám, azon a kis helyen ebédelünk a Charing Cross mellett, ahol a lakodalmunk volt. Úgy teszünk, mintha friss házasok lennénk. Jó móka lesz!

Bingo nyelt néhányat. Gondja támadt az ádámcsutkájával.

- Káprázatos - nyögte.

- Persze mégse lesz ugyanaz, mert akkoriban nem volt fontos állásod, ahová vissza kell sietned.

- Nem bizony - felelte Bingo.
- Tényleg, mi újság a szerkesztőségben?
- Minden rendben.
- Mr. Purkiss még mindig elégedett a munkáddal?
- Odavan érte - lódította Bingo.

De csak szórakozottan felelgetett. Nehéz szívvel ébredt másnap reggel, és egykedvűen tologatta a tükörtojást meg a szalonnát. Akkor se lett vidámabb, amikor beért a szerkesztői szentélybe. Nem látott semmi reményt.

Persze még mindig beugorhat Bella Maehez a délután folyamán, de érezte, hogy az nem az igazi. Úgy tervezte, hogy ő lesz az összejövetel lelke az étkezés közben. Mindenkit lenyűgöz szellemességével. Miután az utolsó vendég is tele hassal elpályázik, és a házigazda hálálkodva megköszöni, amiért ilyen sikerre vitte a fogadását, Bingo kezelésbe veszi. De így, hogy csak beugrik négy órakor, semmi esélye nem lesz...

Ám ekkor, miután hosszú ideig ült arcát a kezébe temetve, és minden agysejtjét túlóráztatta, ihletet kapott, és rájött, mit tett volna Napóleon. A következő pillanatban már Mrs. Bingo csilingelő hangját hallotta a telefonvonal másik oldalán.

- Halló, drágám - mondta Bingo.
- Halló, angyalkám - felelte Mrs. Bingo.
- Halló, egyetlenem - súgta Bingo.
- Halló, cukorfalat - búgta Mrs. Bingo.
- Képzeld, életem értelme - lendült tovább Bingo -, roppant kellemetlen dolog történt. Kíváncsi lennék a véleményedre, hogyan kellene viselkednem. Van itt egy fontos *littérateuse,* akit nagyon szeretnék megszerezni az újságnak, és szóba került, hogy el kéne vinnem ma ebédelni.
- Ó, Bingo!
- Na most én, a magam részéről legszívesebben elküldeném a pokolba.
- Ó, azt nem szabad!

- Pedig azt hiszem, ez lesz. „Kopjon le, *littérateuse*, mondom majd.
- Kérlek, Bingo, ne tedd! Magától értetődik, hogy el kell vinned ebédelni.
- De mi lesz az évfordulónkkal?
- Majd vacsorázunk inkább.
- Vacsorázunk?
- Igen.

Bingo hagyta magát meggyőzni.

- Ez jó ötlet - mondta. - Azt hiszem, mondasz valamit.
- A vacsora ugyanolyan jó lesz.
- Még jobb is. Jobban illik a féktelen dorbézoláshoz.
- Vacsora után nem kell elsietned.
- Így van.
- Utána elmegyünk színházba, azután pedig beülünk még valahova.
- Nagyszerű - ismerte el Bingo, aki arra gondolt, milyen egyszerű minden, ha az ember tapintatosan jár el. - Pontról pontra ezt fogjuk csinálni.
- Különben pedig - tette hozzá Mrs. Bingo - így kényelmesebb is, mert elmehetek Miss Jobson fogadására.

Bingo felemelkedett, mint paróka az erős szélben.

- Miss kicsoda fogadására?
- Jobson. Nem ismerheted. Egy amerikai írónő, Bella Mae Jobson. Mrs. Purkiss hívott nemrég. Ő megy, és azt mondta, én is vele tarthatok, mert Miss Jobson régóta nagy rajongója a műveimnek. Persze nemet mondtam. De így mégis el tudok menni. Holnap elutazik, ezért ez az utolsó lehetőség, hogy találkozzunk. Szia, kutyuskám. Nem tartalak fel tovább a munkádban.

Ha Mrs. Bingo azt képzelte, hogy a telefont letéve Bingo azonnal folytatta az igényes gyermekirodalom szerkesztését, nagyot tévedett. Miután feleségétől elköszönt, barátunk vagy negyedórán át mozdulatlanul ült a székében. Az időt, amiért Purkiss fizetett neki, arra használta, hogy kábán maga elé nézve szaporán vegye a

levegőt. Kísértetiesen hasonlított egy olyan emberre, akibe belecsapott a villám.

Úgy látta, itt a vég. Nem mehet el Jobson ebédjére, ha ott lesz Mrs. Bingo. Tudniillik nem akarta az írónő gondolatait elterelni a fő csapásról, ezért elfelejtette közölni vele, hogy nős. Helyesen tette vagy sem, úgy érezte, jobb eredményt érhet el, ha elhallgatja ezt az apró körülményt. Képzeljük el, hogy vendéglátója odavezeti hozzá Mrs. Bingót, és azt kérdi:

- Ó, Mr. Little, nem tudom, ismeri-e Rosie M. Bankst.

- Hogyne. A feleségem.

Ebből csak kellemetlenség származhat.

Egyetlen megoldás maradt. Lemond az állása megtartásáról, és visszatér az eredeti tervhez, amely szerint megmagyarázza Mrs. Bingónak, miért nem volt hajlandó fogadni Bella Mae Jobsont amikor a szerkesztőségbe látogatott. Erősen bízott benne, hogy felesége jól fogadja ezt az érvet, miután a két nő találkozott. Ugyanis Bella Mae, amint említettem, rendkívül vonzó nőszemély. Kecses alakja van, arcán tündéri báj, fejét platinaszőke haj koronázza. Történtek már nagyobb csodák is, mint hogy Mrs. Bingo esetleg helyeselje, amiért férje előrelátóan ellenállt e csáberőnek.

Bingo némileg megnyugodva a postára ment, és táviratban értesítette Jobsont, hogy sajnos nem tud megjelenni a fogadásán. Már épp visszatért volna a szerkesztőségbe, amikor úgy mellbe vágta egy felismerés, hogy meg kellett kapaszkodnia a lámpaoszlopba, nehogy hanyatt essen.

Eszébe jutott a dedikált fotó.

A dedikált fotók különös súllyal esnek latba a házaséletben. Ha egy férfi idegen nőknek osztogatja őket, a feleség többnyire tudni akarja, miért. Jelen esetben tovább rontotta a helyzetet, hogy a dedikálásnál Bingo - a legjobb szándéktól vezérelve - némileg elragadtatta magát. A sima szívélyesség is elég baj lenne, de ő ennél is tovább ment. A végtermék pedig alighanem ott áll Jobson

kandallópárkányán, és ez lesz az első dolog, amit Mrs. Bingo megpillant majd, ha belép a lakosztályba.

Bár kicsit sem tetszett neki a gondolat, de ha el akarta kerülni a Bingo-Mrs. Bingo tengely katasztrofális elferdülését, még a fogadás előtt meg kellett valahogy szereznie azt a fényképet.

Nem tudom, mentek-e önök már hotelbe azzal a szándékkal, hogy ellopjanak egy fotót valamelyik lakosztályból. Ha nem, elmondom, hogy az első pillanatban akadályba ütköznek - nevezetesen, hogy hogyan jussanak be. Bingo a recepción megtudta, hogy Miss Jobson nincs a szállóban, és először megörült a hírnek. Csak amikor a lépcsőn felosonva megállt a bezárt ajtó előtt, akkor jött rá, hogy ez még csak a kezdet.

Már épp kezdte tehetetlen bábnak érezni magát a kegyetlen sors kezében, aki jobb, ha nem küzd tovább. Ám ekkor meglátta, hogy egy szobalány közeledik. Eszébe jutott, hogy a szobalányoknál szokott kulcs lenni.

Nem kellett más, mint teljes erővel bevetni férfiúi bűverejét. Bekapcsolta, és hagyta, hogy a szobalányra áradjon, mint egy reflektor.

- Ó, hello, hölgyem - mondta. - Jó reggelt.

- Jó reggelt, uram - köszönt a szobalány.

- Hű! - kiáltott Bingo. - Milyen szép, kedves, nyílt, lágyszívű arca van! Megtenne nekem valamit? De először is - szólt, és egy tízshillinges bankjegyet nyújtott a szobalánynak - fogadja el ezt.

- Köszönöm, uram - felelte a szobalány.

-A tények - folytatta Bingo - dióhéjban így festenek: ma Miss Jobsonnal ebédelek.

- Nincs itthon - mondta a szobalány. - Láttam elmenni a folyosón a kiskutyával.

- Pontosan - válaszolta Bingo. - Rátapintott a lényegre. Ő nincs itthon, én viszont szeretnék bemenni. Utálok szállodák előterében várni. Unalmas alakok akaszkodnak rád, hogy elsírják a bánatukat.

Mozgóárusok környékeznek meg. Jobban érezném magam Miss Jobbs lakosztályában. Nem tudna - itt újabb bankjegyet villantott fel - beengedni?
- Dehogynem, uram - nyugtatta meg a szobalány, és be is engedte.
- Köszönöm - hálálkodott Bingo. - Ég áldja, jó öreg szobalányom. Szép napunk van.
- Csodás - ismerte el a szobalány.
Alig lépte át Bingo a küszöböt, máris látta, hogy okosan állt hozzá a lány megpuhításához. Igaz, egy fontja bánta, és nem nagyon dobálhatta a fontokat, de ez minden pennyt megért. Ahogy várta, ott állt a fénykép a kandallópárkány közepén, ahol a belépő feleség azonnal kiszúrná. Egy pillanatba került fogni és zsebre rakni, és már fordult is az ajtó felé, hogy angolosan távozzon, amikor a pohárszéken meglátott néhány üveget. Ott álltak, mosolyogtak rá, és mivel megpróbáltatásai erősen megcsappantották az erejét, úgy döntött, iszik egyet, mielőtt nyúlcipőt húzna.

Így hát öntött némi olasz vermutot az egyik pohárba, rácsurgatott némi francia vermutot, és épp a ginért nyúlt, amikor a szíve három duplaszaltót mutatott be, fecskeugrással kiegészítve. Kulcszörgést hallott az ajtó felől.

Nehéz megmondani, mi lett volna a helyes abban a helyzetben. Biztos van, aki ilyenkor ott marad és igyekszik játékos vidámsággal elütni a dolgot. Mások kiugranának az ablakon. De Bingo nem érzett erőt a játékos vidámságra, és a lakosztály a negyedik emeleten volt, így hősünk a középutat választotta. Átugrott a díványon, és alig ért földet mögötte, amikor kinyílt az ajtó.

Nem Bella Mae Jobson lépett be, hanem Bingo újdonsült cimborája, a szobalány, aki egy másik koránjövőt kísért be. Fedezéke mögül kilesve Bingo egy nadrág szárát és egy pár csizmát látott. Amikor a nadrághoz tartozó ajkak megszólaltak, Bingo rájött, hogy ismerőssel van dolga. A hang Purkissé volt.
- Köszönöm, kedvesem - mondta Purkiss.

- Én köszönöm, uram - felelte a szobalány, amiből Bingo arra következtetett, hogy a lány ismét pénzhez jutott.
Bingo a sors iróniáján merengett. Milyen nagy nap ez a szobalánynak, és milyen pocsék neki! Purkiss köhintett.
- Úgy látom, korán jöttem.
- Igen, uram.
- Akkor kihasználom az időt, és megsétáltatom Miss Jobson kutyáját.
- Miss Jobson a kutyával ment el, uram.
- Ó? - mondta Purkiss.
- Van itt még egy uraság - közölte a szobalány. - De nem látom, hol lehet. Á, ott van - tette hozzá, mert barátunk az elmúlt percekben túl sok porcicát lélegzett be, és most tüsszentenie kellett. - Ott van, a dívány mögött.
A következő pillanatban Bingo azt vette észre, hogy valaki fentről nézi. Purkiss.
- Mr. Little! - üdvözölte Purkiss.
Bingo érezte, hogy fölösleges tovább bujkálnia, ezért felállt.
- Á, Purkiss! - mondta tartózkodóan, mivel nem voltak jóban. Maradék méltóságát összeszedve az ajtó felé indult.
- Hé! - kiáltotta Purkiss. - Egy pillanatra.
Bingo nem állt meg.
- Ha beszélni óhajt velem, Purkiss - mondta -, megtalál a bárban.
De nem ment egyenesen oda. Bármennyire is szüksége volt egy szíverősítőre, még jobban vágyott a levegőre. Csak három percet töltött a dívány mögött, de miután csaknem hat éve senki nem takarított ott, sok minden került a tüdejébe. Inkább érezte magát szemeteskukának, mint embernek. Átment a hallon, és megállt a szálloda ajtaja előtt. Nagyokat szippantott az éltető levegőből, és lassan kezdte jobban érezni magát.
Persze csupán fizikai javulásról beszélhetünk. Lelkileg változatlanul mélységes mélyen tartózkodott. Amint számba vette a fejleményeket, szíve még komorabban vert. Odáig rendben van,

hogy sikerült megszereznie a fényképet. De nem megy valami sokra vele. Ha Purkiss is részt vesz Jobson ebédjén, akkor ugyanúgy derékig van a katyvaszban, és alighanem nyomtalanul elsüllyed.

Látta maga előtt, mi történik majd a mulatságon. Bingo megkínzott elméje a következő jelenetet vázolta fel.

B. M. Jobson lakosztálya. Délután. Színen vannak: B. M. Jobson és Purkiss. Mrs. Bingo be.

MRS. BINGO: Csirió. Rosie M. Banks vagyok.

JOBSON: Ó, hahó, Miss Banks. Ismeri Mr. Purkisst?

MRS. BINGO: Hát hogyne. Övé a lap, aminek a férjem a szerkesztője.

JOBSON: Tehát férjnél van?

MRS. BINGO: Bizony. Az asszonynevem Little.

JOBSON: Little? Fura. Ismerek egy Little nevű palit. Sőt, az enyhe kifejezés, hogy ismerem. Úgy csapja nekem a szelet, mint egy ventilátor. Az enyém „Bingo"-nak hívatja magát. Biztos rokon.

MRS. BINGO:

De Bingo inkább bele se gondolt, mit felel erre Mrs. Bingo. Ott állt, magában sóhajtozva. Körülbelül tizenötödször sóhajtott, amikor egy autó fékezett le előtte, és ködösen érzékelte, hogy Mrs. Bingo ül a volánnál.

- Ó, Bingo, drágám! - kiáltotta Mrs. Bingo. - Micsoda szerencse, hogy itt vagy! Itt ebédelsz azzal az írónővel? Micsoda véletlen!

Bingo úgy érezte, hogy ha be akar mesélni valamit Mrs. Bingónak, akkor most kell megtennie. Néhány röpke perc múlva Mrs. Bingo csatlakozik Jobsonhoz az imént vázolt körülmények között, és jobb, ha nem éri váratlanul a dolog.

De csak egy röfögő gurgulázásra futotta tőle, képtelen volt megszólalni, így Mrs. Bingo folytatta.

- Nincs időm bemenni - mondta. - Vissza kell rohannom Mrs. Purkisshez. Teljesen maga alatt van. Amikor érte mentem, hogy idehozzam, nagyon rossz állapotban találtam. Mint kiderült, elveszett a kutyája. Azért jöttem, hogy megmondjam Miss

Jobsonnak, nem tudunk eljönni az ebédre. Lennél olyan jó, és felhívnád a recepcióról?

Bingo csak pislogott. A hotel, bármilyen stabilan is építették meg, ringani kezdett előtte.

- Te... mit is mondtál? Nem tudsz eljönni...

- Nem. Mrs. Purkiss szeretné, ha mellette lennék. Ágyba bújt egy meleg vizes palackkal. Felhívod Miss Jobsont? Akkor én visszasiethetek.

Bingo nagy levegőt vett.

- Hogyne, hogyne, hogyne, hogyne, hogyne - hadarta. - Ó, persze. Persze. Felhívom Miss Jobsont... megmondom, hogy te és Mrs. Purkiss nem lesztek jelen... mindent megmagyarázok. Egyszerű feladat. Bízd csak rám, szemem fénye!

- Köszönöm, drágám. Ég veled!

- Veled is - felelte Bingo.

Mrs. Bingo elhajtott, ő pedig ott állt lehunyt szemmel. Ajka némán mozgott. Ezelőtt csupán egyszer érezte úgy, hogy ő a szerencse kegyeltje. A magániskolában történt, ahol Aubrey Upjohn tiszteletes, az igazgató, pont akkor ficamította ki a vállát, amikor felemelte a nádpálcát, hogy ráhúzzon Bingo ülepére egy jókorát, és így a büntetés végrehajtását határozatlan időre elnapolták.

Visszatért az élet zsibbadt végtagjaiba, és a bárba sietett, hogy felhajtson gyorsan valamit, aztán valamivel lassabban egy másodikat is. Az első személy, akit megpillantott, miközben valami rózsaszínt kortyolgatott, Purkiss volt. Bingo szúrósan ránézett, majd helyet foglalt a bárpult túlsó végén. Tudta, az ő gyomorforgató kötelessége lesz értesíteni főnökét az otthonában bekövetkezett tragédiáról. De azok után, ahogy az öreg bánt vele, úgy vélte, nem kezd hozzá, csak miután leküldött néhány szíverősítőt.

Még csak az elsőt itta meg, és a másodikat várta, amikor érezte, hogy valami az ujját húzogatja. Körbenézett. Purkiss állt mellette

esdeklő pillantással, mint egy spániel, aki olyasvalakinél szeretné behízelegni magát, akiről tudja, hogy allergiás a kutyákra.
- Mr. Little.
- Igen, Purkiss?
- Mr. Little, módjában áll egy nagy-nagy szívességet tenni nekem?

Nem tudom, mit válaszoltak volna erre Bingo helyében - úgy értem, ha ilyen hangnemben szólítja meg önöket valaki, aki nemcsak, hogy kirúgta, de közben legalább hat becsmérlő névvel is illette magukat. Én a magam részéről azt mondtam volna: „Ó?" esetleg: „Hó!", és biztos Bingo is ilyesmire gondolt. De mielőtt megszólalhatott volna, Purkiss folytatta.
- Mr. Little, akkora katasztrófa küszöbén állok, aminek a gondolatától is megáll az ész, és csak ön menthet meg. A nejem bármelyik pillanatban megérkezhet ide. Miss Jobsonnal ebédelünk. Megtenné, hogy kieszel valami hihető történetet, megvárja őt a recepciónál, és megakadályozza, hogy feljöjjön az ebédre? A jövőm és boldogságom múlik ezen.

Időközben megérkezett Bingo második frissítője, és elgondolkozva kortyolgatta. Egy szót sem értett, de volt olyan intelligens, hogy felismerje, olyan körülmények léptek fel, amelyeket az előnyére fordíthat.
- Létfontosságú, hogy a nejem ne lépjen be Miss Jobson lakosztályába.

Bingo kihörpintette a koktélt, és letette a poharat.
- Mondjon el mindent a saját szavaival, Purkiss - közölte hűvösen Bingo.

Purkiss elővett egy zsebkendőt, és megtörölte a homlokát. A másik kezével továbbra is Bingo karját masszírozta. Merőben más viselkedést tanúsított, mint amikor hat, különböző becsmérlő névvel illette.
- Csupán ma délelőtt tudtam meg Miss Jobsontól telefonon - mondta Purkiss -, hogy a nejemet is meghívta - egészen addig azt hittem, hogy csupán édes kettesben leszünk. Meg kell említenem,

hogy tárgyalásokba kezdtem Miss Jobsonnal csodálatos munkáinak publikálásáról. Úgy véltem, ebéd közben megbeszéljük a részleteket, mint például az illusztrációk és az általános külalak.
- Azokat a dolgokat - állapította meg Bingo hűvösen -, amiket más esetben a szerkesztőre bíznak.
- Igen, igen, de mivel... igen. De a lényeg, Mr. Little, hogy Miss Jobson megfőzése érdekében kénytelen voltam... á... hogy is mondjam...
- Áldozatokat vállalni?
- Pontosan. Szó szerint ezt tettem. Úgy véltem, a cél szentesíti az eszközt. Úgy véltem, a *Tündibündik* válaszúthoz ért. Ha megszerzem Bella Mae Jobson írásait, a lapom lekörözi az összes riválisát. De ha hagyom valamelyik konkurensemhez pártolni, akkora csapás éri az újságot, amit sosem hever ki. így minden követ megmozgattam.
Bingo lebiggyesztette az ajkát.
- Nem akarok vakon ítélkezni, Purkiss - mondta -, de kezd az egész nagyon gyanús lenni. Megcsókolta Miss Jobsont?
Purkiss tetőtől talpig összerázkódott.
- Nem, nem, nem, nem! - tiltakozott szenvedélyesen. - Dehogy. Szó sincs róla! Én a magam részéről az első perctől nagy megfontoltsággal viselkedtem kapcsolatunkban, ő pedig szűzies távolságtartással. De azért elvittem a National Gallerybe, a British Museum-ba és a matinéra a Sandlers Wellsbe. Aztán mikor láttam, hogy kezd puhulni, én...
A hangja megremegett, és elhallgatott. Mikor összeszedte magát, kért magának a pultostól még egy rózsaszín löttyöt, Bingónak pedig, amit Bingo akart. Aztán amikor a szíverősítők megjöttek, és Purkiss kortyolt egyet, folytatta.
- Neki adtam a feleségem pincsijét.
- Hogy!?
- Igen. Jobsonnak nagyon tetszett a jószág, amikor nálunk járt, én pedig ma reggel kicsempésztem egy kalapdobozban, és a szállodába

hoztam. Tíz percen belül aláírta a szerződést. Egy órával később úgy döntött, meghívja a feleségemet az ebédre. Két órával később velem is közölte ezt telefonon, én pedig idesiettem abban a reményben, hogy elcsenhetem a kutyát.

De nem sikerült. Elvitte sétálni. Képzelje magát a helyembe, Mr. Little. Mit csinálok, ha a feleségem belép Miss Jobson lakosztályába, és nála találja a kutyát? Magyarázkodnom kell. De ugyan mire megyek a magyarázkodással? - elhallgatott, minden porcikája reszketett. - De miért is vesztegetjük az időt? Amíg mi itt ülünk és beszélgetünk, ő bármikor megérkezhet. Az ön helye az ajtóban van. Repüljön, Mr. Little!

Bingo hűvösen nézett főnökére.

- Könnyű azt mondani, „Repüljön" - mondta. - Csakhogy felmerül bennem a kérdés: „Mi hasznom nekem ebből?" Őszintén, Purkiss, a közelmúltban tanúsított viselkedése után nem látom be, miért törjem magam össze a kedvéért. Igaz - tette hozzá elgondolkozva -, hogy máris kitaláltam egy olyan sztorit, ami egész biztosan eltéríti Mrs. Purkisst, ha ideér, de miért fáradozzak vele? A hét végétől nem állok többé az alkalmazásában. No persze, egészen más lenne a helyzet, ha továbbra is én maradnék a *Tündibündik* szerkesztője...

- De hisz ön marad, Mr. Little.

- ... és jelentős fizetésemelést kapnék...

- A fizetését megduplázom.

Bingo elgondolkozott.

- Hm - mondta. - Emellett többé nem próbál zsarnokoskodni, és nem szól bele a *Joe bácsi tanácsai tündibündiknek* szerkesztésébe.

- Dehogy, dehogy. Mostantól nem. Teljesen szabad kezet kap.

- Akkor nyugodjon meg, Mr. Purkiss. Mrs. Purkiss nem lesz ott az ebéden.

- Garantálja?

- Garantálom - ígérte Bingo. - Csak jöjjön velem, rögzítse írásban az új szerződésünk részleteit, és megszűnik minden gondja.

4. Apró ujjacskák

A Parazita közvéleményét erősen megosztotta a kérdés, etikusnak tekinthető-e, hogy Bingo Little behozta a kisbabáját a klubba és tejet rendelt neki a bárpultnál. Egy Ürge fekete karikákkal a szemei körül azt mondta, az ember nem erre a látványra vágyik, amikor egy nehéz éjszaka után betér a klubba, hogy némi szíverősítővel legyen úrrá enyhe émelygésén. Egy engedékenyebb Szivar azzal érvelt, hogy a gyermek alighanem idővel felvételét kéri majd a klubba, így nagyon is helyes megismerkednie a tagsággal. Egy Tésztaképű úgy vélte, ha Bingo szabadjára engedi a kis gengsztert a klubban, legalább személyes garanciát kéne vállalnia a vezetőség előtt az összes kalapért, kabátért és esernyőért.
- Mert ha láttam valaha kisbabát, amelyikről lerí, hogy rendőrségi eset lesz - mondta a Tésztaképű -, akkor Bingóé olyan. Egyértelműen bűnöző alkat. Edward G. Robinsonra emlékeztet.
Egy mindig jól értesült Pasas viszont egészen új megvilágításba helyezte az eseményeket.
- Elismerem - mondta -, hogy Algernon Aubrey Little nem az a gyerek, akivel szívesen találkoznék egy sötét sikátorban. De Bingo biztosított, hogy helyén van a szíve, és annak is megvan az oka, miért hordja ide.

Hálás a kicsinek, és úgy véli, semmi se lehet elég jó neki. A közelmúltban hatalmas csávából húzta ki őt azzal, hogy jó időben jót tett. Bingo szerint nem túlzás azt állítani, hogy a csöppség közbenjárása nélkül akkora csapás érte volna a magánéletét, amibe beleremegne az egész emberiség.

Amikor Rosie M. Banksszel kötött házassága második évében frigyüket áldás kísérte, és Londonban színre lépett ez a virgonc

gyerkőc (mondta a Pasas), Bingo ugyanúgy reagált, mint önök. Amint a szülészeten megmutatták neki a gyermeket, felkiáltott:
- Jaj!

A napok múltával is úgy érezte magát, mint aki valami ocsmány dologba lépett.

Kizárólag amiatt nem ingott meg benne az apai szeretet, mert birtokolt egy fotót, amely saját magát ábrázolta ugyanebben a korai életkorban, és amelyen úgy festett, mint egy gyilkos hajlamú tükörtojás. Ez elegendő bizonyíték volt rá, hogy a rázós kezdet ellenére kellemes, sármos, vonzó külsejű világfivá nőhet egy gyermek, és ez nagy vigaszt jelentett Bingo számára; bizakodással töltötte el.

Mindez persze mit sem változtatott a tényen, hogy a kis idegen jelen pillanatban inkább hasonlított egy vízköpőre, mint bármi másra. Bingo pedig, miután felfedezte, hogy egy Vízköpő nevű ló indul a háromórás futamban Plumptonban, habozás nélkül feltett rá tíz fontot. Mivel mindig, mindenben égi jelet látott, meg volt győződve róla, hogy gyermekét ezért küldték számára odafentről.

A tény, hogy Vízköpő nem jutott be az első hat közé se, komoly anyagi katyvaszban hagyta Bingót. Az utolsó tízesét tette fel rá. Eme összeg elvesztése azt jelentette, hogy egy teljes hónapig ki kell bírnia cigaretta, koktél és egyéb luxuscikkek nélkül, amikre egy férfinak a napi szükségleteknél is sokkal nagyobb szüksége van.

Arra reménye se volt, hogy kérjen egy kis aprót a ház fejétől. Mielőtt Mrs. Bingo két hétre Worchestershire-be indult volna, hogy elkísérje édesanyját egy droitwichi sósfürdő-kúrára, utolsó szavaival óva intette férjét attól, hogy fogadásokat kössön. Épp ezért Bingo úgy vélte, érvelése, miszerint meg volt róla győződve, hogy nem veszthet, süket fülekre találna.

Nem, ha szerez is pénzt, máshonnan kell szert tennie rá. Jelen körülmények között pedig, mint hasonló helyzetben már oly sokszor, gondolatai Stekszes Presserhez vándoroltak. Ő maga is tudta, milyen emberpróbáló feladat megpuhítani Stekszest.

Csakhogy a klub házi milliomosa az elmúlt napokban meglepően barátságosnak tűnt. Történt, hogy egy ízben, amikor Bingo a klub dolgozószobájába sietett, hogy békítő hangvételű levelet írjon a szabójának, ott találta Stekszest, aki épp verset farigcsált. Stekszes pedig, miután megkérdezte Bingót, tud-e valami jó rímet a „kék szemek"-re, a házaséletről kezdett beszélgetni barátunkkal, és abbeli meggyőződésének adott hangot, hogy ez az élet egyetlen értelme.

Bingo mindebből azt a következtetést vonta le, hogy a szerelem végre megtalálta Stekszes Pressert. Úgy vélte, ha Stekszes szerelmes, akkor talán - sőt, biztosan - engedékeny hangulatban van, következésképp két kézzel szórja a pénzt. Így hát magabiztosan indult a Park Lane-en található lakóház felé, ahol az említett úriember tanyázott, és abban is szerencsés előjelet látott, hogy Stekszes pont kilépett az ajtaján, amikor Bingo odaért.

- Ó, hello, Stekszes - köszönt Bingo. - Jó reggelt, Stekszes. Mondd csak, Stekszes...

Az, hogy évek óta ő a Parazita Klub hivatalos pénzeszsákja, egyfajta hatodik érzékkel ruházta fel Stekszest. Mondhatni, látnoki képességekkel rendelkezett. Anélkül, hogy egy pillanatra is megállt volna tovább hallgatni Bingo szóáradatát, félreszökkent, mint egy antilop, amely meglátta a tigrist, és elszáguldott egy taxin. Bingo pedig ott maradt, és azon töprengett, most mit tegyen.

Miután magában a hermelintől a menyétig mindennek elnevezte Stekszest, úgy döntött, legjobb, ha forró nyomon marad. Így hát elsietett a Savoy Grillbe, mert úgy hallotta, barátja ezt az úti célt adta meg a sofőrnek. Mikor húsz perc elteltével odaért, látta, hogy Stekszes egy lánnyal ül a hallban. Bingo örömmel ismerte fel a hölgyben régi barátját, akivel agglegény korában sokszor kirúgott a hámból. Így mi sem tűnt természetesebbnek, mint „lám-lám-lám"-ozva odatolakodni. Márpedig, ha Bingo odatolakszik, nem könnyű megszabadulni tőle. Pár pillanat múlva

már hármasban ültek egy asztal körül, és Bingo épp a pincér lelkére kötötte, hogy langyosítsa meg kicsit a bordóit.

Akkor nem tűnt fel neki, de utólag belegondolva úgy vélte, Stekszes jobban örült volna, ha Bingo nem bukkan fel. Némileg feszélyezetté vált az étkezés. Bingóval nem volt baj. Könnyedén csevegett. A lánnyal sem volt baj. Ő is könnyedén csevegett. Épp csak Stekszes nem volt jókedvű. Inkább csöndes. Szórakozott. Merengő. Hajlamos volt fészkelődni a székében és ujjaival dobolni az asztalon.

A kávé után a lány közölte, hogy neki rohannia kell a Charing Crossra, hogy elérje a vonatát - mint kiderült, vidéki látogatásra indult Kentbe. Stekszes némileg felderülve ajánlkozott, hogy kikíséri a vonathoz.

Bingo pedig, híven azon alapelvéhez, miszerint nem téveszti szem elől Stekszest, csatlakozott hozzájuk. Így hát együtt sétáltak tovább, és miután a vonat elment, Bingo Stekszesbe karolva így szólt:

- Figyelj csak, Stekszes. Arra gondoltam, megtennél nekem egy aprócska szívességet.

Azonban már miközben kimondta, valami furcsát észlelt beszélgetőtársa modorában. Stekszes szemében ellenséges fény gyulladt.

- Ó? - felelte a milliomos hűvösen. - Arra gondoltál? Na, és mi lenne az, amire gondoltál, igen tisztelt piócám? Mit tehetnék érted, te jó öreg, levakarhatatlan ragasztó?

- Kölcsönadnál egy tízest, Stekszes, öreg cimbora?

- Nem, nem adnék.

- Megmentenéd az életemet.

- Na, látod - mondta Stekszes -, rátapintottál a lényegre. Semmi hasznom nincs abból, hogy élsz. Jobban örülnék, ha hulla lennél. Lehetőleg egy megcsonkított hulla. Örömmel táncolnék a maradványaidon.

Bingo csodálkozott.

- Táncolnál a maradványaimon?

- Mint a pinty.
Bingo kihúzta magát. Neki is van büszkesége.
- Úgy? - mondta. - Ebben az esetben toll a füledbe. A beszélgetés véget ért.
Stekszes leintett egy taxit, Bingo pedig visszatért wimbledoni otthonába. Nemrég tartózkodott még csak otthon, amikor arról értesült, hogy telefonon keresik. A készülékhez lépve Stekszes hangját hallotta.
- Halló - kezdte Stekszes. - Te vagy az? Figyelj, emlékszel, mikor azt mondtam, táncolnék a megcsonkított maradványaidon?
- Igen.
- Átgondoltam a dolgot...
Bingo azonnal megenyhült. Megértette, mi történt. Kevéssel azután, hogy elváltak, előjött Stekszes jobbik énje, és mindent megbánt. Épp azt akarta mondani, hogy spongyát rá, mert mindannyian mondunk meggondolatlan dolgokat, ha dühösek vagyunk, de Stekszes folytatta:
- Átgondoltam, és még hozzátenném, hogy „szöges bakancsban". Szia.
Bingo merev arccal, elgondolkodva tette le a kagylót, és tért vissza a szalonba, ahol épp teázott és muffint evett. De most a tea ürömmé, a sütemény hamuvá vált a szájában. A gondolat, hogy egy teljes hónapig cigaretta és koktélok nélkül kell élnie, olyan volt, mint egy tőrdöfés. Már odáig jutott, nem lenne-e jobb fenékig üríteni a méregpoharat és mindent bevallani Mrs. Bingónak, amikor megjött a délutáni posta, benne pedig egy levél a szóban forgó nejtől. Bingo felbontotta, és láss csodát: egy tízfontos bankjegy csúszott ki belőle. Bingón elmondhatatlan érzelmek vettek erőt. Sokáig csak ült mozdulatlanul, lehunyt szemmel, és azt mormolta:
- Micsoda társ! Micsoda hitves!
Aztán kinyitotta a szemét, és olvasni kezdte a levelet.
Hosszú levél volt a szállodában lakó emberekről és egy cicáról, akikkel az asszony megismerkedett, arról, milyen látványt nyújtott

az anyja, amikor a sós fürdőben lebegett, és így tovább. Csak a legvégén került szóba a tízes. Ahogy minden nő, Mrs. Bingo is az utóiratra hagyta a legfontosabbat.

Ui: Csatolok tíz fontot. Szeretném, ha elmennél a bankba és számlát nyitnál Algynak. Ugye, milyen aranyos volna, ha saját bankszámlája és saját, apró betétkönyvecskéje lenne?

Ha egy meglehetősen izmos öszvér képen rúgja Bingót, akkor talán rosszabbul érezte volna magát, de nem sokkal. Kiesett a levél a kezéből. A kezdeti sokkon túl, amit a csalódás okozott, teljes mértékben ellenezte a tervet. Ő, aki a maga részéről tiszta szívvel támogatta a javak megosztását, úgy vélte, a legrosszabb, amit egy befolyásolható gyermek kezébe adhatunk, egy kis betétkönyv. Ezzel ugyanis eltorzult, kapitalista eszméket ültetünk el a fejében, megfosztva őt a felvilágosult gondolkodástól. Adj egy tízest egy babának, és mielőtt észbe kapnál, eggyel több iparmágnás rontja a levegőt.

Annyira kérlelhetetlen volt ebben a kérdésben, hogy egy percig - kizárólag a gyermek érdekében - fontolóra vette, megírja Mrs. Bingónak, miszerint a levelében tíz fontot emleget, de, nyilván az asszony pillanatnyi figyelmetlensége miatt, nem érkezett semmiféle tíz font. Ám végül elvetette az ötletet - nem mintha rossz lenne, csak mert valami azt súgta, nem *elég* jó. Való igaz, Mrs. Bingo olyan lányokról írt könyveket, akik arra vágynak, hogy önmagukért szeressék őket, de azért mégsem volt ostoba.

Bingo végzett a teával és muffinnal, magához rendelte a babakocsit, belehelyezte fiát és örökösét, és sétálni kezdett vele Wimbledon Commonban. Úgy vélem, sok apa ódzkodik ettől a feladattól, mert méltóságukon alulinak tartja, de Bingo mindig is élvezte.

Ám ma semmi örömet nem talált benne a mindent beborító melankóliától, amelybe a hüvelykujját szopó gyermek látványa taszította. Mindeddig egykedvű beletörődéssel nyugtázta, hogy nem lehetséges valódi eszmecsere közte és porontya között. Utóbbi

néhány gurgulázásra, előbbi pedig dallamos füttyentésekre korlátozta az érintkezést. De most élesen mart belé a tragikus tudat, hogy olyan szakadék támadt közöttük, amit semmilyen gurgulázás vagy fütyörészés nem képes áthidalni.

Itt volt ő, egy fitying nélkül, és ott volt a csecsemő, aki dúskált a lében, és esélyük sem volt egyezkedésbe fogni. Bárcsak megértethetné Algernon Aubrey-val, milyen szorult helyzetben is van. Biztosra vette, hogy fia nem zárkózna el egy átmeneti kölcsöntől. Mindig ez van a behajthatatlan követelésekkel, amik, mint mindenki tudja, a kereskedelem kerékkötői.

Annyira elfoglalták ezek a komor gondolatok, hogy nem is vette észre azonnal, hogy valaki a nevén szólította. Aztán mikor riadtan felnézett, észrevette, hogy egy zömök, szalonkabátot és keménykalapot viselő férfi érte utol, aki pufók arcú csecsemőt tolt babakocsiban.

- Jó estét, Mr. Little - köszönt az illető, és Bingo látta, hogy a bukija az, Charles („Charlie mindig fizet") Pikelet, aki a Vízköpő nevű lóval kapcsolatos ügylet másik szereplője volt.

Mivel Bingo eddig kizárólag a lóversenyen találkozott vele - amikor is, nyilván a legjobb szándéktól vezetve, a buki kockás tweedöltönyt és fehér panamakalapot viselt -, nem ismerte fel azonnal.

- Á, hello, Pikelet - felelte Bingo.

Nem volt sok kedve beszélgetni, szívesebben maradt volna egyedül a gondolataival, de úgy tűnt, a másiknak minden vágya csevegni, és Bingo hajlandó volt engedményeket tenni a kedvéért. A körültekintő ember mindig igyekszik a bukija kedvében járni.

- Nem is tudtam, hogy errefelé lakik. Az ön gyermeke?

- Ah - mondta Charles Pikelet leverten. Gyors pillantást vetett a babakocsija belsejébe, és eltorzult az arca, mintha valami félelmeteset látna.

- Kuci-kuci! - közölte Bingo.

- Hogy érti azt, hogy kuci-kuci? - kérdezte Mr. Pikelet értetlenül.

- A babához beszéltem - magyarázta Bingo. - Szép gyermek - tette hozzá, gondolván, nem árt kicsit hájjal kenegetni a bükit.

Charles Pikelet csodálkozva nézett rá.

- Szép?

- Na, jó - tette hozzá Bingo, akit vele született igazságérzete arra sarkallt, hogy helyesbítsen. - Nem mondom, hogy egy Robert Taylor, már ha fiú, vagy egy Carole Lombard, amennyiben lány. Úgy értettem, az enyémhez képest szép.

Charles Pikelet még jobban csodálkozott.

- Azt akarja mondani, hogy az én gyermekem nem rondább a magáénál? - kiáltotta hitetlenkedve.

Most Bingón volt a megdöbbenés sora.

- Azt akarja mondani, hogy a magáé rondább?

- Természetesen. A magáé legalább emberi formájú.

Bingo nem akart hinni a fülének.

- Emberi? Az enyém?

- Többé-kevésbé emberi.

- Drága, megtévedt Pikeletem, badarságot beszél.

- Badarságot? - kérdezte Charles Pikelet sértetten. - Akar fogadni rá? Öt az egyhez, hogy az én Arabellám a legrondább gyermek Wimbledonban.

Hirtelen izgalom fogta el Bingót. Senki se szúrja ki nála biztosabban az ajándék pénzt.

- Mit szólna tíz fonthoz?

- Legyen tíz font.

- Oké - egyezett bele Bingo.

- Senki többet - mondta Charles Pikelet. - Hol a tízese?

Már a puszta célzás is bántotta Bingót.

- Ó, az ördögbe is - méltatlankodott. - Az efféle ügyletek alapja a rugalmas hitel. Írja a többihez.

Mr. Pikelet azt felelte, nincs nála íróeszköz.

Bingónak gyorsan kellett döntenie. Természetesen volt nála egy tízes, de nem a sajátja, és semmi kedve nem volt megkérdezni

Algernon Aubrey-tól, kölcsönadná-e neki. Könnyen lehet, hogy örökölte anyja sport-ellenességét.

Aztán hirtelen meggondolta magát. Úgy érezte, félreismeri a kis fickót. Az ő fia biztos nem mondana le egy olyan tuti tippről, mint ez.

- Jól van - mondta. - Tessék.

Elővette a bankót, és meglobogtatta Charles Pikelet szeme előtt.

- Rendben - felelte Charles Pikelet elégedetten. - Itt az én ötvenem. A döntést pedig arra a rendőrre bízzuk, aki ott közeledik. Biztos úr, kérem!

- Uraim? - állt meg a rend őre.

Nagydarab, kellemes, becsületes arcú ember volt. Bingónak tetszett, szívesen ráhagyta az ítélkezést.

- Biztos úr - mondta Charles Pikelet -, kérem, döntsön el egy fogadást. Ez a baba csúnyább, mint az a másik?

- Vagy fordítva? - kérdezte Bingo.

A rendőr elmerengett a két babakocsi fölött.

- Egyik sincs olyan ronda, mint az enyém - közölte némi önteltséggel. - Attól a babától *tényleg* feljönne a szén a bányából. De az asszony szerint egy gyönyörűség. Sokszor nevettem már ezen! - mondta a rendőr kedélyesen.

Charles Pikelet és Bingo úgy érezte, a rendőr elkanyarodott a tárgytól.

- Hagyjuk most a maga gyerekét - szólt rá Charles Pikelet.

- Igen - helyeselt Bingo. - Maradjunk csak ezeknél.

- A maga gyereke nem versenyzik - közölte Charles Pikelet. - Csak a fenti gyermekeket nevezték.

A kötelességtudó rendőr még erőteljesebben folytatta a vizslatást. Egyik babakocsiról a másikra nézett, azután a másik babakocsiról az egyikre. Bingót hideg zuhanyként érte a felismerés, hogy ez a hezitálás csak egy dolgot jelenthet: mégsem lesz olyan fölényes, egyértelmű a győzelme, mint gondolta.

- Hm! - morogta a rendőr.

- Ha! - kiáltotta a rendőr.

Bingóban megállt az ütő. Most már nyilvánvaló lett számára, hogy borzasztóan szoros befutó lesz. De Bingo azt mondta, még így is egész biztosan orrhosszal nyernek, ha nem jön közbe egy balszerencse. Miközben a rendőr ott vacillált, egy napsugár tűzött át a felhők között. Megvilágította Arabella Pikelet arcát, aki szörnyű grimaszt vágott. Ugyanebben a pillanatban a szája sarka habzani kezdett.

A rendőr viszont nem habozott tovább. Fogta Miss Pikelet kacsóját, és felemelte.

- A győztes! - közölte. - De tényleg látniuk kéne az enyémet.

Ha a muffinok hamuvá váltak Bingo szájában, képzelhetik, mi történt a bélszínnel és sült krumplival, amit vacsorára evett. Merthogy ekkorra elkábult agya magához tért a kómából, és sürgősen dolgozni kezdett, több szemszögből is megvilágítva, micsoda pácba került. Lehullajtotta a helyzet mind a hét fátylát, és felfedte Bingo előtt a sivár valóságot.

Bingo és Mrs. Bingo szerelme csaknem tökéletes volt. Egybekelésük első percétől olyanok voltak, mint a sonka és a tojás. De Bingónak kétségei voltak afelől, vajon ez az első osztályú ragaszkodás kibírná-e mindazt, amit aznap művelt. Akárhonnan is nézte a történteket, igen rossz fényt vetettek rá mint ifjú apára, és a legkevesebb, amire számíthatott, némi „Hogy tehetted?". Bingo viszont azt tapasztalta, a boldog házasság titka minél kevesebb alkalmat szolgáltatni a másik félnek, hogy azt mondja: „Hogy tehetted?"

Márpedig minden ki fog derülni. Mrs. Bingo első dolga az lesz, ha hazaér, hogy látni szeretné majd Algernon Aubrey betétkönyvét, és ha bevallja, hogy nem létezik ilyen betétkönyv, onnan már csak egy lépés hebegve bevallani mindent. Nem csoda, hogy miközben vacsora után a székében ücsörgött, a szemei alatt karikák sötétlettek, végtagjai pedig rángatóztak.

Épp egy boríték hátoldalára firkált néhány vázlatot, úgymint „kizsebeltek", és „kivettem a zsebemből egy szeles reggelen, és a szél kifújta a kezemből", és az esélyeket latolgatta, amikor telefonhoz hívták interurbán beszélgetésre. Mrs. Bingo volt a vonal túlsó végén.

- Halló - mondta Mrs. Bingo.
- Halló - mondta Bingo.
- Ó, hello, drágám.
- Hello, kincsem.
- Hello, mézes csuprom.
- Hello, angyalkám.
- Ott vagy még? - kérdezte Mrs. Bingo. - Hogy van Algy?
- Ó, remekül.
- Ugyanolyan szép, mint volt?
- Lényegében igen.
- Megkaptad a levelem?
- Igen.
- A tíz fontot is?
- Igen.
- Ugye, milyen remek ötlet?
- Csodálatos.
- Gondolom, ma már túl késő volt bemenni a bankba.
- Igen.
- Akkor menj el holnap reggel, mielőtt kijössz a Paddingtonra.
- A Paddingtonra?
- Igen. Elém. Holnap hazajövünk. Anyu sós vizet nyelt reggel, és úgy gondolja, jobban járna, ha inkább iszapfürdőt venne Pistanyban.

Egy kevésbé feszült pillanatban a puszta gondolat, hogy Mrs. Bingo édesanyja a távoli Pistanyba utazik, boldogsággal töltötte volna el Bingót. De most szinte fel sem fogta. Csak arra tudott gondolni, hogy holnap megjön Mrs. Bingo teljes testi valójában. Azután pedig jön a keserű elszámolás.

- A vonat dél körül ér a Paddingtonra. Legyél ott.
- Ott leszek.
- Hozd Algyt is.
- Rendben.
- Ó, és Bingo! A legfontosabb! Tudod, hol van az íróasztalom?
- Igen, tudom.
- Nézz be felül a középső fiókba.
- Felül a középsőbe. Jó.
- Otthagytam a *Női csodáknak* szánt karácsonyi történetem kefelevonatát, és kaptam tőlük egy elég bosszús táviratot, hogy holnap délelőttig meg kell kapniuk. Lennél oly drága kijavítani, és elküldenéd nekik az esti postával? Biztos megtalálod. Középső fiók, felül, a címe: *Apró ujjacskák.* Most vissza kell mennem anyuhoz. Még mindig köhög. Szervusz, szerelmem.
- Szervusz, drágám.
- Szervusz, báránykám.
- Szervusz, nyuszimuszikám.

Bingo letette a kagylót, és a dolgozóba ment. Megtalálta az *Apró ujjacskák* kefelevonatát. Ceruzával a kezében leült az asztalhoz, és olvasni kezdte.

Szíve súlyosabb volt, mint valaha. Normális esetben az a tény, hogy az anyósa sós vizet nyelt és még mindig köhög, mosolyt csalt volna az arcára, és csillogott volna tőle a szeme, de most hidegen hagyta. Az iménti beszélgetésre gondolt és arra, milyen meleg volt Mrs. Bingo hangja. Milyen vidám, szeretetteljes! Minden tekintetben egy olyan feleség hangja, aki úgy véli, férje az emberi nem dísze. Mennyire más, mint az a színtelen, fémes hang, ami azt mondja majd neki a közeljövőben: „*Tessék?!"*

Nem tudom, szoktak-e Mrs. Bingo-írásokat olvasni. Ha nem, úgy közölnöm kell, hogy a hölgy a túlcsorduló szentimentalizmus híve. Ez igaz rá bármely hétköznap, így magától értetődő, hogy a karácsonyi különkiadásba még rátett egy lapáttal. *Az Apró ujjacskákban* teljesen szabadjára engedte magát. Hóval, magyallal,

vörösbegyekkel és karácsonyi énekeket éneklő falusiakkal felszerelkezve zúdult a nagyérdeműre.

Amikor legutóbb beszélgettünk, Bingo kíméletlen részletességgel elmondta az *Apró ujjacskák* történetét. Nekem azonban elég a központi szálra szorítkoznom. Egy kőszívű keresztapáról szól, aki kitagadta a keresztlányát, amiért hozzáment egy ifjú művészhez. Szenteste azonban a pár felkeresi, és az orra alá dugja a kisbabájukat. Persze a történet a záró jelenetben csúcsosodik ki, amelyben a vén csataló faburkolatú könyvtárában egyik kezével a térdén hintáztatja a gyermeket, miközben a másikkal épp csinos kis csekket ír. E remekmű azért tett olyan nagy hatást Bingóra, mert eszébe jutott, hogy Stekszes Prosser Algernon Aubrey keresztapja. Feltette magában a kérdést: ha ez a „gyerek trükk" működött Sir Aymler Mauleverernél, egy óvilági falucska legmakacsabb emberénél, miért ne működne Stekszesnél?

Igaz, hogy a két eset nem egészen ugyanaz. Sir Aymlernek hóval és vörösbegyekkel kellett szembenéznie, most viszont június közepe volt. Az is igaz, hogy amikor Stekszes vonakodva bár, de vállalta, hogy keresztapja lesz Algernon Aubrey-nak, kikötötte, hogy szó sem lehet semmi sumákságról, be kell érniük egy kis ezüstkupával. Bingo mégis reménykedve tért nyugovóra. Annyira, hogy mielőtt lehunyta szemét, azon spekulált, hogy ha a gyermek jól játssza ki a kártyáit, akár háromjegyű összegig is feltornázhatják Stekszest.

Persze mire másnap elindult a Park Lane felé, lejjebb adta az igényeit. Mindig így van, ha alszik rá egyet az ember. Most úgy látta, húsz fontnál nincs több az ügyletben. De ha fifti-fifti alapon osztozik a sztár és az impresszário, ez is bőven elég. Nem akart mást, mint biztos anyagi alapokra helyezni a babát és önmagát. Amint elérte Stekszes lakását és becsöngetett, szinte már a zsebében érezte a pénzt.

Ha nem ennyire bizakodó, talán elbátortalanítja a tény, hogy a gyerek minden korábbinál jobban hasonlított egy sorozatgyilkosra,

akit kitiltottak az ördögszigeti fegyencek szabadidőklubjából mint renitenst. De a Charles Pikelettel és a rendőrrel átélt élményei megmutatták neki, hogy minden gyermek így néz ki ennyi idősen, és semmi oka nem volt feltételezni, hogy az *Apró ujjacskák* főszereplője különb. Az egyetlen tulajdonság, amit Mrs. Bingo kiemelt ez utóbbival kapcsolatban, hogy a lábujjai rózsaszínek, márpedig Bingo biztos volt benne, hogy ha arra kerül a sor, Algernon Aubrey lábujjai vannak olyan rózsaszínek, mint akármelyik bébinek. Így hát túláradó vidámsággal szólította meg Stekszes inasát, amikor ajtót nyitott.

- Á, hello, Corker. Szép napunk van. Mr. Prossert itthon találom?

Corker nem felelt rögtön. Olybá tűnt, Algernon Aubrey látványa átmenetileg ajkára fagyasztotta a szót. Bármennyire jól képzett inas is volt, amikor meglátta a gyermeket, hátrahőkölt, és kezét sután maga elé emelte, mint aki védekezik.

- Igen, uram - felelte nagy sokára. - Mr. Prosser itthon van. De még nincs fent. Késő estig távol volt.

Bingo megértően bólintott. Tudta, hogy Stekszes szeret éjszaka kimaradni, és csak a reggeli tejjel tér haza.

- Sebaj - mondta együtt érzően. - Az ifjonti vér, ugye, Corker?
- Igen, uram.
- Fiatalság, bolondság.
- Én is úgy értesültem, uram.
- Csak beugrom, és csip-csip.
- Ahogy óhajtja, uram. Elvegyem a poggyászát?
- Eh? Ja, ne. Ő Mr. Prosser keresztfia. Szeretném, ha találkoznának. Most látja először.
- Valóban, uram?
- Ez majd bearanyozza a napját, ugye?
- Hajlok erre a feltételezésre, uram. Ha volna szíves követni, uram. Mr. Prosser a nappaliban tartózkodik.
- A nappaliban? Nem azt mondta, hogy még az ágyában van?

- Nem, uram. Mikor reggel hazaért, Mr. Prosser láthatólag úgy döntött, nem fekszik ágyba. A kandallóban találja.

Így is történt. Stekszes, fejét a kandallórácsra hajtva, nyitott szájjal aludt. Rugós cilindert viselt és tökéletes estélyi öltözetet, azzal az apró különbséggel, hogy nyakkendő helyett egy olyan kék szalagot hordott, amivel a megfelelő nevelésben részesültek a hajukat szokták felkötni. Egyik kezében rózsaszín léggömböket tartott, ingmellére pedig vörös rúzzsal azt írták fel: „Hoppá". Minden tekintetben olyan ember benyomását keltette, akit nem tanácsos zavarni. Így hát Bingo a száját rágta elgondolkodva, és azon töprengett, milyen politikát kövessen.

Az órájára pillantott, és ez megadta a végső lökést. Látta, hogy kezd kifutni az időből, és ha fogadni szeretné Mrs. Bingót a Paddingtonon tizenkét óra öt perckor, azonnal indulnia kell.

- Ez, Corker - mondta Corkernek -, kicsit megbonyolítja az ügyet. Tíz percen belül a Paddingtonra kell érnem, és minden jel arra utal, hogy ha hirtelen ébresztjük fel Mr. Prossert, rosszkedvű lesz. Azt hiszem, jobb, ha hagyjuk, hogy kialudja magát. Itt hagyom ezt a gyereket mellette a padlón, hogy összeismerkedhessenek, és hazafelé értejövök.

- Igenis, uram.

- Ha Mr. Prosser felkel, és meglátja, hogy a padlón egy poronty kúszik-mászik, nyilván magát fogja hívni, és megkérdezi, mi történt. Akkor azt feleli: „Ő az ön keresztfia, uram." Gondolom, nem mondaná azt: „Az icuri-picuri keresztfia"?

- Nem, uram.

- Ettől féltem. Nem baj, azért a lényeg érthető? Jó. Remek. Rendben.

A droitwichi vonat épp akkor futott be, amikor Bingo a peronra ért. Egy pillanattal később meg is látta Mrs. Bingót, amint kiszáll. Az asszony az anyját támogatta, aki még mindig elég roskatagnak

tűnt, de amikor meglátta Bingót, otthagyta a vénasszonyt, hadd botladozzon kicsit egyedül, és férje karjába vetette magát.
- Bingo, drágám!
- Rosie, drága öregem!
- Olyan jó újra veled lenni! Úgy érzem, mintha évekig lettem volna távol. Hol van Algy?
- Stekszes Pressernél hagytam. Tudod, ő a keresztapja. Volt pár szabad percem, ezért idejövet benéztem Stekszeshez. Teljesen odavolt a gyerekért, és nem akarta elengedni. így hát úgy intéztem, hogy hazafelé úton bemegyek érte.
- Értem. Akkor találkozzunk ott, miután hazavittem anyut. Nincs jól.
- Látom, hogy kicsit maga alatt van - mondta Bingo, elégedett pillantást vetve az öreglányra, aki épp rátámaszkodott egy arra járó hordárra. - Minél előbb elmegy az iszapfürdőbe, annál jobb. Jól van. Találkozunk Stekszesnél.
- Hol lakik?
- Bloxham Mansions, Park Lane.
- Sietek, ahogy tudok. Ó, Bingo, drágám, nyitottál számlát Algynak?
Bingo a homlokára ütött.
- Én szamár! Annyira izgatott voltam, hogy viszontlátlak! Teljesen kiment a fejemből. Majd együtt megtesszük, ha eljöttünk Stekszestől.
Merész szavak, de amint a Bloxham Mansions felé tartott, elfogta a nyugtalanító érzés, hogy talán hiba volt készpénznek venni Stekszes készpénzét. Amikor kitalálta, hogy Algernon Aubrey-t használja fel Stekszes megpuhítására, gyerekjátéknak tűnt az egész. Sir Aymler Mauleverernek csupán öt percre volt szüksége a keresztfia társaságában, hogy áradni kezdjen belőle az emberi jóság és szeretet, és Bingo ugyanerre számított Stekszesnél. Most mégis fagyos bizonytalanság vert gyökeret a lelkében, ami minden lépéssel erősödött.

Csak most jutott eszébe, hogy Algernon Aubrey-nak sokkal nehezebb dolga van, mint az *Apró ujjacskák* főhősének. Sir Aymler Mauleverer egészséges, tevékeny ember volt. Az a típus, aki kiugrik az ágyból, és alaposan bereggelizik. Amennyire emlékezett, sehol nem utalt rá a szöveg, hogy reggeli fejfájása lenne. Stekszes viszont, ez nyilvánvaló volt, fejfájással fog ébredni az új napra. A kérdés csak az, hogyan hat ez a kellemetlen állapot egy keresztapa szemléletmódjára.

Bingo feszülten tudakolta a híreket Corkertől, mikor ajtót nyitott.

- Van valami fejlemény, Corker?
- Nos, igen is és nem is, uram.
- Hogy érti, hogy igen is és nem is? Hívatta Mr. Prosser?
- Nem, uram.
- Akkor még alszik?
- Nem, uram.
- De azt mondta, nem hívatta.
- Nem, uram. De egy perce hallottam, hogy hangosan felkiált.
- Felkiált?
- Igen, uram. Fülsértő kiáltással, ami fokozott zaklatottságra utalt. Sok tekintetben hasonlított ahhoz a kiáltáshoz, amit idén január elsején hallatott, amikor azt hitte - jelzem, tévesen -, hogy egy rózsaszín elefántot látott.

Bingo a homlokát ráncolta.

- Nem tetszik ez nekem.
- Mr. Prossernek se tetszett, uram.
- Úgy értem, a dolgok alakulása nem tetszik. Maga világot látott ember, Corker. Ugyanolyan jól tudja, mint én, hogy keresztapák nem kiáltanak fel fülsértően a keresztfiukat látva, csak ha nagyon nem stimmel valami. Azt hiszem, legjobb lesz, ha bekukkantok.

Úgy is tett. Belépett a nappaliba és csatolt részeibe, ahol felvont szemöldökkel megtorpant.

Algernon Aubrey a földön ült. Figyelmét teljesen lekötötte a léggömb, amit próbált bekapni. Stekszes Prosser a

kandallópárkányon állt, és kidülledt szemmel bámult a padlóra. Bingo éles eszű fickó. Hamar megérezte, hogy némileg feszült a légkör. Úgy gondolta, legtapintatosabb úgy tenni, mint aki semmit se vett észre.
- Hello, Stekszes - mondta.
- Hello, Bingo - felelte Stekszes.
- Szép délelőttünk van - vélte Bingo.
- Egyszerűen csodálatos az idő - helyeselt Stekszes.
Elcsevegtek a Hurst Park-i loviesélyekről és a legfrissebb közép-európai politikai fejleményekről, aztán elhallgattak. Végül Stekszes törte meg a csöndet.
- Mondd csak, Bingo - kezdte túlzott óvatossággal. - Kíváncsi vagyok, látsz-e valamit a padlón, ott, a kandalló mellett. Hajlok rá, hogy képzelődöm, de úgy tűnik...
- A babára gondolsz?
Stekszes hosszan füttyentett.
- Szóval *tényleg* egy baba? Úgy értem, te is látod?
- Persze. Szabad szemmel - nyugtatta meg Bingo, - Cuki-muki - tette hozzá, hogy a bébit is bevonja a társalgásba. - Tata lát téged.
Stekszes összerezzent.
- Azt mondtad, „Tata"?
- Igen, „Tata".
- Ez a te babád?
- Így van.
- A kölyök, akinek az ezüstkupát adtam?
- Személyesen.
- Mit keres itt?
- Ó, csak meglátogatott.
- Tudod - mondta Stekszes, miközben lemászott a kandallópárkányról -, ha rögtön szól, megkímél egy borzalmas élménytől. Kicsit későn jöttem haza az éjjel, és frissítő szunyókálásba kezdtem a padlón. Arra ébredtem, hogy egy

rémisztő arc bámul az enyémbe. Magától értetődően azt hittem, hogy túl sok volt feszültség, és hallucinálok.
- Megcsókolod a keresztfiadat?
Stekszes erősen megreszketett.
- Még viccből se mondj ilyesmit - kérte.
Leszökkent a padlóra, és ott állt, tisztes távolból bámulva Aubrey-t.
- Ha eszembe jut - motyogta -, hogy nősülésre gondoltam!
- A házasság jó - vélte Bingo.
- Igaz - hagyta rá Stekszes. - Bizonyos pontig. De a kockázat! A félelmetes kockázat! Egy pillanatra kiengedsz, csak egy picit nem figyelsz oda, és bing! Ilyesmi történik!
- Atyala-patyala! - mondta Bingo.
- Hiába „atyala-patyalázol"... Ijesztő, Bingo - suttogta Stekszes remegő hangon -, de tudsz róla, hogy ha te nem tolakszol oda az ebédemre a minap, akkor ugyanez történik velem is? Bizony - folytatta, és elsápadt a pattanásai mögött. - Elhiheted. Feltett szándékom volt nőül kérni azt a lányt kávé és cigaretta közben. Te viszont jöttél, és megmentettél. - Nagy levegőt vett. - Bingo, öreg cimbora, jól hallottam, hogy egy ötöst kértél tőlem?
- Egy tízest. Stekszes a fejét rázta.
- Az kevés - közölte. - Nem haragszol, ha ötvenet adok?
- Á, dehogy.
- Nincs ellenedre?
- Érted bármit, pajtás.
- Remek - mondta Stekszes.
- Csodás - tette hozzá Bingo.
- Bocsánat, uram - jelent meg Corker az ajtóban. - A portás felszólt, hogy Mrs. Little odalent várja Mr. Little-t.
- Mondja meg, hogy mire kettőt pislog, ott leszek - felelte Bingo.

5. Anselm nagy napja

A nyári vasárnap a vége felé járt. Leszállt az alkonyat a Horgásztanya kertjére, a levegőt édes jácint- és dohányillat lengte be. Kikukucskáltak a csillagok. Feketerigók énekeltek álmosan a bokrok közt. Denevérek cikáztak az árnyékokban, és enyhe szellő fújdogált akadozva a mályvarózsák közt. Röviden, ahogy egy gin-tonikra beugrott kuncsaft megjegyezte, szép este volt.

Mégis, Mr. Mullinernek és a sörözőben összegyűlteknek hiányzott valami. Ez annak köszönhető, hogy Miss Postlethwaite, a szorgos pultos lány távol volt. Jó negyven percbe tellett, mire visszajött és átvette a boltot a pikolófiútól. Szép ruhájából és abból a jámbor mozdulatból, ahogy a csapolókart meghúzta, mindent megértettek.

- A templomban járt - állapította meg egy Sherry Angostura Likőrrel.

Miss Postlethwaite azt felelte, igen, ott járt, és gyönyörű volt.

- A szó minden értelmében - mondta Miss Postlethwaite, miközben rendelésre kitöltött egy pint keserű sört. - Imádom a nyári istentiszteleteket. Hatással vannak az emberre. Mármint az a kis csönd.

- Gondolom, a plébános celebrálta a szertartást - vetette közbe Mr. Mulliner.

- Igen - felelte Miss Postlethwaite, hozzátéve, hogy rendkívül megindító volt.

Mr. Mulliner elgondolkodva kortyolta a meleg, citromos Scotchot.

A régi nóta - mondta némi szomorúsággal a hangjában. - Nem tudom, hogy az urak értesültek-e róla, de Angliában faluhelyen mindig a plébánosok tartják az esti istentiszteletet a nyári hónapokban, ami meglehetősen nagy elégedetlenséget szül a segédlelkészek körében. Elkeseríti a szerencsétlen ifjakat, és meg is tudom érteni. Ahogy Miss Postlethwaite igen helyesen mondja, van

valami a falusi templomok atmoszférájában vecsernyekor, ami megnyitja a gyülekezet elméjét. Ilyen körülmények között pedig egy prédikátor nehezen vallhat kudarcot. A segédlelkészek, akik nem jutnak ilyenkor a szószékre, magától értetődően úgy érzik, hogy elnyomásban élnek és nagy lehetőségtől fosztják meg őket.

Egy Szódás Whisky azt mondta, erre még sose gondolt.

- Akkor ebben különbözik Rupert unokatestvérem kisebbik fiától, Anselmtől - felelte Mr. Mulliner. - Ő nagyon is sokat gondolt erre, ugyanis a hampshire-i Rising Mattock káplánja volt. Amikor épp nem Myrtle Jellabyről álmodozott - egy helyi lovag, Sir Leopold Jellaby O. B. E. lányáról -, akkor többnyire a plébános nagyfokú önzése miatt fortyogott. Mivel a plébános április végétől szeptemberig kisajátította magának az esti istentiszteleteket. Anselm egyszer azt mondta nekem, úgy érezte magát, mint egy kalitkába zárt pacsirta.

- Miért álmodozott Myrtle Jellabyről? - szólt közbe Egy Pofa Sör, akinek nem volt túl gyors a felfogása.

- Mert szerelmes volt belé. A lány pedig belé. Sőt, Myrtle kész volt feleségül menni hozzá.

- Jegyben jártak? - kérdezte a Pofa Sör, aki kezdte kapisgálni.

- Titokban. Anselm nem merte értesíteni a nagybácsit a helyzet állásáról, mert nem volt egyebe, mint szerény, segédlelkészi jövedelme. Félt a milliomos filatelista haragjától.

- Milliomos micsoda? - kérdezte egy Feles.

- Sir Leopold - magyarázta Mr. Mulliner - bélyegeket gyűjtött.

A Feles azt mondta, mindig is azt hitte, a filatelista az a fajta ember, aki kedves az állatokhoz.

- Nem - felelte Mr. Mulliner. - Bélyeggyűjtő. Bár valószínűleg sok filatelista kedves az állatokhoz. Sir Leopold Jellaby évek óta hódolt ennek a szenvedélynek. Amióta csak visszavonult az üzleti élettől. Cégek alapításával foglalkozott a londoni Cityben. Híres a bélyeggyűjteménye.

- Anselm pedig nem akart szólni neki Mrytle-ről - állapította meg a Pofa Sör.
- Nem. Mint mondtam, nem volt mersze hozzá. Helyesebbnek látta, ha lapít és kivár. Aztán egy szép, szikrázó nyári napon úgy tűnt, elérkezett a várva várt happy end. Amikor Myrtle a paplakhoz ért, Anselmet az asztal körül táncolva találta. Egyik kezében egy félig elfogyasztott pirítóst tartott, a másikban pedig egy levelet, mely szerint néhai keresztapja, a közelmúltban elhunyt Mr. J. G. Beenstock végakaratából váratlan örökséghez jutott - közelebbről egy vaskos bélyegalbumhoz, ami most a lekváros üveg mellett feküdt.

A hírtől felderült a leány arca (folytatta Mr. Mulliner). Egy filatelista unokahúgaként tudta, milyen sokat érhetnek ezek a dolgok.
- Mennyit ér? - kérdezte mohón.
- Úgy értesültem, nem kevesebb, mint ötezer fontra biztosították.
- Jó ég!
- Ahogy mondod! - helyeselt Anselm.
- Csinos summa - mondta Myrtle.
- Rendkívül szép - ismerte el Anselm. - Vigyáznod kell rá. Ne hagyd szanaszét. Nehogy valaki elemelje. Anselm papi arcára fájdalmas kifejezés ült.
- Csak nem arra célzol, hogy a plébános képes lenne ilyesmire?
- Inkább Joe Beamish-re gondoltam - mondta Myrtle.
Szerelme nyájának egyik tagjáról beszélt, aki egykor jól kereső betörő volt. Miután tizenhatszor elítélték, meglátta a fényt, és feladta a hivatását. Azóta zöldségeket termesztett és a kórusban énekelt.
- A jó öreg Joe állítólag megtért és felhagyott a bűnnel, de szerintem még nem hullatta el az összes fogát az öreg róka. Ha a fülébe jut, hogy egy ötezer fontos bélyeggyűjtemény hever a közelben...
- Szerintem rosszul ítéled meg Joe-t, drágám. De azért foganatosítok néhány óvintézkedést. Beteszem az albumot egy

fiókba a plébános irodájában. Jó, erős zára van. Ám előtte még arra gondoltam, megmutatom a nagybátyádnak. Hátha ajánlatot tesz rá.
- Jó ötlet - ismerte el Myrtle. - Fejd meg alaposan.
- Minden erőmmel azon leszek - ígérte Anselm.
Gyöngéden megcsókolta Myrtle-t, és visszatért segédlelkészi teendőihez.

Csak estefelé kereste fel Sir Leopoldot. A kedves, öreg lovag először komor arcot vágott, amikor Anselmet bejelentették neki, de mikor megtudta, hogy jövetele célja nem az, hogy támogatást kérjen a templomi orgona javára, jelentősen megenyhült, és szívélyesen beljebb tessékelte a fiatalembert.
- Bélyegek? - kérdezte. - Hogyne. Bármikor készen állok újabb darabokkal gazdagítani a gyűjteményemet, amennyiben értékes példányokat kínálnak reális áron. Ön milyen összegre gondolt?

Anselm azt felelte, hogy ő ötezer font magasságában gondolkozott, amire Sir Leopold tetőtől talpig megrázkódott, mint a macska, ha telibe találja egy fél tégla. Világ életében megrázta, ha nagy összegeket kértek tőle.
- Ó? - nyögte, de végül erőt vett magán. - Hadd nézzem őket.

Tíz perc múlva becsukta az albumokat, és szánakozva nézett Anselmre.
- Attól tartok, fiam, fel kell készülnie egy csalódásra.
Anselet baljós érzés szállta meg. - Ugye nem azt akarja mondani, hogy nincs értékük?

Sir Leopold összeérintette ujjbegyeit, és ugyanabban a jelentőségteljes modorban dőlt hátra, mint ami a régi időkben volt sajátja, amikor a részvényesi értekezleteken szólalt fel.
- Az „érték" kifejezés igen relatív. Vannak, akiknek öt font nagy összeg.
- Öt font?
- Ennyit vagyok kész ajánlani. Vagy, tekintve, hogy ön barát, legyen tíz?
- De hisz ötezerre vannak biztosítva!

Sir Leopold halvány mosollyal megcsóválta a fejét.
- Drága Mullinerem, ha ön is olyan jól ismerné a bélyeggyűjtők hiúságát, mint én, nem tulajdonítana akkora jelentőséget ennek. Mint mondtam, kész vagyok tíz fontot adni az egészért. Gondolja végig, és értesítsen.

Anselm ólomnehéz lábakon hagyta el a helyiséget. Minden reménye összetört. Úgy érezte magát, mint az olyan ember, aki ábrándokat kergetett, ám az egyik hirtelen megfordult és bokán harapta.
- Na? - kérdezte Myrtle, aki a folyosón várta a fejleményeket.
Anselm elmondta a rossz hírt. A lány megdöbbent. - De hisz azt mondtad, a biztosítás... Anselm sóhajtott.
- Úgy tűnik, a nagybátyád kis vagy épp semmilyen jelentőséget nem tulajdonít ennek. Szerinte a bélyeggyűjtők képesek merő hiúságból hatalmas összegre biztosítani a gyűjteményüket. Azt hiszem - tette hozzá Anselm szomorúan -, hamarosan dörgedelmes prédikációt tartok a hiúság ellen.
Csöndben voltak.
- Mindegy - szólt végül Anselm. - Ez nyilván egy próbatétel. Jámbor beletörődéssel kell fogadni az efféle csapásokat...
- Jámbor beletörődéssel, egy túrót! - kiáltott fel Myrtle, aki, mint oly sok mai lány, hajlamos volt megfeledkezni a jó modorról. - Tennünk kell valamit.
- De mit? Nem tagadom - mondta Anselm -, hogy komoly csapás ért. Azt sem tagadom, volt egy pillanat, amikor erős kísértést éreztem, hogy felhasználjak egyet-kettőt azokból a megállapításokból, amiket az oxfordi egyetemi edzőm tett az ötös számú evezősre, aki kitolta a hasát, miközben evezett. Hiba lenne, de biztosan enyhítene kicsit...
- Tudom már! - kiáltott Myrtle. - Joe Bemish!
Anselm Myrtle-re nézett.
- Joe Bemish? Nem értelek, drágám.

- Használd a fejed, fiacskám, használd az eszed! Ne felejtsd, mit mondtam. Nem kell mást tenni, csak elárulni Joe-nak, hol vannak azok a bélyegek, onnantól már egyedül is megoldja a dolgot. Mi pedig szépen bejelentjük a jogos igényünket az ötezer fontos biztosítási összegre.
- Myrtle!
- Talált pénz lenne! - folytatta lelkesen a lány. - Gyerekjáték. Azonnal keresd meg Joe-t!
- Myrtle! Könyörgöm, hagyd abba! Megdöbbentesz!
A lány csodálkozva nézett rá.
- Úgy érted, nem mész?
- Eszembe se jutna ilyesmi!
- Nem piszkálod fel Joe-t, hogy tegye, amit tennie kell?
- Természetesen nem. Még csak az kéne. Ezerszer is nem.
- Miért, mi a bajod az ötletemmel?
- Az, hogy az egész meglehetősen ingatag etikai lábakon áll.

Mindketten elhallgattak. Rövid ideig úgy tűnt, a lány mindjárt dühkitöréssel ad hangot csalódottságának. Homlokát összeráncolta, és belerúgott egy arra tévedő bogárba. De végül felülkerekedett a jobbik énje. Az arca felderült, és gyöngéden mosolygott, mint anya durcás gyermekére.
- Rendben. Igazad van. Most hová mész?
- Hatkor az anyák gyűlésére kell mennem.
- Én pedig - mondta Myrtle - megyek, és viszek pár liter levest a nélkülöző szegényeknek. Jobb is, ha indulok. Elképesztő, hogy a kisgyerekek mennyi levest bírnak megenni. Mint a szivacsok!

Együtt sétáltak a faluházig. Anselm bement, hogy találkozzon az anyákkal. Amint kedvese eltűnt szem elől, Myrtle megfordult, és Joe Beamish lakályos háza felé vette az irányt. A bentről kihallatszó himnuszéneklés azt jelezte, otthon van a ház lakója, így hát Myrtle besétált a lonccal befuttatott tornácon keresztül.
- Szép napot, Joe apó - köszönt. - Mi újság?

Joe Bemish épp zoknit kötött a nappaliban, aminek egér-, exbetörő- és vágottdohány-szaga volt, és ahogy Myrtle tekintete Joe-ra tévedt, megdobbant a szíve, mint a költő Wordsworthé, ha fenn a szivárvány ragyog. Módosított életkörülményei mit sem változtattak a nyugalomba vonult besurranó külső megjelenésén. Azokra a pasasokra hasonlított, akiket a rendőrség szokott körözni. Myrtle úgy vélte, helyes volt a megérzése, amikor úgy gondolta, még mindig szunnyad valami a régi tűzből az öreg csatalóban.

Érkezése után néhány percig semleges témákról beszélgettek: az időjárásról, a zokniról és a lambéria mögött matató egerekről. Ám amikor szóba került a templom feldíszítése az aratási ünnepre - amihez, mint a leányzó megtudta, házigazdája két káposztával és egy tökkel járul hozzá -, Myrtle úgy látta, elérkezett az ideje, hogy bizalmasabb húrokat pengessen.

- Mr. Mulliner örülni fog - mondta. - Odavan az aratási ünnepért.

- Ja - felelte Joe Beamish. - Mr. Mulliner remek ember.

- Na, és szerencsés is - tette hozzá Myrtle. - Nem hallotta, mi történt? Valami Beenstock nevű elhunyt rokona ötezer fontot hagyott rá.

- Tyű! Tényleg?

- Lényegében igen. Egy ötezer fontot érő bélyegalbumot. Tudja, milyen értékesek a bélyegek. A nagybátyámé tízszer annyit is megér. Azért van tele betörőriasztóval a ház.

Joe Beamish elszomorodott.

- Hallottam, hogy sok betörőriasztó van a házukban - mondta.

- De a parókián nincs, és köztünk szólva, Joe, nagyon aggaszt a dolog. Ugyanis ott tartja Mr. Mulliner a bélyegeket.

- Ja - mondta Joe Beamish némileg elmerengve.

- Mondtam neki, hogy a bankban kéne tartania. Joe Beamish összerezzent.

- Miért mond neki ilyen butaságokat? - kérdezte.

- Nem butaság - felelte Myrtle tüzesen. - Ezt súgja a józan ész. Nem hinném, hogy biztonságos csak úgy otthagyni a bélyegeket a

plébános dolgozószobájában, az íróasztalfiókban. Tudja, abban a kisszobában, a földszinten, jobbra a bejárattól, az ócska franciaablakkal, amit olyan könnyen felfeszíthetnek egy vésővel vagy valamivel. Persze zárva van a fiók, de mit ér egy zár? Láttam azt a zárat. Bárki könnyedén kinyitja egy hajcsattal. Én mondom, Joe, aggódom.

Joe Beamish a zoknija fölé hajolt, és egy ideig némán kötögetett. Amikor ismét megszólalt, újfent a tökökről és káposztákról beszélt, utána pedig, mivel meglehetősen korlátolt fantáziájú ember volt, a káposztákról és a tökökről.

Anselm Mulliner időközben igen heves lelki gyötrelmeken ment át. Myrtle ajánlata alapjaiban megrázta. Azóta nem érezte magát ilyen elesettnek, mint amikor egy este bokszleckéket adott az ifjú Willie Purvisnak a Fiú Klubban, és Willie egy szerencsés mozdulattal telibe találta Anselm orrát.

Megdöbbentette, hogy a lány, akinek segédlelkészi szívét adta, felfedte előtte valós énjét. Úgy érezte, Myrtle nem tud különbséget tenni jó és rossz között. Természetesen ez nem jelentene problémát, ha Anselm gengszter lenne, Myrtle pedig a macája. Viszont nagyon is sokat nyomott a latban olyasvalakinél, aki később plébános akar lenni, és azt szeretné, ha a felesége kezelné a plébánia kasszáját. Kíváncsi volt, mit szólna hozzá Ézsaiás próféta, ha értesülne Myrtle stratégiáról és taktikáról alkotott felfogásáról.

Egész délután és este ezen morfondírozott. Aznap este vacsoránál igen szórakozott és töprengő volt. Olyannyira magába mélyedt, hogy nem is figyelt Sidney Grooch plébános szavaira. Ami alighanem szerencse, mert szombat volt, és a plébános szombat esténként mindig arról áradozott, miként fogja celebrálni másnap a vecsernyét. Többször is hangsúlyozta, nagyon reméli, hogy amennyiben megmarad a szép idő, a földbe döngöli a nyájat. Sidney tiszteletes kitűnő példája volt a testedzést fontosnak tartó kereszténynek, de hiányzott belőle a tapintat.

Ám mire leszállt az éj, Anselm aggodalmai is megenyhültek. Talán az elfogyasztott csodálatos marhasült tette és a fenséges sör, amivel leöblítette, hogy belátóbb lett. Vacsora utáni szivarjával a szájában pedig végképp másképp vélekedett Myrtle női gyengeségével kapcsolatban. A javára írta, hogy nem makacskodott. Sőt, amikor Anselm a rosszallását fejezte ki a lány üzleti elképzeléseit illetően, felébredt benne a lelkiismeret, győzött a jobbik énje, és lemondott kétes tervéről. Ez is valami.

Immár boldogan bújt ágyba, miután fél órán át egy könyvet olvasgatott. Leoltotta a villanyt, és békés álomba merült.

De úgy érezte, épp csak elaludt, amikor hangos zajokra ébredt. Felült és hallgatózott. Úgy hangzott, mintha nagy csetepaté folyna a ház alsóbb régióiban. Anselm ismerte a parókia alaprajzát. Ennek alapján úgy vélte, a dolgozószobából jön a lárma. Köntöst vett fel, és odasietett.

A szobában sötétség honolt, de a segédlelkész megkereste a kapcsolót és felgyújtotta a villanyt. Mint kiderült, a nyöszörgő hang, ami beléptekor fogadta, Sidney Gooch tiszteletestől eredt, aki kezét a bal szeméhez szorította.

- Betörő! - mondta, és felállt. - Egy semmirekellő betörő!

- Attól tartok, sérülést okozott önnek - állapította meg Anselm.

- Persze hogy sérülést okozott! - mondta Sidney tiszteletes ingerülten. - Vehet-é valaki tüzet az ő kebelébe, hogy ruhái meg ne égnének? Példabeszédek könyve, hatodik vers, huszonhetedik sor. Hangokat hallottam. Lejöttem, és megragadtam a fickót, aki olyan erővel ütött meg, hogy kénytelen voltam elengedni, mire kiszökött az ablakon. Legyen kedves, Mulliner, nézze meg, hogy elvitt-e valamit. Volt itt néhány prédikáció-kézirat, amikért nagy kár lenne.

Anselm az asztal mellett állt. Várnia kellett egy percet, hogy úrrá legyen a hangján.

- Úgy nézem, az egyetlen dolog, ami eltűnt - mondta -, egy bélyegalbum, ami az enyém volt.

- A prédikációk ott vannak?

- Igen.
- Szomorú - közölte a plébános. - Szomorú.
- Parancsol? - kérdezte Anselm.

Megfordult. Főnöke a tükör előtt állt, és bánatosan nézegette magát.

- Szomorú - ismételte. - Arra gondoltam - magyarázta -, amit holnap vecsernyekor akartam elmondani. Remekmű, Mulliner, a szó legteljesebb értelmében. Nem túlzás azt mondanom, hogy szétszedték volna a padokat. De most szertefoszlott az álom. Nem állhatok a gyülekezet elé ilyen szemmel. Rossz ötleteket adna a híveknek - ezeken a falusi helyeken hajlamosak téves következtetéseket levonni az efféle monoklikból. Holnap, Mulliner, ágyban maradok enyhe meghűléssel. Ön bonyolítja le a reggeli és a vecsernyei istentiszteletet is. Szomorú! - tette hozzá Sidney Gooch tiszteletes. - Szomorú!

Anselm nem szólalt meg. Szíve túlcsordult az örömtől.

Másnap reggel semmi se árulta el, hogy Anselm lelkében az érzelmek vihara dúl. Azok a segédlelkészek, akik egyszer csak azon kapják magukat, hogy nyáron, vasárnap prédikálhatnak, általában úgy viselkednek, mint a láncról elengedett kutyák. Ugrálnak. Szökdécselnek. Részleteket dúdolnak a vidámabb zsoltárokból. Mindenkinek köszönnek, és megpaskolják a gyerekek fejét. Nem úgy Anselm! Tudta, csak úgy képes legjobb formáját hozni a döntő pillanatban, ha takarékoskodik az energiával.

Így hát mindazok, akik még ébren voltak a reggeli istentisztelete vége felé, úgy érezhették, unalmas volt és szürke. Mert az is volt. Esze ágában sem volt ékesszólását a reggeli istentiszteletre pazarolni. Szándékosan visszafogta magát. Minden idegszálával arra a beszédre összpontosított, amit este fog elmondani.

Hónapokkal korábban megírta. Anglia minden segédlelkésze tartogat egy különleges prédikációt, nehogy felsüljön, ha hirtelen felkérik a vecsernyei istentisztelet megtartására. Egész délután a

szobájába zárkózva dolgozott rajta. Meghúzta. Csiszolgatta. Hatásos mellékneveket keresett a szótárban. Mire alkonyatkor zengeni kezdtek a templomi harangok Rising Mattock rétjei és bozótosai fölött, a mestermű az utolsó vesszőig tökéletes volt.
Anselm Mulliner, aki eddigre inkább érezte magát vulkánnak, semmint segédlelkésznek, összetűzte a kézirat lapjait, és elindult.

Kívánni se lehetne kedvezőbb körülményeket. A nyitó ének végére leszállt az alkonyat, a kis templom ajtaján pedig beszűrődött a fák, virágok illata. Semmi sem mozdult, csak a birkák kolompja csilingelt valahol messze, és varjak károgtak a szilfákon. Anselm csöndes magabiztossággal lépett a szószék lépcsőjére. Egész nap torokpasztillákat szopogatott, a prédikáció előtt pedig, az istentisztelet alatt hang nélkül azt mondogatta: „Mi-mi". Tudta, hogy remek formában van a hangja.

Egy pillanatra megállt, és körülnézett. Örömmel látta, hogy telt ház előtt léphet fel. Minden pad dugig volt. A földbirtokos magas támlájú ülésén ott ült Sir Leopold Jellaby O. B. E., Myrtle-lel az oldalán. A kórusban ott ült koszos karingében Joe Beamish. Eljött a hentes, a pék, a gyertyatartó-készítő és az egész gyülekezet. Halk, gyönyörteli sóhajjal Anselm megköszörülte a torkát, és előadta a testvéri szeretetről szóló, egyszerű beszédét.

Módomban állt (mondta Mr. Mulliner) elolvasni Anselm prédikációját. Nyilvánvalóan nagyon hatásos volt. Már írásban is, a fiatalember szépséges, árnyalt tenor hangjának bűvereje nélkül is átjött az ereje.

Bevezetésként kitért a hívek és a hettiták közti testvéri szeretetre, majd a korai britonokon át elérkezett a középkorig, Erzsébet királynő udvarába, végül a mi időnkbe. Anselm Mulliner itt engedte el magát csak igazán. Ekkor taposott a gázra, ha szabad így mondanom - a szó legtiszteletteljesebb értelmében.

Meggyőződéssel, érzésekkel teli hangsúlyokkal beszélt egymás iránti kötelességünkről; az előttünk álló, világos feladatról, hogy jobbá, édesebbé tegyük az életet felebarátaink számára; a

boldogságról, ami azokra vár, akik nem magukra gondolnak, hanem minden idegszálukkal azon vannak, hogy jót tegyenek mindenkivel. Minden egyes aranyozott mondattal szorosabban vonta magához a hallgatóságot. A szundikáló kereskedők felébredtek, és tátott szájjal bámultak. A nők a szemüket törölgették a zsebkendőjükkel. A kóristafiúk lenyelték a savanyúcukrot, amit szopogattak, és bűnbánóan fészkelődtek.

Egy ilyen prédikáció még a reggeli istentiszteleten is óriási siker lenne. De az alkonyat áldásos hatásával karöltve valóságos tombolást váltott ki.

Anselm csak nagy sokára tudott elszabadulni a rajongóitól, akik követték a sekrestyébe. Presbiterek akarták megrázni a kezét. Más presbiterek hátba veregették. Az egyik még autogramot is kért tőle. De végül nevetve kiszabadította magát, és a plébániára ment. Alig lépett be a kertajtón, amikor valaki előugrott az illatos sötétből, és az ifjú káplán Myrtle Jellabyt találta a karjaiban.

- Anselm! - kiáltotta. - Én hősöm! Hogy csináltad? Soha életemben nem hallottam ilyen prédikációt!

- Azt mondod, elment? - kérdezte Anselm szerényen.

- Csodálatos volt! Istenem! Ha te egyszer megdorgálsz egy gyülekezetet, akkor az meg van dorgálva! Fogalmam sincs, hogy találod ki ezt a sok mindent!

- Ó, csak úgy jön.

- Azt se értem, hogy prédikálhattál te az este. Nem azt mondtad, hogy mindig a plébános tartja a vecsernyét?

- A plébánost sajnálatos... - kezdte Anselm, és hirtelen ráébredt, hogy az esti prédikálás izgalmában elfelejtette tájékoztatni Myrtle-t a másik fontos eseményről, a bélyegalbum ellopásáról.

- Különös dolog történt múlt éjjel, drágám - mondta Anselm. - Kirabolták a plébániát.

Myrtle elcsodálkozott.

- Csak nem?

- Bizony. Egy rabló betört a dolgozószoba ablakán keresztül.

- Milyen fura! Elvitt valamit?
- A bélyeggyűjteményemet.
Myrtle izgatottan felsikkantott.
- Akkor begyújtunk!
Anselm nem válaszolt azonnal.
- Nem is tudom.
- Mi az, hogy nem is tudod? Természetesen begyújtunk. Haladéktalanul benyújtjuk a kárigényt a biztosítótársaságnak.
- Végiggondoltad, édes? Tisztességes azt tennem, amit javasolsz?
- Persze. Miért ne?
- Számomra ez vitás kérdés. Mint tudjuk, a gyűjtemény értéktelen. Tisztességes azt követelnem ettől a cégtől - a London és Közép-Anglia Megyei Önsegélyező Egyesülettől -, hogy ötezer fontot fizessen nekem egy értéktelen bélyegalbumért?
- Természetesen. A vén Beenstock fizette a biztosítási díjat.
- Igaz. Erről el is feledkeztem.
- Nem számít, értékes-e a tárgy vagy sem. A lényeg, hogy mennyire biztosították. Különben sem rázza meg különösebben ezeket az önsegélyező rókákat, ha kifizetik. Bűnös mennyiségű pénzt halmoznak fel ezek a biztosítótársaságok. Szerintem nagyon rossz lehet nekik.

Anselm erre nem gondolt. Ebből a szemszögből nézve úgy tűnt, Myrtle a maga női ösztönével a dolgok mélyére ásott és rátapintott a lényegre.

Nem mélységesen igaz Myrtle elmélete? - kérdezte magától Anselm. A biztosítótársaságok túl sok pénzt halmoztak fel, és sokkal jobb, jámborabb biztosítótársaságok lennének, ha időről időre jönne valaki, és megszabadítaná őket némi zsozsótól.

De még mennyire, hogy igaz! Minden kétsége eloszlott. Végre felismerte: nemcsak örömteli lehetősége, hanem kötelessége is megfejni a London és Közép-Anglia Megyei Önsegélyező Egyesületet ötezer fontra. Ez lehet az erkölcsi fordulópont az igazgatóság számára.

- Rendben - mondta. - Elküldöm a kárigényt.
- Derék fiú! Amint megkapjuk a pénzt, összeházasodunk!
- Myrtle!
- Anselm!
- Főnök! - szólalt meg a sötétben Joe Beamish hangja. - Válthatnánk pár szót?

Az ifjú pár ijedten rebbent szét, és bambán bámult a férfira.

- Főnök! - mondta Joe Beamish, akinek a beszédéből nyilvánvaló volt, hogy nagy érzelmek dúlnak benne. - Meg akarom köszönni, főnök, a prédikációját. Csodálatos volt.

Anselm mosolygott. Már magához tért a sötétben felharsanó hang kiváltotta ijedtségből. Persze bosszantó, ha ilyen pillanatban megzavarják az embert, de úgy vélte, udvariasnak kell lenni a rajongókkal. Nyilvánvalóan hozzá kell szoknia mostantól az ilyesmihez.

- Örülök, ha szerény erőfeszítéseim ily dicshimnuszra ragadtatták a nyájat.
- Tessék?
- Azt mondja, örül, hogy tetszett - szólt Myrtle kicsit ingerülten, mert nem volt megértő kedvében.

Egy lány, aki szerelme karjaiban pihen, nem örül neki, ha betörők tűnnek fel mellette a semmiből.

- Ja - felelte Joe Beamish átszellemülten. - Igen, főnök, nagyszerű prédikáció volt. Ezt nevezem én pöpec prédikációnak.
- Köszönöm, Joe, köszönöm. Jó érzés, hogy elégedett.
- Ahogy mondja. Elégedett vagyok. Hallottam én már prédikációkat Pentonville-ben,Wormwood Scrubs-ban és Dartmoorban is. Azok se voltak rosszak, de az összes prédikáció közül, amiket hallottam, egyik se ütötte meg ezt a színvonalat, ezt a tüzet...
- Joe - vágott közbe Myrtle.
- Igen, hölgyem?
- Tipli!
- Tessék, hölgyem?

- Tűnjön el. Lépjen le. Szívódjon föl. Nem látja, hogy zavar? Dolgunk van.
- De kedvesem - mondta Anselm gyöngéd feddéssel -, nem vagy kicsit szigorú? Nem szeretném, ha ez a derék fickó...
- Ja - szólt közbe Joe Beamish, és hangja remegése könnyeket sejtetett. - Csakhogy nem vagyok derék fickó. Ha nem haragszik meg, nem akarom megbántani, de ez az, amiben nagyon téved. Hitvány bűnös vagyok, egy sötét alak, egy gonosztevő...
- Joe - mondta Myrtle vészjósló nyugalommal. - Ne csodálkozzon, ha kap egy maflást. Ugyanez vonatkozik arra az esetre, ha tojás nagyságú púp keletkezne azon a rusnya fején, miután találkozik a napernyőm nyelével. Utoljára kérdem - tette hozzá, miközben megmarkolta az említett fegyver nyelét -, elkotródik vagy sem?
- Hölgyem - felelte Joe Beamish egy betörő önérzetével -, elmegyek, amint megtettem, amiért jöttem. De előbb meg kell tennem, amiért jöttem. A következőt kell megtennem... - folytatta, alázatosan meggörnyedve. - Itt ez a bélyegalbum, amit múlt éjjel elcsórtam, nem is sejtve, hogy ilyen csodás prédikációt fogok hallani és meglátom a fényt. De miután hallottam ezt a csodás prédikációt és megláttam a fényt, nagy örömömre szolgál, amit meg kell tennem - mondta Joe Beamish -, vagyis Anselm úr kezébe adni a vén J. G. Beenstock bélyegalbumát. Tessék. Hölgyem... Főnök... Remélem, önöknek is éppoly boldogságot okoztam, mint magamnak. Ezzel távozom.
- Állj! - kiáltott Anselm.
- Mert?
Anselm arca furcsán rángatózott. Nehezére esett a beszéd.
- Joe...
- 'gen, főnök?
- Joe... szeretném... örülnék... Én komolyan úgy érzem... Röviden: szeretném, ha megtartaná a bélyegalbumot, Joe.
A betörő megrázta a fejét.

- Nem, főnök. Nem lehet. Ha arra a csodálatos prédikációra gondolok és a sok szépre, amit arról mondott, hogy a hívek és a hettiták milyen becsületesek voltak és segítettek egymásnak, és nekünk is arra kell törekednünk, hogy jót tegyünk a földön, nem tarthatom meg a bélyegalbumot, ami úgy került a birtokomba, hogy betörtem mások franciaablakán, mert nem láttam a fényt. Nem az enyém az az album, és nagy örömömre szolgál visszaszolgáltatni. Jó éjt, főnök. Jó éjt, hölgyem. Jó éjt mindenkinek. Most távozom.

Lépteinek hangja elhalt, és csend telepedett a kertre. Anselm és Myrtle is a fejét törte. Anselm agyában megint felidéződtek az evezőedző szavai, aki próbálta megfelelően leírni az ötös számú evezős hasának látványát. Myrtle ugyanakkor azért küzdött magával, nehogy lefordítsa mindazt, amit egy francia taxisofőr mondott a füle hallatára egy csendőrnek, amikor utolsó éves diáklány volt Párizsban. Anselm szólalt meg először.

- Azt hiszem, drágám - mondta -, a helyzet sürgős tanácskozást igényel. Az ember úgy érzi, keveset vagy semmit nem lehet elérni alapos, őszinte kerekasztal-megbeszélés nélkül. Menjünk be, és vitassuk meg a történteket olyan higgadtan, amennyire csak tudjuk.

Azzal előrement a dolgozószobába, ahol komoran leült, arcát kezébe temette, homlokát összeráncolta. Mély sóhaj szakadt fel belőle.

- Most már értem - közölte -, miért nem engedik a segédlelkészeket prédikálni nyáron, vasárnap este. Nem biztonságos. Olyan, mint bombát robbantani valami nyilvános helyen. Túl erőszakosan bolygatja fel a fennálló viszonyokat. Belegondolni is rossz, hogy amennyiben a plébános úr képes megtartani a ma esti isten-tiszteletet, ez a szörnyűség nem történik meg. Önkéntelenül is Hóseás próféta szavai tolulnak ajkamra, aki így szólt Adullám gyermekeihez...

- Kicsit tegyük félre Hóseás prófétát, és átmenetileg hagyjuk Adullám gyermekeit - szólt közbe Myrtle.

- Most mit tegyünk?

Anselm megint sóhajtott.
- Sajnos, most megfogtál, drágám. Gondolom, a történtek után nem jelenthetem be a kárigényt a London és Közép-Anglia Megyei Önsegélyező Egyesületnek.
- Szóval elvesztettünk ötezer ropogós fontot?
Anselm elkámpicsorodott. Mély barázdák jelentek meg az arcán.
- Elismerem, hogy nem könnyű beletörődni. Gondolatban már el is költöttük. Olyan jólesne egy bankszámlán látni, kamatozó lekötésben. Bevallom, kicsit haragszom Joe Beamishre.
- Remélem, megfullad.
- Én azért nem mennék idáig - figyelmeztette Anselm szeretettel a lányt. - De elismerem, ha azt hallanám, hogy megbotlott a cipőfűzőjében és kificamította a bokáját, azt - a szó legnemesebb értelmében véve - nem bánnám. Helytelenítem az ilyen lobbanékony természetet. Azt hiszem, a „túlbuzgó" a jó szó rá.
Myrtle elmerengett.
- Figyelj - mondta. - Miért ne vicceljük meg kicsit a London és Közép-Angliá-s ürgéket? Miért mondjuk meg, hogy visszakaptad a bélyegeket? Mi lenne, ha szép csendben elküldenénk a kárigényt, és beváltanánk a csekket? Jó móka lenne.
Két nap alatt már másodszor kapta azon magát Anselm, hogy ferde szemmel néz szerelmére. De aztán eszébe jutott, hogy aligha hibáztathatja a lányt rendhagyó szemléletmódjáért. Mint egy sikeres üzletember unokahúga, jogosult volt némileg excentrikus nézeteket vallani. Nem vitás, hogy gyermekkori emlékei között szerepel, amint desszert közben, a rágcsálnivalók és a bor mellett a nagyok valami bimbódzó tervet vitatnak meg a befektetők megrövidítéséről.
Megrázta a fejét.
- Sajnos, nem tehetek ilyet. Távol álljon tőlem, hogy megbántsam az érzéseidet, de van a javaslatodban valami, ami már-már becstelennek tűnik számomra. Különben is - tette hozzá tűnődve -, Joe Beamish szemtanúk előtt adta vissza az albumot.

- Szemtanúk?
- Igen, drágám. Amikor bejöttünk a házba, láttam egy árnyat. Nem tudom, ki volt, de abban biztos vagyok, hogy bárki is volt az, mindent hallott.
- Biztos vagy benne?
- Egész biztos. A cédrusfa alatt állt, ami bőven hallótávolságon belül van. Azt pedig te is jól tudod, hogy Beamishnek milyen mennydörgő a hangja.

Elhallgatott. Myrtle Jellaby nem volt képes tovább magába fojtani a felgyülemlett érzéseket, és kimondta mindazt, amit a taxisofőr mondott a csendőrnek. Ezek a szavak egy Anselmnél erősebb segédlelkészt is elnémítottak volna. Feszült csönd követte a kinyilatkoztatást. Ebben a csöndben fura hang ütötte meg a fülüket a kertből.
- Csitt - szólt Myrtle.

Hallgatóztak. Egyértelműen emberi sírás hangját hallották.
- Egy felebarátunk bajban van - vélte Anselm.
- Hála istennek! - felelte Myrtle.
- Felderítjük a szenvedő lélek kilétét?
- Menjünk - helyeselt Myrtle. - Biztos Joe Beamish az. Ha ő az, jobb, ha senki nem tudja meg, mit csinálok vele az esernyőmmel.

De a síró felebarát nem Joe Beamish volt, aki réges-rég eltávozott a Liba és Szöcskébe. A rövidlátó Anselm nem ismerte fel a cédrusfának támaszkodva zokogó illetőt, de az éles szemű Myrtle felkiáltott:
- Bácsikám!
- A bácsikád? - csodálkozott Anselm.
- Leopold bácsi az.
- Így van - felelte az O. B. E. nyögve, és közelebb lépett. - Én vagyok. Mulliner áll melletted, Myrtle?
- Igen.
- Mulliner - zokogta Sir Leopold Jellaby -, könnyek közt talál. Miért sírok? Mert, drága Mulliner, még mindig az ön testvéri

szeretetről és felebaráti kötelességeinkről szóló, csodálatos beszédének a hatása alatt vagyok.

Anselm azon töprengett, vajon kapott-e már valaha is segédlelkész ekkora elismerést.

- Köszönöm - felelte feszengve. - Nagyon örülök, hogy tetszett.

- Tetszett? Az nem kifejezés, Mulliner! Ez az istentisztelet forradalmasította a világnézetemet. Új embert csinált belőlem. Mondja, Mulliner, tudna tollat és tintát adni odabent?

- Tollat és tintát?

- Pontosan. Ki szeretnék tölteni egy tízezer fontról szóló csekket a bélyegalbumáért.

- Tízezret?

- Gyere be - vette át a szót Myrtle. - Ne késlekedjünk.

- Tudja - mondta Sir Leopold, miközben bevezették a dolgozószobába, és szolgálatkészen megkérdezték tőle, vastag vagy vékony tollhegyet kíván-e -, amikor a minap megmutatta a bélyegeket, én azonnal felismertem az értéküket. Bárhol megkapna értük ötezer fontot. Így természetesen azt mondtam, értéktelenek. Ez afféle magától értetődő elővigyázatosság. Emlékszem, mit mondott nekem atyám, amikor csatába küldött a világgal szemben. „Soha ne adj esélyt a balekoknak." Eddig a napig ehhez is tartottam magam. De a mai prédikációja ráébresztett, hogy létezik az üzleti etikánál magasabb, nemesebb eszme. Keresztezzem a csekket?

- Ha gondolja...

- Nem - szólt közbe Myrtle. - Legyen nyílt. - Ahogy akarod, drágám. Úgy látom - mosolygott a kedves, öreg földesúr a könnyein át -, komoly érdeklődést tanúsítasz az események iránt. Szabad kérdeznem...?

- Szeretem Anselmet. Jegyben járunk.

- Mulliner! Igaz ez?

- Izé... igaz - ismerte be Anselm. - Már akartam szólni.

Sir Leopold vállon veregette.

- Nem is kívánhatnék neki jobb férjet. Tessék. Itt a csekkje, Mr. Mulliner. Mint mondtam, a gyűjtemény ötezret ér, de én tízezret adok érte, mi több, örömmel, örömmel!

Anselm úgy érezte, álmodik, miközben zsebre rakta a papírfecnit. Némán átadta az albumot Sir Leopold-nak.

- Köszönöm - mondta emez. - Most pedig arra kell kérnem, adjon kölcsön egy tiszta zsebkendőt. Mint látja, az enyém ronggyá ázott.

Anselm a szobájában keresgélt a fiókokban, amikor könnyed lépteket hallott, és megfordult. Myrtle állt az ajtóban, ujját az ajkára tette.

- Anselm - suttogta -, van nálad töltőtoll?

- Hogyne, szívem. Kell lennie egynek itt, a fiókban. Itt is van. Írni szeretnél valamit?

- Azt szeretném, ha te írnál valamit. írd alá a csekket, és add nekem. Még ma éjjel felautózom Londonba a kétülésesen, hogy nyitásra a bankban legyek és azonnal beváltsam. Ismerem Leopold bácsit. Megeshet, hogy miután alszik egyet a dologra, és a prédikációd hatása némileg megfakul, felhívja a bankot és letiltja a kifizetést. Tudod, milyen nézeteket vall az üzleti elővigyázatosságról. így megelőzhetünk minden ramazurit.

Anselm hevesen megcsókolta a lányt.

- Te mindenre gondolsz, drágám - mondta. - Milyen igazad van! Elvégre ki szereti a ramazurit?

6. Románc a Droitgate Spában

Amikor az ifjú Freddie Fitch-Fitch ellátogatott a Droitgate Spába, a népszerű nyugat-angliai gyógyító központba, hogy megkérje nagybátyját, egyben vagyona kezelőjét, Sir Aylmer Bastable dandártábornokot, adja ki a pénzét, mert szeretné feleségül venni Annabei Purvist, tudta, mennyire kétes a beszélgetés kimenetele.

Ám szerelme ereje szárnyán végül elért a szobába, ahol bácsikája ült és köszvényes lábát ápoltatta.
- Helló-helló-helló, bácsikám - kiáltotta, mert alapelve ez volt: légy jókedvű, amíg ki nem dobnak. - Jó reggelt, jó reggelt, jó reggelt.
- Jesszus! - mondta Sir Aylmer hosszú, remegő sóhajjal. - Te vagy az?
Aztán motyogott valamit, amit Freddie nem igazán értett, bár annyit elkapott belőle, hogy: „már csak ez hiányzott".
Freddie kicsit elszomorodott. Látta, hogy vérrokona nincs jó kedvében, és azt is kitalálta, mi történhetett. Nyilvánvaló, hogy bácsikája az ivócsarnokban járt, ahol felidegesítette valami beképzelt pasas, akiről már kétszer lemondtak az orvosok. Ezek a sznobok mindig felzaklatják a szerencsétlen öregembert. Sir Aylmer Bastable-t megalázó sokk érte, amikor beköltözött a Droitgate Spába. A dicső, nagymultú család feje, figyelemreméltó katonai karrierrel a háta mögött, azt várta, hogy a finom társaság tárt karokkal fogadja kebelébe. De amikor kiderült, hogy minden baja csupán egy kis köszvény a jobb lábán, a mérvadó betegek kiközösítették, és a társadalmi ranglétrán lecsúszott az asztmások és az enyhe máj bajjal küszködők szintjére.

Mert, bár ezt kevesen tudják - mélyen igaz, hogy a fél világnak fogalma sincs, mit csinál a másik fél -, nincs a társadalomnak még egy rétege, ahol olyan erősen működne az osztálytudat, mint az invalidusok között. Mint tudjuk, a spártaiak távolról sem voltak kedvesek a helótákkal, mint ahogy a forradalmat megelőző napokban a francia arisztokrácia is meglehetősen lekezelő volt a jobbágyokkal. De az ő viselkedésük szinte szívélyesnek nevezhető ahhoz képest, ahogy egy Svájcban inzulinkúrát vevő beteg bánik azzal, akinek a körzeti orvos kezelte a benőtt körmét. Ez pedig még hangsúlyosabb volt azokon a helyeken, ahol csapatostul gyűltek össze a betegek - Baden-Badenben például, a virginiai Hot Springsben vagy, mint Sir Aylmer esetében, Droitgate Spában.

Az ilyen helyeken szinte kibírhatatlan a klikkesedés. Az arisztokrácia, az elit azokból áll, akiknek a betegsége szerepel az orvosi szaklapokban, és senkit sem engednek köreikbe a pórnép közül.

Ez törte le úgy Sir Aylmer Bastable egykor oly derűs ábrázatát, és ezért fogadta Freddie-t ilyen barátságtalanul.

- Na? - förmedt rá. - Mit akarsz?

- Ó, csak benéztem - felelte Freddie. - Hogy vagy?

- Pocsékul - válaszolta Sir Aylmer. - Most vesztettem el az ápolónőmet.

- Meghalt?

- Rosszabb. Férjhez ment. Az a forrófejű lány összeadta magát a csőcselékkel - egy fickóval, akinek még a lábujja köze se pállott ki soha életében. Elment az esze.

- Azért őt is meg lehet érteni.

- Dehogy lehet.

- Úgy értem - mondta Freddie, akinek szilárd elvei voltak ezen a téren -, a szerelem mozgatja a világot.

- Szó sincs róla - akadékoskodott Sir Aylmer, aki oly sok derék öreg katonához hasonlóan hajlamos volt mindent szó szerint érteni.

- Életemben nem hallottam ilyen butaságot. A világot az izé forgatja... Most nem jut eszembe, de az biztos, hogy nem a szerelem. Hogy az ördögbe mozgathatná a világot a szerelem?

- Jól van. Értem, mit akarsz mondani - felelte Freddie. - Másképp fogalmazok. A szerelem mindent legyőz. A szerelem jó. Nekem elhiheted.

Az öregember metszően nézett rá.

- Szerelmes vagy?

- Halálosan.

- Pont te! Gondolom, a pénzedet szeretnéd, hogy megnősülhess.

- Dehogy. Csak beugrottam megnézni, hogy vagy. De ha már szóba került a dolog...

Sir Aylmer elmerengett, s közben halkan mormogott.

- Ki a lány? - kérdezte.
Freddie köhintett, és a gallérját igazgatta. Tudta, elérkezett a döntő pillanat. Az első perctől kezdve félt, hogy ezen a ponton fog berepülni a jó öreg légy a levesébe. Annabel, tudniillik, alacsony származású volt, Freddie pedig tudta jól, rokona milyen szigorú elveket vall a születés fontosságával kapcsolatban. Nincs még egy ekkora sznob a szaliciláton élők között.
- Az igazat megvallva - mondta Freddie -, egy bűvész partnere.
- Egy *micsoda?*
- Bűvészasszisztens, tudod. Egy jótékonysági matinén ismerkedtem össze vele. A Nagy Boloninek segédkezett.
- Hogy érted azt, hogy segédkezett?
- Tudod, ott állt, aztán végiglejtett a színpadon, odaadott a fickónak egy aranyhalas akváriumot vagy hasonlót, tett néhány tánclépést, majd visszalejtett. Tudod, hogy megy ez.

Sir Aylmer arcára sötét árnyék vetült.
- Tudom - mondta komoran. - Az egyetlen unokaöcsémet behálózta egy istenverte, vigyorgó aranyhalkezelő! Ha!
- Én nem mondanám, hogy behálózott - méltatlankodott Freddie.
- Én viszont igen! - közölte Sir Aymler. - Most tűnj el!
- Rendben - adta meg magát Freddie.

Elérte a félhármas expresszt vissza, Londonba. Már a vonaton történt, hogy egy ötlet körvonalazódott a fejében.

A Fitch-Fitch család utolsó sarja nem volt az olvasás elkötelezett híve, de időnként belenézett egy-egy magazinba. Márpedig, aki valaha nézett már bele magazinba, egész biztosan olvasott keményszívű öregurakról, akik a világ minden kincséért se fogadták volna el a főhős szíve választottját. Mit tesznek ilyenkor a főhősök? Megismertetik az öreget a lánnyal anélkül, hogy megmondanák neki, kicsoda. Csodák csodája, az öreg megkedveli a lányt, mire az felfedi magát, és mindenki boldog. Ehhez hasonló történet szerepelt abban a magazinban is, amit Freddie vásárolt a Droitgate Spa-i

vasútállomás kioszkjában. Miközben olvasta, eszébe jutott, mit mondott bácsikája arról, hogy az ápolónője feladta a praxisát.

Mire a vonat begurult a Paddingtonra, tökéletesen kész volt a terve.

- Figyelj - mondta Freddie Annabel Purvisnek, aki az állomáson várta.
- Mi az?
- Figyelj! - ismételte Freddie.
- Mi az? - visszhangozta Annabel.
- Figyelj! - mondta Freddie, gyöngéden megfogta a lány kezét, és a resti felé indult, ahol fel akart hajtani egy pohárkával. - Kénytelen vagyok beismerni, hogy küldetésem bizonyos tekintetben kudarccal zárult.

Annabelnek elállt a lélegzete.

- Nem kaptunk áldást?
- Nem kaptunk áldást.
- Sem pénzt?
- Sem pénzt. Az öregfiú hozta a papírformát. Végighallgatta a mondandómat, gorombán lehordott és kidobott. A szokásos. De a lényeg, hogy az ég még mindig derűs, és a boldogság kék madara sem röppent el végleg. Van egy tervem. Tudnál ápolónő lenni?
- Ápoltam Joe bácsit.
- Akkor ápolni fogod az én bácsikámat is. Azt mondta, a poszt előző betöltője felmondott, és új ápolónőre van szüksége. Felhívom, hogy postafordultával küldök neki egy nővért, aki jobb, mint az igazi. Te pedig lemész Doritgate Spába, és behízelged magad nála.
- De hogyan?
- Zsongd körül. Simítsd le a párnáját. Vigyél neki hűsítőket. Búgj a fülébe, bűvöld el. Mondd neki, hogy kékvérű származású vagy, már ha ez a helyes kifejezés. Ha pedig megérett az idő, ha beloptad magad a szívébe, és úgy tekint rád az öreg, mint saját lányára, távíratozol nekem. Én lejövök, beléd szeretek, ő pedig áldását adja ránk, meg minden. Garanciát vállalok a tervért. Működni fog.

Így hát Annabel elutazott Droitgate Spába, és három hét múlva távirat érkezett Freddie-nek:

„Behízelegtem magam. Gyere azonnal. Szeretlek, csók,

Annabel."

A levél érkezése után egy órával Freddie már úton is volt Podagra Lodge-ba, a bácsikája otthonába.

Sir Aylmert a dolgozószobájában találta. Annabel mellette ült, és egy a közelmúltban megjelent monográfiából olvasott fel neki, mely a nyúltagy rejtélyes megbetegedéseiről szólt. Mert az öregúr ugyan csak egyszerű köszvényben szenvedett, de magasabb ambíciói voltak. Az asztalon hűsítő állt, és amikor Freddie belépett, a lány épp félbehagyta az olvasást, hogy kisimítsa munkaadója párnáját.

- Jesszus! - nyögött fel Sir Aylmer. - Már megint te?

- Megjöttem! - mondta Freddie.

- Bármilyen fura, de véletlenül örülök neked. Hagyjon magunkra egy percre, Miss Purvis. Komoly, magántermészetű ügyben szeretnék beszélni az unokaöcsémmel. Láttad ezt a lányt? - kérdezte az öreg, miután becsukódott az ajtó.

- Ami azt illeti, igen.

- Csinos.

- Szemrevaló.

- Ráadásul amilyen szép - tette hozzá Sir Aylmer -, olyan jó is. Látnod kéne, ahogy a párnát simítja. Na, és micsoda hűsítőket kever! Amint hallom, nagyszerű a családja is. Az apja ezredes. Vagyis ezredes volt. Már meghalt.

- Hiába, minden csak por és hamu!

- Dehogy. Szó sincs róla. A két dolog egészen más. Én láttam már port és hamut is. Nem is hasonlítanak! De most nem is ez a lényeg. Azt akarom mondani, hogy ha nem lennél ilyen átkozott bolond, pontosan egy ilyen lányba lennél szerelmes.

- Az vagyok.

- Átkozott bolond?

- Nem, szerelmes a lányba.

- Tessék! Beleszerettél Miss Purvisbe? Máris?
- Igen.
- Ez aztán gyorsan ment. Mi van a vigyorgó aranyhallal?
- Ó, annak vége. Csak kamaszos fellángolás volt.
Sir Aylmer nagyot kortyolt a hűsítőjéből, és egy ideig némán méregette az unokaöccsét.
- Tudod... - szólalt meg végül az agg rokon, és szaporán vette a levegőt -, amilyen könnyelmű vagy, minél előbb tudlak biztonságban, egy asszony szoknyája mellett, annál jobb. Ha sokáig szaladgálsz még szabadon a kamaszos álmaidat kergetve, a végén a tiéd lesz az évszázad legcsúnyább házasságiígéret-megszegési pere. De nem mondom, hogy nem könnyebbültem meg. Megkönnyebbültem. Gondolom, ez az aranyhalas lány harisnyanadrágot viselt.
- Rózsaszínt.
- Undorító. Hála istennek, hogy vége. Nagyszerű. Akkor ezek szerint szabadon udvarolhatsz Miss Purvisnek. Tervezed, hogy megteszed?
- Igen.
- Kitűnő. Ha feleségül veszed ezt az édes, kifinomult, minden szempontból kiváló lányt, kifizetem neked a pénzedet. Az utolsó pennyig.
- Azonnal nekilátok.
- Isten adjon szárnyat az udvarlásodnak - kívánta Sir Aylmer.
Tíz perccel később Freddie közölhette, hogy viharos gyorsaságú udvarlása sikerrel járt. Sir Aylmer megjegyezte: amikor azt kívánta, Isten adjon szárnyakat az udvarlásának, nem gondolta, hogy ilyen gyors lesz. Szívélyesen gratulált Freddie-nek. Azt mondta, reméli, tudja, milyen szerencsés. Freddie biztosította, hogy tudja, mert az ő szerelme egy piros rózsabimbó, de Sir Aylmer azt felelte:
- Nem. Nem az.
Amikor pedig Freddie megemlítette, hogy úgy érzi, a levegőben jár, Sir Aymler közölte, hogy kizárt - fizikai képtelenség.

De a lényeg, hogy áldását adta, és ígéretet tett, hogy amint elkészülnek a szükséges papírok és Freddie felmegy Londonba a jogtanácsoshoz, odaadja a pénzt.
Freddie teljesen nyugodtan és derűsen száguldott keresztül a vonattal a vidéken. Úgy érezte, minden gondja megoldódott. Ha maga elé tekintett a jövőbe, csak napfényt és boldogságot látott. Ha valaki azt mondja neki, hogy ezekben a pillanatokban is nagy viharfelhők gyülekeznek boldogsága egén, és hamarosan fagypontra hűl az átlaghőmérséklet, nem hitte volna el.
Még amikor két nappal később, a klubjában arról értesítették, hogy egy bizonyos Mr. Rackstraw vár rá a kisdohányzóban, akkor sem sejtett semmit a viharfelhők létezéséről. Könnyű szívvel sétált végig a folyosón, magában pedig csodálkozott, mert fogalma sem volt, ki lehet az a Mr. Rackstraw. A dohányzóba lépve egy magas, cingár, hegyes bajszú férfit talált, aki le-fel járkált, és idegesen nyulakat húzgált elő a cilinderéből.
- Mr. Rackstraw?
Az idegen sarkon perdült, és leejtett egy nyulat. Szúrósan nézett Freddie-re. Élénk, csillogó, vészjósló szeme volt.
- Így hívnak. Mortimer Rackstraw.
Freddie-nek eszébe jutott a jótékonysági matiné, ahol megismerte Annabelt, és felismerte e férfit.
- Csak nem a Nagy Boloni?
- Ez a művésznevem. Ön lenne Mr. Fitch? Szóval *ön* Mr. Fitch? Ha! Gazember!
- Eh?
- Remélem, nem tévedek. Ön Frederick Fitch?
- Frederick Fitch-Fitch.
- Bocsásson meg. Ez esetben azt kellett volna mondanom: „Gazember-Gazember!"
Előhúzott egy pakli kártyát, és megkérte Freddie-t, húzzon egyet, bármelyiket, jegyezze meg, majd rakja vissza. Freddie

szórakozottan engedelmeskedett. Teljes homály vette körül. Semmit sem értett.
- Miért mondta azt, hogy Gazember-Gazember? - kérdezte.
A másik megvetően mérte végig.
- Ripők! - mondta a bajuszát pödörve.
- Ripők? - ismételte Freddie csodálkozva.
- Igen, uram. Ripők. Ön ellopta a szerelmemet.
- Nem értem.
- Akkor ön egy hólyag. Nem rém egyszerű? Hogy fogalmazhatnék ennél érthetőbben? Azt mondom, ellopta a... Idenézzen - mondta Mortimer Rackstraw.
- Tegyük fel, hogy ez a cilinder vagyok én. A nyúl pedig
- folytatta, előhúzva egy nyuszit a kalapból - a lány, akit szeretek. Megjelenik maga, és presto, a nyúl eltűnt.
- A kabátja ujjában van.
- Nincs a kabátom ujjában. De ha egy tucat kabátujjam lenne, tele nyulakkal, az sem változtatna a tényen, hogy maga fondorlatosan elrabolta tőlem Annabei Purvist.
Freddie-nek végre kezdett derengeni a dolog. Meg tudta érteni a másik fél érzéseit.
- Tehát ön is szereti Annabelt?
- Igen.
- Nem csodálom. Szép lány, ugye? Értem, értem. Titokban imádta, de sose vallott szerelmet neki.
- Dehogynem vallottam. Jegyben jártunk.
- Jegyben jártak?
- Persze. Ám ma reggel levelet kaptam tőle, amiben azt mondja, vissza az egész. Meggondolta magát, és önhöz megy feleségül. Kidobott.
- Ó, á? Szörnyen sajnálom; fogadja együttérzésemet, meg minden, de igazán nem tudom, mit lehet itt tenni.
- Én tudom. Még mindig megmarad nekem -a bosszú!
- Ó, az ördögbe is! Csak nem kezd durcáskodni emiatt!

- Nagyon is durcáskodom. Pillanatnyilag ön győzött. De ne higgye, hogy ezzel vége! Hallani fog még rólam! Arra mérget vehet! Lehet, hogy aljas módon elrabolta a szerelmemet, de elkapom!
- Hogyan?
- Azzal maga ne foglalkozzon. Hamarosan megtudja. A nagyon közeli jövőben csúnya csapás éri, kedves gazember úr! Ez olyan biztos, mint hogy a tojás az tojás - tette hozzá Mortimer Rackstraw, és nyomatékul előhúzott egyet Freddie fekete hajából.
Felvette a cilinderét, amit hevességében a földre ejtett, végighúzta a kabátujján, kivett belőle egy törpepapagájt kalickástul, és kirobogott.
Egy pillanattal később visszatért, jobbra-balra hajlongott kicsit, majd ismét elment.

Hazudnék, ha azt mondanám, kicsit sem zaklatták fel Freddie-t a történtek. Csöppet sem tetszett neki az a magabiztosság, ahogyan a másik bosszút esküdött. Olyan vészjóslóan csengtek a bűvész szavai. Freddie egész nap ezen merengett. Tépelődött, vajon mit rejtegethet a kabátujjában valaki, aki ennyire ért a kabátujjban rejtegetéshez. Még vacsora közben is búskomor volt, és csak másnap reggel tért vissza a nyugalma.

Miután aludt egyet a történtekre, és képes volt megfelelő nézőpontból végiggondolni az előző napi beszélgetést, arra jutott, hogy a pasas fenyegetőzése csupán blöff volt. Elvégre - kérdezte magától - mit csinálhat ez a bűvész? Hiszen nem a középkorban élünk, amikor a Rackstraw-félék megbabonáztak bárkit, és átváltoztattak mindenféle kellemetlen dologgá.

Nem, csak blöffölt. Miután hősünk végképp megnyugodott, hátradőlt, cigarettára gyújtott, és a szerelméről kezdett álmodozni, amikor is táviratot hoztak neki.

„Gyere azonnal. Mindennek vége. Katasztrófa fenyeget. Sok puszi, szeretlek. Annabel. "

Fél óra múlva Freddie már a vonaton ült, úton Droitgate Spába.

Eredetileg úgy tervezte, hogy elmélyült meditálásnak szenteli az utazás idejét. De ahogy oly sokszor megesik, ha valaki a vonaton szeretne koncentrálni és gondolkodni, Freddie egy locsogó útitárssal került egy fülkébe.

Petyhüdt, ziháló, középkorú férfi szakította félbe a filozofálgatását. Piros mellényt, barna cipőt, zsakettet, és keménykalapot viselt. Freddie még jókedvűen is nehezen viselne egy ilyen kellemetlen alakot. Így csak ingerülten ült, míg útitársa fecsegett. Csaknem egy órába telt, mire megszabadult a bosszantó szóáradattól, de szerencsére az idegen úr egyre nagyobbakat bólintott, végül pedig horkolni kezdett. Így Freddie végre átadhatta magát a merengésnek.

Ahogy haladt a vonat, egyre sötétebbek lettek a gondolatai. Egészen pontosan az aggasztotta, hogy Annabel a táviratában kerülte a részleteket. Túl sok borús spekulálásnak hagyott teret.

Például a „Mindennek vége". Az ember annyi mindent beleérthet egy ilyen mondatba. Aztán „Katasztrófa fenyeget". Miért fenyeget, kérdezte magától Freddie, ez a katasztrófa? Bár becsülte Annabel takarékosságát, amiért nem lépte túl a tizenkét szót, azt kívánta, bárcsak rászánt volna még két pennyt, hogy kicsit világosabban fogalmazhasson.

Egyvalamiben azonban Freddie biztos volt. Mindennek köze van a látogatójához. A titokzatos távirat mögött Mortimer Rackstraw kezét látta. Azt a kezet, amely szemkápráztatóan gyors, és belátta, milyen naiv volt, amikor alábecsülte riválisát.

Mire Podagra Lodge-ba ért, csaknem elviselhetetlenné vált az idegfeszültség. Úgy remegett csöngetés közben, mint kocsonya a diétázó beteg előtt. Az ajtónyitó Annabel arca sem enyhített a szorongásán. A lányt szemmel láthatóan felzaklatta valami.

- Ó, Freddie! - kiáltotta. - Megtörtént a legrosszabb!

Freddie nyelt egy nagyot.

- Rackstraw?
- Igen - felelte Annabel. - De honnan tudsz róla?

- Felkeresett. Összevissza fenyegetőzött, meg minden - magyarázta Freddie, aztán összehúzta a szemöldökét és a lányra nézett. - Miért nem mondtad, hogy jegyben jártál azzal a palival?
- Nem gondoltam, hogy érdekelne. Csak múló, kislányos szeszély volt.
- Biztos? Nem szereted ezt a szemfényvesztőt?
- Dehogy. Egy időre megszédültem, amikor kettévágott, mint ahogy bármelyik lány megszédült volna, de akkor jöttél te, és rájöttem, mekkora tévedés volt. Te vagy életem férfija.
- Jó kislány - mondta Freddie megkönnyebbülten. Gyengéden megcsókolta, de közben ritmikus dörömbölés ütötte meg a fülét valahonnan.
- Mi ez? - kérdezte Freddie.
Annabel a kezeit tördelte.
- Mortimer!
- Itt van?
- Igen. A negyed kettessel érkezett. Bezártam a pincébe.
- Miért?
- Nehogy az ivócsarnokba menjen.
- Miért ne mehetne az ivócsarnokba?
- Mert Sir Aylmer odament zenét hallgatni, és nem találkozhatnak. Ha igen, végünk. Mortimer szörnyű tervet forral.
Freddie szíve vitustáncot járt odabent. Próbált derűlátó maradni, de valójában mindvégig tudta, hogy Mortimer Rackstraw valami szörnyű tervet forral. Mérget vett volna rá. Született tervforraló.
- Milyen tervet?
Annabel megint a kezeit tördelte.
- Be akarja mutatni Sir Aylmernek az én Joe bácsikámat. Mortimer táviratozott Joe bácsinak, hogy jöjjön Droitgate Spába. Megszervezte, hogy találkozzanak az ivócsarnokban, ahol bemutatja majd Sir Aylmernek. - Freddie nem értette a dolgot. Nem tűnt valami nagy tervnek. - Most, hogy nem leszek az övé, Mortimer másra sem vágyik, mint hogy kellemetlenkedjen és

megakadályozza a házasságunkat. Tudja jól, Sir Aylmer sose engedi, hogy elvegyél, ha megtudja, milyen bácsikám van.
Freddie kezdte kapisgálni. Most már értette az ördögi tervet. A tervet, mely méltó egy olyan elméhez, amely képes visszatenni a pakliba a pikk ászt, megkeverni, háromszor emelni, majd előhúzni egy citrom belsejéből.
- Annyira szörnyű? - hebegte.
- Nézd meg - mondta Annabel. Fényképet húzott elő a kebléből, és reszkető kézzel Freddie-nek nyújtotta. - Ő Joe bácsi, a Puhatestűek Titkos Társasága Főrangú Meztelencsigájának szabadkőműves páholyában.
Freddie a képre nézett, és éles kiáltással hátrahőkölt. Annabel szomorúan bólintott.
- Igen - mondta. - Többnyire mindenkiből ezt váltja ki. Az egyetlen halvány reményem, hogy nem tudott eljönni. De ha eljött...
- Eljött! - kiáltotta Freddie, aki levegőért kapkodott. - Együtt utaztunk a vonaton.
- Tessék?
- Bizony. Biztos az ivócsarnokban vár már.
- Mortimer pedig bármikor kiszabadulhat a pincéből. Nem túl erős az ajtó. Mit csináljunk?
- Csak egy dolgot tehetünk. Nálam vannak a lapok...
- Most nincs idő olvasni!
- A hivatalos irat lapjai, amiket a bácsikámnak alá kell írnia ahhoz, hogy megkapjam a pénzemet. Talán ha gyorsan az ivócsarnokba sietek, még aláírathatom vele őket, mielőtt bekövetkezne a legrosszabb.
- Akkor szaladj! - biztatta Annabel.
- Röpülök! - felelte Freddie. Gyorsan megcsókolta kedvesét, fogta a kalapját, és felhúzta a nyúlcipőt.
Ha valaki szeretné megdönteni a gyorsasági rekordot az Arterio-Sclerosis Avenue-n lévő Podagra Lodge és a Droitgate Spa-i ivócsarnok között, nem sok ideje marad gondolkodni, de

Freddie-nek mégis sikerült törnie kicsit a fejét, miközben a járdát koptatta. Gondolatai pedig természetüknél fogva még gyorsabb tempóra sarkallták a lábait. Akkor se mehetett volna gyorsabban, ha egy burleszk szereplője lett volna, akit kergetnek a rendőrök.
Kellett is a sietség, az biztos. Annabel igazat szólt, amikor azt mondta, Sir Aylmer sose adná áldását a frigyükre, ha megtudná, hogy olyan bácsikája van, mint Joe bácsi. Joe bácsi betenne nekik. Ha találkoznak, a lobbanékony öregúr biztosan megvétózza a beígért nászt.

Egy utolsó lendülettel fellihegett az ivócsarnok lépcsőjén a rotundába, ahol Droitgate Spa előkelő társaságának krémje gyűlt össze aznap délután, hogy meghallgassa a zenekart. Freddie az első sorban megpillantotta Sir Aylmert, és hozzá sietett.
- Jesszus! - nyögte Sir Aylmer. - Te?
Freddie csak bólintani tudott.
- Hagyd abba a fújtatást, és ülj le - szólt rá Sir Aylmer. - Épp a *Költő és paraszt-ot* fogják játszani. Freddie összeszedte magát.
- Bácsikám - kezdte, de elkésett.
Még be sem fejezte a mondatot, a karmester pálcája meglendült, és Sir Aylmer arcára a figyelemnek az a tiszteletteljes, tésztaszerű kifejezése ült, ami oly gyakori a gyógyintézmények rotundáiban.
- Csss! - mondta.
A megszámlálhatatlanul sok millió emberből, akik valaha hallottak már zenekart a *Költő és parasztot* játszani, egyik se fészkelődött olyan türelmetlenül, mint akkor és ott Frederick Fitch-Fitch. Telt az idő. Minden másodperc számított. Bármelyik pillanatban beüthetett a katasztrófa. A zenekar pedig csak játszott, mintha soha abba se akarná hagyni. Örökkévalóságnak tűnt, mire elérkezett az utolsó pa-pa-paam.
- Bácsikám - kiáltotta Freddie, amikor elült az utolsó visszhang is.
- Csss! - szólt rá Aylmer bácsi, és Freddie szomorú kétségbeeséssel nyugtázta, hogy ráadás következik.

A tízezrek közül, akik időről időre meghallgatták zenekarok előadásában a *Raymond* nyitányát, kevés lehetett annyira ingerült, mint Frederick Fitch-Fitch. Kedvét szegte ez a feszültség. Szenvedett a késlekedéstől. Elővette zsebéből a papírokat meg a töltőtollat, és idegesen játszani kezdett vele. Azon tűnődött, hogy tudják előadni a *Raymond* operát, ha már a nyitány is ennyire hosszú. Nyilván gyorsan lezavarják a fennmaradó öt percben, miközben a közönség már a kalapját és kabátját keresi.

De egyszer minden véget ér, még a *Raymond* nyitánya is. Ahogy a legbágyadtabb folyó is kanyarogva belecsordogál a tengerbe, úgy csordogált el a nyitány. A mű befejeződött. Ahogy az utolsó hangok is elhaltak a csendben, a karmester ott állt lehajtott fejjel, azzal a minden karmesterre jellemző, önelégült mosollyal, amely azt sugallja, hogy ő, nem pedig a verejtékező zenekar végezte el a nehéz munkát. Freddie pedig újra belekezdett:

- Bácsikám - mondta -, zavarhatlak egy percre...? Itt vannak a papírok.

Sir Aylmer a papírokra sandított.

- Miféle papírok ezek?

- Amiket alá kell írnod, hogy átadd a tőkémet. - Ja, azok - felelte Sir Aylmer kedvesen. A zene szemmel láthatólag meglágyította. - Persze. Hogyne, hogyne. Add csak...

Elhallgatott, és Freddie látta, hogy bácsikája egy arra sétáló előkelő, ősz hajú, finom vonású férfit bámul.

- Üdvözlöm, Rumbelow.

Volt valami félreérthetetlen alázatosság Sir Aylmer hangjában. Hangja elvékonyodott, lábával toporgott, babrált a kezével. A férfi, akihez beszélt, megállt és lepillantott. Mikor meglátta, ki szólt hozzá, felhúzta ezüstös szemöldökét. Modoráról csak úgy sütött a gőg.

- Á, Bastable - mondta leereszkedően.

Egy Sir Aylmer Bastable-nél butább ember figyelmét sem kerülhette volna el a hűvös, fennhéjázó hangnem. Freddie látta,

hogy bácsikája elvörösödik. Sir Aylmer motyogott valamit arról, hogy reméli, az előkelő úriember jobban van.
- Rosszabbul - felelte a másik kurtán. - Sokkal rosszabbul. Az orvosok tanácstalanok. Nagyon bonyolult eset az enyém. - Várt egy pillanatot, azután finom ajka megvető mosolyra konyult. - Na, és hogy van a köszvénye, Bastable? Köszvény! Ha, ha!
Választ sem várva továbbment, és csatlakozott egy közelben beszélgető csoporthoz. Sir Aylmer visszatartotta a szitkozódást.
- Sznob - mormolta. - Azt hiszi, mindenkinél jobb, mert hajszálértágulata van. Nem tudom, mi olyan nagy szám egy hajszálértágulatban. Bárkinek lehet... Mi az ördögöt csinálsz? Mit lobogtatsz az orrom alatt? Papírokat? Papírokat? Nem akarok papírokat. Vidd innen őket!

Ám mielőtt kitörhetett volna Freddie-ből a nyelve hegyén lévő szenvedélyes könyörgés, valami felbolydulás vonta magára a figyelmét az ajtónál. A szíve kihagyott egy ütemet, ő pedig kővé dermedt ültében.

A küszöbön Mortimer Rackstraw állt. Kérdezett valamit az egyik koncertlátogatótól, és Freddie-nek volt egy tippje, hogy mi lehetett az. Mortimer Rackstraw azt kérdezte, a jelenlévők közül kicsoda Aylmer Bastable vezérőrnagy. Annabel Purvis a bűvész karjába csimpaszkodott. Könnyes szemmel nézett fel rá, és nyilvánvalóan próbálta jobb belátásra bírni.

A következő pillanatban a bűvész feléjük indult, változatlanul maga után vonszolva a lányt. Megállt Sir Aylmer előtt, és félredobta Annabelt, mint egy koszos kesztyűt. Arca rideg volt, kemény, könyörtelen. Az egyik kezében, amúgy mellékesen, két billiárdgolyóval és egy csokor rózsával zsonglőrködött.
- Sir Aylmer Bastable?
- Igen.
- Megvétózom ezt a házasságot!
- Milyen házasságot?

- Az övéket! - mondta Mortimer Rackstraw, miközben kezét, amellyel addig a bajuszát pödörgette, Annabel és Freddie felé emelte, akik egymás karjában várták a legrosszabbat.
- Még nem vagyunk házasok - mondta Annabel.
A bűvész kicsit meglepődött.
- Ó? - mondta. - Annál inkább megvétózom. Ön is meg fogja vétózni, Sir Alymer, ha meghallgat.
Sir Aylmer nagyot szusszant.
- Ki ez a hangoskodó tökfej?
Mortimer Rackstraw megcsóválta a fejét, és kihúzta belőle a treff kettest.
- Lehet, hogy hangoskodó vagyok - mondta -, de tökfej nem. Merő emberbaráti szeretetből jöttem ide, Sir Aylmer, hogy figyelmeztessem, ha az unokaöccse elveszi ezt a lányt, azzal beszennyezi a dicső Bastable nevet.
Sir Aylmer hátrahőkölt.
- Beszennyezi?
- Be. A társadalom legaljából jön.
- Nem is! - kiáltotta Annabel.
- Persze hogy nem! - erősítette meg Freddie.
- Persze hogy nem - állt a pártjukra Sir Aylmer szívélyesen. - Ő maga mondta, hogy az apja ezredes volt.
Mortimer Rackstraw rövid, megvető nevetést hallatott, és előhúzott egy tojást a bal könyökéből.
- Ezt mondta? Azt is megmondta, hogy az Üdvhadseregben volt ezredes?
- Hogy!?
- Azelőtt pedig, hogy megtért, buki volt, akit mindenki csak úgy ismert, a Patkányképű Rupert, a bermondsey-i csaló?
- Te jó ég!
Sir Aylmer szörnyen szigorú ábrázattal fordult a lányhoz.
- Igaz ez?

- Persze hogy igaz - közölte Mortimer Rackstraw. - Ha további bizonyítékot akar arra, hogy a leányzó méltatlan az unokaöccse kezére, vessen egy pillantást Annabel Joe bácsikájára, aki épp most lép színre balközépen.
Freddie pedig fásult reménytelenséggel nézte, ahogy útitársa közeledik feléjük. Hallotta, hogy Sir Aylmer felnyög, Annabel pedig megdermedt a karjában. Nem csodálta. A rotunda ablakán beszűrődő napfény megvilágította Joe bácsi petyhüdt vonásait, zsakettjét, piros mellényét, barna cipőjét. Freddie arra gondolt, Droitgate Spa napja aligha sütött még nála rémesebb vendégre.
Az újonnan érkezett viselkedésében azonban a világon semmi nem utalt rá, hogy tudatában lenne, mennyire nem illik ebbe a kifinomult környezetbe. Modorát könnyed magabiztosság jellemezte. Cseppet sem zavartatta magát, hanem odasétált hozzájuk, hátba vágta a bűvészt, és vállon veregette Annabelt.
- Hahó, Mort. Hahó, Annabel.
Sir Aylmer, aki először pislogott, aztán hátrahőkölt, de végül magához tért, mennydörögve kérdezte.
- Ön, uram! Igaz ez?
- Micsoda, öregem?
- Ön ennek a lánynak a nagybátyja?
- Így van.
- Jesszus! - hüledezett Sir Aylmer.
Tovább is beszélt volna, de ekkor a zenekar rázendített az *Ünnepi és alkalmi indulókra* és a beszélgetés átmenetileg félbeszakadt. Amikor ismét lehetségessé vált, hogy hallják egymás szavát, Annabel Joe bácsikája felismerte Freddie-t.
- Hisz mi ismerjük egymást! - állapította meg. - Együtt utaztunk ide a vonaton. Ki ez a fiatalember, Annie, aki így ölelget és szorongat téged?
- Őhozzá megyek feleségül - közölte Annabel.
- Nem őhozzá megy - ellenkezett Sir Aylmer.
- De, énhozzám jön! - dacoskodott Freddie.

- Nem magához megy - harciaskodott Mortimer Rackstraw.
Annabel Joe bácsikája csodálkozott. Úgy tűnt, semmit sem ért.
- Ezt nektek kell megbeszélni - mondta kedvesen. - Én csak azt tudom, akárki is veszi feleségül Annie-t, remek feleséget kap.
- Vagyis én - vélte Freddie.
- Nem te - szögezte le Sir Aylmer.
- De ő! - kiáltotta Myrtle.
- Nem ő! - erősködött Mortimer Rackstraw.
- Mert az biztos - folytatta Joe bácsi -, hogy senkinek nincs ilyen nagyszerű unokahúga. Sose felejtem el, ahogy mindig jöttél, lesimítottad a párnámat és hűsítőket hoztál nekem a kórházban.

Valaki nagy levegőt vett. Sir Aylmer, aki eddig azt hajtogatta, hogy „Nem ő, nem ő, nem ő", hirtelen elhallgatott.
- Kórházban? - kérdezte. - Ön volt kórházban?
Mr. Boffin elnézően kacagott.
- Hogy voltam-e kórházban! Ez nagyon jó. Jót nevetnének rajta a fiúk az orvosi tanácsban. Kérdezze csak meg a Szent Lukácsban, volt-e Mr. Boffin kórházban. Kérdezze meg a Szent Kristófban. Életem túlnyomó részét kórházakban töltöttem. Gyerekkoromban kezdtem, velem született gyomortáji hipertrófiával, és azóta nincs megállás.
Sir Aylmer egész testében reszketett. Csodálat ült ki az arcára, mint amikor egy kisfiú találkozik a nehézsúlyú bokszbajnokkal.
- Azt mondta, Joe Boffinnak hívják?
- Pontosan.
- Csak nem a *nagy* Joe Boffin? Az, akivel interjú jelent meg a *Szike* karácsonyi számában?
- Személyesen.
Sir Aylmer szenvedélyesen közelebb lépett.
- Megrázhatom a kezét?
- Csapjon bele.
- Büszke vagyok rá, hogy megismerhetem, Mr. Boffin. Nagy csodálója vagyok.

- Kedves öntől, öregem.
- A pályafutása nagy ösztönzést jelentett számomra. Igaz, hogy szívtrombózisa *és* tüdőtágulata van?
- Így van.
- Az is igaz, hogy a láza felment egyszer 41,9 fokra?
- Kétszer is. Amikor hyperpyrexiám volt.
Sir Aylmer felsóhajtott.
- Nekem harminckilenc volt a maximum.
Joe Boffin hátba veregette.
- Az sem rossz - mondta. - Egyáltalán nem rossz.
- Elnézést - szólt meg egy hang.
Az előkelő kinézetű, ősz hajú úr környékezte meg őket, akit Sir Aylmer Rumbelow-nak szólított. Bátortalanul közeledett. Mögötte izgatott csoport bámult az ujjait tördelve.
- Bocsásson meg, kedves Bastable, amiért megzavarom a magánbeszélgetésüket, de kíváncsi vagyok... és a barátaim is kíváncsiak...
- Mind kíváncsiak vagyunk - mondták kórusban.
- Megütötte a fülünket a Boffin név. Lehetséges volna, uram, hogy ön Mr. *Joseph* Boffin?
- Így van.
- Boffin, a Szent Lukácsból?
- Így van.
Az ősz hajú férfin hirtelen szégyenlősség lett úrrá. Idegesen kuncogott.
- Akkor hadd mondjuk meg... én és a barátaim... mennyire... Csak úgy éreztük... Tudom, megbocsáthatatlan a tolakodásom, de mind nagy csodálói vagyunk. Gondolom, ön már hozzá van szokva az ilyesmihez, Mr. Boffin... Mármint, hogy az emberek leszólítják... Vadidegenek meg minden...
- Semmi baj, öregem, semmi baj. Mindig örülök, ha rajongókkal találkozhatok.

- Akkor hadd mutatkozzam be. Lord Rumbelow vagyok. Ők a barátaim, Mull grófja, Peckham márki, Lord Percy...
- Ó, örvendek. Jöjjenek, csatlakozzanak hozzánk. Az unokahúgom, Miss Purvis.
- Hódolatom.
- A fickó, akihez feleségül megy.
- Örvendek.
- És a bácsikája, Sir Aylmer Bastable.
Minden fej a vezérőrnagy felé fordult. Lord Rumbelow ámulva szólalt meg.
- Igaz ez, Bastable? Az unokaöccse tényleg feleségül fogja venni Mr. Boffin unokahúgát? Gratulálok, kedves barátom. Micsoda megtiszteltetés. - Kicsit zavarba jött, köhintett. - Fura, de ami azt illeti, a barátaimmal épp önről beszélgettünk, Bastable. Megállapítottuk, milyen kár, hogy olyan ritkán látjuk. Arra gondoltunk - a gróf ötlete volt -, mit szólna hozzá, ha csatlakozna a kis klubunkhoz... kis klubocska... rendkívül zártkörű... A Tizenkét Vidám Gyógyíthatatlan.
- Kedves Rumbelow!
- Régóta úgy érezzük, nem teljes a tagság ön nélkül. Tehát belép? Nagyszerű, nagyszerű! Nem nézne be már ma este? Gondolom - folytatta esdeklő mosollyal -, Mr. Boffin aligha ereszkedik le ilyen alantas társasághoz szórakozni. Máskülönben...
Joe Boffin kedvesen hátba vágta.
- Drága barátom, örömömre szolgálna. Én nem hordom fenn az orromat.
- Hűha! Nem is tudom, mit mondjak...
- Nem születhet mindenki Joe Boffinnak. Én így fogom fel.
- Igazi demokrata szellem!
- A minap násznagy voltam egy fickó esküvőjén, akinek csupán bőrgyulladása volt.

- Elképesztő! Akkor csatlakoznak hozzánk ma este Sir Aylmerrel? Nagyszerű. Kaphat egy üveg tüdő tonikot, amit, úgy vélem, értékelni fog. A pincénk a büszkeségünk.
Önfeledt csevegés támadt, csaknem a zenekart is elnyomta. Mr. Boffin széttárta a mellényét, és megmutatta Mull grófjának az első műtétjének a hegét. Sir Aylmer, aki dobogó szívvel nézte őket, alig fogta fel, hogy valaki tollat nyom a kezébe.
- He? - kérdezte. - Mi? Mi az? Mi, mi?
- A papírok - mondta Freddie. - A jó öreg dokumentumok, írd alá itt, ahol a hüvelykujjam van.
- He? Mi? He? Á, igen, persze. Igen, igen, igen - hadarta Sir Aylmer, és szórakozottan odafirkantotta a kézjegyét.
- Köszönöm, bácsikám. Ezer...
- Jó, jó. De most ne zavarj, fiam. Dolgom van. Beszédem van a barátaimmal. Vidd a lányt, és adj neki egy kis kénes vizet.

Azzal félretolta Mortimer Rackstraw-t, aki egy pakli kártyát nyújtott felé, és csatlakozott a Joe Boffin köré gyűlt csoporthoz. Mortimer Rackstraw még ott állt, fortyogott magában kicsit, a bajszát pödörgette. Aztán elővarázsolta Annabei hajából a világ összes nemzetének zászlaját, majd egy rezignált legyintéssel kiviharzott a helyiségből.

7. *Mabel szerencséje*

- Az élet - szólt Ukridge - nagyon fura.
Egy ideje szótlanul hevert a pamlagon, arccal a plafon felé, és azt hittem, elaludt. De most úgy tűnt, a merengés, nem pedig a szundikálás okozta a szokatlan csendet.
- Nagyon, nagyon fura - mondta Ukridge.
Felült és kinézett az ablakon. Vidéken bérelt házam nappalijából a pázsitra nézett az ablak, messze mögötte pedig bokrok nőttek. A bokrokat felborzolta a nyári hajnalokra jellemző korai, hűvös szellő.

- Te jó ég! - mondtam az órámra nézve. - Tudtad, hogy egész éjjel beszélgettünk?

Ukridge nem válaszolt. Furcsa, merengő arcot vágott, és olyan hangot adott, mint a kifogyó szódásszifon utolsó hörgése. Azt hiszem, sóhajnak szánta. Megértettem, mi történt. Van a nap elején egy bizonyos óra, ami különleges varázzsal bír, s a legkeményebb szívben is megnyitja az érzelmek kútját. Ebben az órában, amikor a nap rózsaszínre festi a keleti ég alját, amikor a korán kelő aranyat lel, Stanley Featherstonehaugh Ukridge, ez a sorsverte, megkeseredett ember érzelgős lett. Így ahelyett, hogy ágyba fekhettem volna, egy ködös múltba vesző történet közepén találtam magam.

- Rendkívül fura - erősködött Ukridge. - Akárcsak a végzet. Bármilyen különösen hangzik is, jó öreg Corkym, ha másképp alakulnak a dolgok, akkor most nagy hatalmú, nagy tiszteletben álló ember lehetnék Szingapúrban.

- Miért tisztelne téged bárki is Szingapúrban?

- Úsznék a pénzben - álmodozott Ukridge.

- Te?

- Igen, én. Hallottál már olyat, hogy valaki ott, a Távol-Keleten nem halmozott fel hatalmas vagyont? Persze hogy nem. Gondolj bele, én mire vihettem volna odakint az agyammal és a képzelőerőmmel! Mabel apja egy kalap pénzt szedett össze Szingapúrban, pedig neki semmi képzelőereje.

- Ki az a Mabel?

- Még sose beszéltem neked Mabelről?

- Nem. Milyen Mabel?

- Nem mondok neveket.

- Utálom a névtelen történeteket.

- Ebben a történetben nem mondok neveket, mégis tetszeni fog - mondta Ukridge hevesen. Megint sóhajtott. Fölöttébb kellemetlen hang. - Corky, fiam - folytatta -, tudod te, milyen vékony szálon lóg

az életünk? Tudod te, hogy életutunk csúszós banánhéjakkal van felszórva? Tudod te...
- Lapozzunk...
- Az én esetemben egy cilinder volt.
- Micsoda?
- A banánhéj.
- Egy cilinderen csúsztál el?
- Képletesen szólva, igen. Egy cilinder változtatta meg gyökeresen az életem folyását.
- Sose volt cilindered.
- Igenis, volt cilinderem! Nevetséges úgy tenned, mintha soha nem lett volna cilinderem. Te is nagyon jól tudod, hogy amikor Júlia nénikémnél lakom Wimbledonban, dúskálok a cilinderekben. Szó szerint dús...
- Ja, igen, amikor a nénikédnél laksz.
- Épp a nénikémnél laktam, amikor megismertem Mabelt. A cilinderes affér pedig úgy történt...
Ismét az órámra néztem.
- Fél órát adhatok neked - mondtam. - Azután lefekszem. Ha képes vagy harminc percbe belesűríteni Mabelt, folytathatod.
- Valamivel több együttérzést vártam egy régi baráttól, Corky.
- Hajnali fél négykor kizárólag ilyen hozzáállásra futja tőlem. Vágj bele.
Ukridge tűnődött.
- Nehéz eldönteni, hol kezdjem.
- Először is, kicsoda ez a Mabel?
- Egy olyan pasas lánya, akinek valami irtó jövedelmező üzlete volt Szingapúrban.
- Hol lakott?
- Az Onslow téren.
- Te hol laktál?
- A nénikémnél, Wimbledonban.
- Hol ismerkedtetek össze?

- A nénikém vacsorapartiján.
- Első látásra beleszerettél?
- Igen.
- Egy ideig úgy tűnt, viszonozza az érzelmeidet?
- Pontosan.
- Aztán egy nap meglátott cilinderben, és az egészet lefújta. Tessék. Az egész történet két és fél percben. Most feküdjünk le.

Ukridge a fejét rázta.

- Tévedsz, vén csataló. Szó sincs róla. Jobb lesz, ha hagyod, hogy elmondjam az elejétől kezdve.

Az ominózus vacsora után első dolgom volt (mesélte Ukridge), hogy tiszteletemet tegyem az Onslow téren. Sőt, körülbelül háromszor is tiszteletemet tettem az első héten, és úgy tűnt, minden a legnagyobb rendben van. Ismersz, milyen vagyok, ha Julia nénikémnél lakom. A jólfésült a megfelelő szó. Joviális. Tökéletesen ápolt. Persze nem mondom, hogy örömömre szolgál úgy öltözni, ahogy a néni elvárja, amikor vele vagyok, de vitathatatlan, hogy az elegáns viselet egyfajta kisugárzást kölcsönöz nekem. Ha valaki meglát az utcán sétálni kesztyűben, sétapálcával, kamásliban, cipőben és cilinderben, eltöpreng magában, vajon márkit vagy grófot lát, de abban biztos, hogy valamelyiket a kettő közül.

Az ilyesmi fontos egy lánynak. Még fontosabb az anyjának. Nem túlzás azt mondanom, hogy a második hét végére én lettem az Onslow tériek házi kedvence, így hát meglehetős sokként ért, amikor egyszer, délutáni teára érkezve azt láttam, hogy egy másik pasas ül teljes otthonossággal a helyemen. Mabel anyja úgy ugrálta körbe, mintha a rég elveszett fia lenne. Ahogy néztem, Mabel is odavolt érte. A legnagyobb megrázkódtatás mégis akkor ért, amikor megtudtam, hogy az idegen egy baronet.

Te is ugyanolyan jól tudod, Corky, mint én, hogy egy hétköznapi fickónak milyen nehéz szembeszállnia egy baronettel. Van bennük valami, aminek a legtöbb érző lelkű lány nem tud ellenállni. Az

átlag anyák pedig élve felfalják őket. Már egy öregedő, kopasz, tokás baronet is elég rossz, de én fiatal, életerős példánnyal álltam szemben. Simára borotvált, enyhén pattanásos, előkelő arca volt, s ami pedig még rosszabb: a második brit gyalogos gárdaezredben szolgált. Nyilván igazat adsz nekem, Corky, hogy már egy hétköznapi baronet is elég rossz, de egy gárdaezredbeli baronet olyan rivális, akitől a legkeményebb szívű pasas is megremeg.

Ha azt is hozzáveszed, hogy én ezzel a komoly fenyegetéssel csupán becsületes jellememet és jókedvemet állíthattam szembe, beláthatod, volt miért ráncolnom a homlokomat, miközben ott ültem teát kortyolva, és hallgattam, ahogy a társaság általam nem ismert emberekről és szórakozóhelyekről beszélget.

Egy idő után Ascotra terelődött a szó.

- Ön ott lesz Ascotban, Mr. Ukridge? - kérdezte Mabel anyja, aki nyilván érezte, hogy most már illene engem is bevonni a társalgásba.

- A világért se hagynám ki - feleltem.

Pedig az igazat megvallva, addig a pillanatig nem akartam elmenni. Bármennyire is szeretem a sportok királyát, az én szememben egy olyan lóverseny, ahol zsakettben és cilinderben kell megjelenni - miközben a hőmérséklet alighanem a harmincas tartományban mozog -, nem túl csábító. Szívesen vedlek ifjú gróffá, ha úgy hozza a helyzet, de nekem a lóverseny és a cilinder nem fér össze.

- Ez csodálatos! - örvendezett Mable, és bevallom, kedves szavai jelentősen felvidítottak. - Akkor találkozzunk ott!

- Sir Aubrey - mondta Mabel édesanyja - mindannyiunkat meghívott a házában tartandó partira.

- Kivettem egy házat a derbi hetére - magyarázta a baronet.

- Á! - nyögtem.

Nem is nagyon mondhattam mást. Mert rá kellett döbbennem, hogy ez a gárdista baronet nemcsak baronet és gárdista, de ráadásul annyi

pénze van, hogy gond nélkül vidéki házat tud bérelni az ascoti derbi hetére. Megrázott, Corky. Öreg barátod meg volt rázva.
Törtem is a fejem rendesen hazafelé menet Wimbledonba.
Hazaérve a nénikémet a társalgóban találtam. Volt a modorában valami, ami mellbe vágott. Nem tudom, ismered-e azt a furcsa érzést, amikor valami azt súgja a szívednek, hogy pillanatokon belül megnyílik a föld, de én ezt éreztem, amikor megláttam. Szálfaegyenesen ült egy székben, és amikor beléptem, rám nézett. Ismered őt, Corky. Tudod milyen, amikor rád lövelli a tekintetét anélkül, hogy a fejét odafordítaná. Mint egy nyakmerevedéses baziliszkusz. Pontosan így nézett rám akkor.
- Jó estét - köszönt.
- Jó estét - feleltem.
- Tehát megjöttél - mondta.
- Igen - ismertem el.
- Akkor rögtön el is mehetsz - közölte.
- He? - kérdeztem.
- És soha ne is gyere vissza! - tette hozzá.
Csodálkozva bámultam rá. Persze sokszor kidobott már a nénikém a házából, tehát hozzá voltam szokva, de még sose jött ennyire váratlanul, mint derült égből a villámcsapás. Többnyire napokkal előtte sejteni lehet, hogy Julia néni ki akar penderíteni.
- Sejthettem volna, hogy ilyesmi fog történni - mondta a néni.
Ekkor mindent megértettem. Rájött az órára. Ez is jól mutatja, mit képes művelni a szerelem egy fickóval, Corky, mert bevallom, hogy teljesen elfeledkeztem róla.
Tudod, milyen helyzetben vagyok, amikor Julia néninél lakom. Ő etet, öltöztet, de valami furcsa oknál fogva, amire csak az ő háborodott elméje tud magyarázatot adni, képtelenség tőle készpénzt kapni. Miután beleszerettem Mabelbe, és szükségem volt néhány fontra a kiadásaimhoz, csak velem született zsenialitásomra és találékonyságomra számíthattam. Létfontosságú volt, hogy a lányt időről időre virággal és csokoládéval lássam el. Így hát amikor

megláttam, hogy egy formás óra lopja a napot a vendégszobában a kandallópárkányon, a kabátom alatt kicsempésztem, és pénzzé tettem a helyi zálogosnál. A nénikém pedig gálád módon rájött valahogy.

Hiába is vitatkoztam volna. Mindig is úgy tapasztaltam, hogy ha Julia néni feltűri az ingujját, hogy a gallérodnál és a nadrágod ülepénél fogva kihajítson az utcára, a szavak nem segítenek. Az egyetlen megoldás lelépni és bízni az Időben, a nagy gyógyítóban. Így hát, ha negyven perccel később épp arra jár valami magányos alak, láthatta volna, ahogy bőröndömmel az állomás felé tartok. Ismét magam voltam a nagyvilágban.

Persze ismersz engem, Corky. A ravasz stratégát. Több kell egy apró csapásnál, hogy összezúzza a te régi cimborádat. Kivettem egy garzonlakást az Arundel Streeten, és leültem, hogy megvizsgáljam a helyzetemet.

Tagadhatatlan, hogy a dolgok rossz fordulatot vettek. Sok ember, akinek nincs akkora képzelőereje, mint nekem, és nem olyan vállalkozó szellemű, mint én, ilyenkor a fal felé fordul, és azt mondja: „Nincs tovább". Csakhogy engem keményebb fából faragtak! Nekem egyáltalán nem tűnt úgy, hogy mindennek vége. A zsakettemet, mellényemet, nadrágomat, cipőmet és kamáslimat elcsomagoltam, és a jó öreg cilinderben jöttem el. így hát pusztán külcsín dolgában pontosan ugyanúgy álltam, mint annak előtte. Vagyis továbbra is tiszteletemet tehettem az Onslow Square-en, mi több, ha meg tudom vágni George Tuppert egy ötösre - ami feltett szándékom volt -, meglesz a tőkém az ascoti kiruccanáshoz is.

Szóval, az én szememben még mindig sütött a nap. Milyen igaz, Corky, hogy bármily vihar is dúljon, valahol akkor is süt a nap! Milyen igaz... Ó, jól van, csak úgy eszembe jutott.

George Tupper nagyszerű fickó, zokszó nélkül kisegített. Na, jó, ha egészen pontos akarok lenni, nem zokszó nélkül. De kisegített. Helyzetem tehát a következő volt. Kezemben öt font, készpénzben.

A belépő a dísztribünre és a paddockba két font. Az Ascotig eltöltendő napok száma tíz. Eredmény: három fontom volt, hogy addig megéljek, virágokat vegyek és így tovább. Minden rózsásan festett.

De jól jegyezd meg, Corky, milyen komisz velünk a végzet. Két nappal Ascot előtt épp teáról jöttem vissza az Onslow Square-ről. Eléggé gondterhelt voltam, mert a baronet aznap délután különösen nyerő formában volt. Ekkor pedig egy első pillantásra helyrehozhatatlannak tűnő tragédia történt.

Az idő, ami egészen estig derült meleg volt, hirtelen elromlott, és csípős szél támadt keletről. Ha nem merülök magamba olyan gondterhelten, biztos óvintézkedéseket teszek. Így viszont, amikor gondolataimba merülve befordultam a sarkon a Fulham Roadra, arra eszméltem, hogy a szél lefújta a fejemről a cilindert, és magával vitte Putney felé.

Ismered a Fulham Roadot. Annyi esélye van ott egy cilindernek, mint nyúlnak a kutyakiállításon. Teljes sebességgel utánarohantam, de mi haszna? Egy taxi félrelökte a busz elé, az az átkozott busz pedig elvégezte a többit. Amikor megpillantottam a maradványokat, nagy nyögéssel elfordultam. Annyit se ért már, hogy fölvegyem az útról.

Ott álltam reményvesztve.

Vagy legalábbis a külső szemlélő, aki nem ismeri találékonyságomat és leleményességemet, azt hihette, reményvesztve állok. De egy olyan ember, Corky, mint én, akkor se dobja be a törölközőt, ha padlóra kerül. Amilyen gyorsan forog az eszem, csak megláttam tönkrement kalapomat, és nem egész egy perc múlva már a külügyminisztérium felé haladtam, hogy újabb ötöst gomboljak le George Tupperről. Krízishelyzetekben mutatkozik meg a lángelme.

Aki mer, az nyer. Így, bár időközben a pénzmagom jelentősen megcsappant, mégis befektettem pár shillinget taxiba. Jobb

elveszíteni két shillinget, mint elkésni a külügyminisztériumból és arra odaérni, hogy Tuppy már elment.

Bár késő́re járt, Tuppy még bent volt. Többek között ezt becsülöm annyira George Tupperben. Ezért gondolom azt, hogy egy nap még nagyon magas posztra fog emelkedni országunk szolgálatában. Nem húzza ki magát a munka alól. Nem lesi az órát. Sok közszolga hajlamos lehúzni a rolót ötkor, de nem úgy George Tupper. Épp ezért lehetséges, Corky, hogy amíg te még mindig cikkeket írsz az *Érdekességek* rovatba és bugyuta történeteket firkálsz a lányról, akiről kiderül, hogy ő az eltűnt örökös, Tuppyből Sir George Tupper lesz, a Szent Mihály és Szent György rend lovagja, a kancellária egyik fenegyereke.

Amikor megérkeztem, épp valamilyen hivatalosnak tűnő papírokba temetkezett. Késedelem nélkül a tárgyra tértem. Tudtam, könnyen lehet, hogy épp hadüzenetet fogalmaz Montenegrónak, és nem akarja fölösleges csevegésre fecsérelni az időt.

- Tuppy, öregem - mondtam -, életbevágó, hogy kapjak egy ötöst.
- Mit? - értetlenkedett Tuppy.
- Egy tízest - feleltem.

Ekkor azonban legnagyobb rémületemre pontosan azt a rideg elutasítást olvastam ki a tekintetéből, amivel ez esetben olykor szembekerül az ember.

- Egy hete, hogy kölcsön adtam öt fontot - mondta.
- Isten áldjon érte, öregem! - hálálkodtam.
- Mire kell még több pénz?

Már majdnem elmondtam neki az egész történetet, amikor egy belső hang azt súgta: „Ne tedd!" Úgy éreztem, Tuppy ma bal lábbal kelt fel, és el fog utasítani. Bizony, engem, a régi iskolatársát, pedig Eton óta ismerjük egymást. Ugyanakkor az asztal mellett egy széken megláttam, hogy ott hever Tuppy cilindere. Tudniillik Tuppy nem afféle slampos közszolga, aki flanelben és szalmakalapban ténfereg a Whitehallban. O ad magára, és én nagyra becsülöm ezért.

- Mi az ördögre kell az a pénz? - mérgelődött Tuppy.
- Személyes kiadásokra, pajtás - feleltem. - Manapság igen költséges az élet.
- Neked egy állás kell - közölte Tuppy.
- Ami nekem kell - emlékeztettem, mert ha a jó öreg Tuppynak van hibája, hát az, hogy szeret elkanyarodni a tárgytól -, egy ötös.

Nem tetszett, ahogy megcsóválta a fejét.

- Nem tesz jót neked, hogy folyton kölcsönpénzen tengsz. Nem mintha sajnálnám tőled ez a juttatást - tette hozzá sietve Tuppy.

Amikor ilyen külügyminiszteresen beszélt, tudtam, hogy aznap valami hiba csúszott a közszolgálatba. Talán egy kalandornő ellopta a Svájccal kötendő államközi szerződés tervezetét. Az ilyesmi mindennapos a Külügyminisztériumban. Titokzatos, elfátyolozott hölgyek akaszkodnak Tuppyra, elvonják a figyelmét, aztán mire észbe kap, rájön, hogy a fontos papírokat tartalmazó kék boríték eltűnt.

- Nem mintha sajnálnám tőled ezt a juttatást - mondta Tuppy -, de szükséged van valami rendszeres munkára. Gondolkoznom kell - tette hozzá. - Gondolkoznom kell. Körülnézek.
- Addig is - vetettem közbe -, az ötös?
- Nem. Nem adom oda.
- Csak öt fontot! - kérleltem. - Öt kicsi fontocska, Tuppy, öreg haver.
- Nem.
- Elszámolhatod munkaköltségként, és az adófizetők nyakába varrhatod.
- Nem.
- Semmi sem hat meg?
- Nem. Nagyon sajnálom, de meg kell kérjelek, hogy most szívódj fel. Nagyon sok a dolgom.
- Ó, jól van.

Ismét a papírjaiba merült, én pedig az ajtó felé indulva felnyaláboltam a cilinderét a székről, és távoztam.

Másnap reggel épp reggeliztem, amikor a jó öreg Tuppy csörtetett be.
- Figyelj! - kezdte.
- Figyelek, cimbora.
- Emlékszel, hogy tegnap felkerestél?
- Igen. Azért jöttél, mert meggondoltad magadat az ötössel kapcsolatban?
- Nem, nem azért jöttem, mert meggondoltam volna magam az ötössel kapcsolatban. Azt akartam mondani, hogy mire hazaindultam a hivatalból, eltűnt a cilinderem.
- Szegény - mondtam.
Tuppy majd felnyársalt a tekintetével.
- Ugye nem te vitted el?
- Még hogy én? Miért akarnám én a te cilinderedet?
- Nagyon rejtélyes.
- Biztos kiderül, hogy egy nemzetközi kém vitte el vagy hasonló.
Tuppy elmerengett egy ideig.
- Nagyon furcsa - mondta. - Még sose történt ilyen velem.
- Erik az embert új élmények.
- De nem is ez a lényeg. Igazából azért jöttem, mert azt hiszem, szereztem neked munkát.
- Csak viccelsz!
- Tegnap este találkoztam valakivel a klubban, aki titkárt keres. Leginkább arra van szüksége, hogy valaki rendben tartsa a papírjait, meg ilyesmi, szóval a gyorsírás meg hasonló nem fontos. Gondolom, nem tudsz gyorsírni.
- Honnan tudjam? Sose próbáltam.
- Holnap délelőtt tízre vár téged. Bulstrode-nak hívják, a klubomban találod. Jó lehetőség, úgyhogy nagyon kérlek, ne lebzselj az ágyban tízig.
- Nem fogok. Felkészülten nézek majd szembe a végzetemmel.
- Ajánlom is!

- Szörnyen hálás vagyok, Tuppy, öregem a nagybecsű segítségedért.
- Szóra sem érdemes - felelte Tuppy. Az ajtónál megállt. - Rejtély, mi lett azzal a cilinderrel.
- Én mondom, megfejthetetlen. Jobb, ha nem is töröd rajta tovább a fejedet.
- Az egyik pillanatban ott volt, aztán eltűnt.
- Ilyen az élet! - mondtam. - Az ilyesmi elgondolkodtatja az embert.

Távozott, én pedig épp a reggelim végén jártam, amikor Mrs. Beale, a szállásadóm egy levelet hozott.

Mabel küldte, melyben emlékeztet, hogy legyek ott Ascotban. Háromszor is elolvastam, miközben a tükörtojást ettem. Nem szégyellem bevallani, Corky, hogy könnyek szöktek a szemembe. Beleremegtem a gondolatba, hogy külön levélben sürgeti a megjelenésemet, ilyen fontos vagyok neki. Úgy éreztem, a baronet napjai meg vannak számlálva. Bizony, abban a pillanatban, Corky, kimondottan sajnáltam a baronetet, aki a maga pattanásos módján remek fickó.

Aznap este elvégeztem az utolsó előkészületeket. Megszámoltam a készpénzemet. Épp arra volt elég, hogy fizessem az oda-vissza utat Ascotba, a belépődíjat a nagytribünre és a paddockba. Tizenöt shillinget félretettem ebédre és egyéb költségekre, és gondosan elkülönítettem tíz shillinget fogadásra. Anyagilag tehát egyenesben voltam.

Ruha terén azonban nem álltam ilyen rózsásan. Előkotortam a nadrágot, zsakettet, mellényt, a cipőt és a kamáslit, és újból felpróbáltam Tuppy cilinderét. Legalább huszadszor kívántam azt magamban, bárcsak lenne Tuppynak - aki minden más tekintetben kifogástalan - kicsivel nagyobb feje. Furcsa ember ez a George Tupper. Ennek a férfinak a kezében van egy nagy nemzet sorsa - de legalábbis a külügyminisztériumban dolgozik, és a fejesek nagyra tartják -, mégis csupán hetes a kalapmérete. Nem tudom, észrevetted-e már, de Tuppy feje kicsit csúcsos. Az enyém viszont

inkább kerek, mint a takarmányrépa, ami igen kellemetlen következményekkel járt.

Ahogy ott álltam a tükör előtt, hogy egy utolsó pillantást vessek magamra, önkéntelenül is arra kellett gondolnom, micsoda különbséget jelenthet egy kalap. Fedetlen fővel az utolsó részletig tökéletes voltam. A cilinderrel a fejemen azonban teljesen úgy néztem ki, mint aki esténként kuplékat énekel a mulatókban. De nem volt más megoldás, így nem tépelődtem rajta. A nadrágot a matrac alá tettem, hogy jó legyen az éle, azután csöngettem Mrs. Beale-nek, és odaadtam neki a zsakettemet kivasalni. A cilindert is odaadtam, és megkértem, dörzsölje be barna sörrel. Milli bizonyára tudod, ez nagyszerű csillogást ad a cilindernek. Márpedig, ha az ember egy baronettel áll szemben, a legapróbb részlet is fontos.

Azzal ágyba bújtam. Nem aludtam jól. Hajnali egy körül ömleni kezdett az eső, mintha dézsából öntenek, és hirtelen belém hasított a gondolat: mi az ördögöt csinálok, ha esni fog? Egy esernyő vásárlása jóváthetetlenül felborítaná a költségvetésemet. Épp ezért nyugtalanul forgolódtam a párnámon egészen reggelig.

De minden rendbe jött. Amikor nyolckor felébredtem, nap sütött be a szobába, így az utolsó akadály is elgördült az utamból. Megreggeliztem, kivettem a nadrágot a matrac alól, felvettem, felhúztam a cipőt, felgomboltam a kamáslit, és csöngettem Mrs. Beale-ért. Már-már jókedvem volt. A nadrág éle tökéletes lett.

- Á, Mrs. Beale - mondtam. - A zsakettet és a cilindert legyen szíves. Milyen csodás reggel!

Meg kell említenem, hogy ez a Beale nevű asszonyság kicsit sötét lelkű nőszemély volt. A szeme sokban emlékeztetett Julia nénikémére. Némileg kényelmetlenül nyugtáztam, hogy fölöttébb jelentőségteljesen néz rám. Az is feltűnt, hogy valami papírt szorongat a kezében. Ekkor pedig, Corky, átjárt a félelem.

Ez alighanem valami ösztön. Valaki, aki olyan sokszor látott már ilyet, mint én, automatikusan megremeg, ha meglátja a

szállásadóját, amint papírt szorongat a kezében és jelentőségteljesen néz közben.
- Behoztam a számláját, Mr. Ukridge - mondta a félelmetes asszony.
- Remek! - feleltem vidáman. - Tegye az asztalra, jó? Aztán hozza a zsakettemet és a cilinderemet.
Jobban hasonlított Julia nénire, mint valaha.
- Most, rögtön szükségem van a pénzre - közölte. - Egy hét késésben van.
Ez meglehetősen befelhőzte a reggelt, de vidám maradtam.
- Igen, igen - vágtam rá. - Tökéletesen megértem. Később megbeszéljük. A cilindert és a zsakettet kérem, Mrs. Beale.
- Meg kell kérnem... - kezdte volna újra, de egy pillantással rendreutasítottam.
- Ha van valami, Corky, amit utálok ezen a földön, az a kapzsiság. - Igen, igen - mondtam ingerülten. - Majd máskor. A cilindert és a zsakettet kérem.

Ebben a pillanatban sajnos Mrs. Beale vámpírtekintete a kandallópárkányra esett. Tudod, milyen az, amikor különösen nagy gonddal öltözködsz. Kiüríted a zsebeidet. Igen szerencsétlen módon kicsiny tőkémet kitettem a kandallópárkányra. Túl későn vettem észre, hogy az asszonyság észrevette. Fogadd meg egy sokat látott ember tanácsát, Corky. Sose hagyd elöl heverni a pénzedet. Nagyon valószínű, hogy helytelen gondolatmeneteket indít el bárki agyában, aki meglátja.
- Hisz van pénze, ott, ni! - mondta Mrs. Beale.

A kandallópárkányhoz ugrottam, és bezsebeltem a pénzt.
- Nem, nem - feleltem sietve. - Azt nem kaphatja meg. Szükségem van rá.
- Úgy? - kérdezte. - Nekem is.
- Ide hallgasson, Mrs. Beale - mondtam. - Ön is ugyanolyan jól tudja, mint én...

- Ugyanolyan jól tudom, mint ön, hogy két fonttal, három shillinggel és hat és fél pennyvel tartozik.
- Idővel meg is kapja - bizonygattam. - De egyelőre türelmesnek kell lennie. A pokolba is, Mrs. Beale - folytattam hevesen -, ön is ugyanolyan jól tudja, mint én, hogy minden pénzügyi tranzakció alapja bizonyos mérvű hitelezés. A hitelezés a kereskedelem éltető nedve. Úgyhogy hozza azt a zsakettet és cilindert, később pedig tüzetesen megvizsgáljuk az ügyet.

Ekkor azonban ez a nőszemély olyan alantas, aljas lélekről tett tanúbizonyságot, ami, merem remélni, merőben ritka a női nemben.
- Vagy megkapom a pénzt - mondta -, vagy megtartom a zsakettet és a cilindert. - Le se tudom írni, Corky, mennyi rosszindulat csengett a hangjában. - Biztos kapok értük valamit.

Megbotránkozva néztem rá.
- De nem mehetek Ascotba cilinder nélkül!
- Akkor legjobb lesz, ha nem is megy Ascotba.
- Legyen esze! - kérleltem. - Gondolkozzon!

Minden hiába. Ragaszkodott a két font három shilling hat és fél pennyjéhez, és semmi sem hatotta meg. Az összeg dupláját ajánlottam egy későbbi időpontban, de nem egyeztünk meg. Ez a házinénik osztályának az átka, Corky. Ezért nem emelkednek soha a gazdagok és szépek közé, mert nincs fantáziájuk. Nem értik a magasabb szintű pénzügyeket. Hiányzik belőlük a széles körű, rugalmas szemléletmód, ami a meggazdagodáshoz kell. Nem sikerült egyről a kettőre jutnunk, így végül Mrs. Beale kiviharzott, és ott hagyott összeomolva.

Az ilyen helyzetekben ismered fel, Corky, igazán, milyen sekélyes is a világ. Ilyenkor szembesülsz az emberi intézmények ostoba hiábavalóságával. Itt van például Ascot. Ha lóversenyt akarsz rendezni, mi az ördögért kell buta szabályokat hoznod arról, mibe kell öltöznie annak, aki részt akar venni rajta? Miért olyan fontos cilindert ölteni Ascotban, amikor az összes többi lóversenyre abban mész, amiben akarsz?

Tökéletesen megfeleltem volna Hurst Parkban, Sandownban, Gatwickben, Ally Pallyban, Lingfieldben vagy bárhol másutt. De csak mert egy bárányborbe bújt házinéni lenyúlta a cilinderemet, nem mehettem Ascotba, hiába volt ott a belépő ára a zsebemben. Joggal fúj ilyenkor az ember a modern civilizációra, és elgondolkozik, lehetséges-e, hogy valóban az ember a teremtés végállomása.

Így tépelődtem, Corky, miközben mogorván bámultam ki az ablakon a napfénybe. Ám ekkor hirtelen észrevettem az utcán egy fickót.

Érdeklődéssel néztem. Idősebb, jómódú ember volt sárgás arccal, fehér bajusszal, és az ajtókon lévő házszámokat nézte, mintha az úti célját keresné. Ebben a pillanatban megállt a házam előtt, a számra bandzsított, azután feljött a lépcsőn és becsöngetett. Azonnal rájöttem, hogy ez biztos Tuppy embere, aki titkárt keres, és akivel fél óra múlva kellett volna találkoznom a klubban. Persze először furcsállottam, hogy felkeresett ahelyett, hogy megvárt volna. De aztán arra jutottam, hogy egy olyasfajta energikus, munkamániás alak, amilyennek Tuppy klubbeli barátait ismerem, pontosan ezt tenné. Az idő pénz ezeknél a mókusoknál, és biztos eszébe jutott valami másik megbeszélés, amit le fog késni, ha a klubjában vár tízig.

Akárhogy is, itt volt, én pedig dobogó szívvel pillantottam le rá. Az okozta ezt a nagy izgalmat, Corky, hogy az idegen körülbelül akkora volt, mint én, és hibátlan délelőtti ruházatban volt, cilinderrel megkoronázva. Bár ilyen magasságból nehéz volt pontosan megbecsülni, a pillanat tört része alatt átjárt a bizonyosság, hogy az a cilinder sokkal jobban állna nekem, mint Tuppyé.

A következő pillanatban kopogtattak az ajtómon, és a férfiú belépett.

Közelről nézve úgy találtam, helyesen becsültem meg. Alacsony volt, de a válla nagyjából olyan széles, mint az enyém, a feje pedig

nagy és kerek. Ha létezik ember, akit arra szánt a sors, hogy az én méretemnek megfelelő zsakettet és cilindert viseljen, ő volt az. Csillogó szemmel néztem rá.
- Mr. Ukridge?
- Igen - feleltem. - Jöjjön be. Kimondhatatlanul örvendek, hogy eljött.
- Szóra sem érdemes.
Mint nyilván sejted, Corky, képletesen szólva válaszúthoz értem. A józan ész az egyik irányba mutatott, a szerelem a másikba. A józan ész azt súgta, hogy férkőzzek az ismeretlen kegyeibe. Beszéljek vele nyíltan. Viselkedjek vele úgy, mint olyan emberrel, aki a kezében tartja a sorsomat, és aki, ha jól játszom, munkát adhat nekem. Munkát, ami elűzi a farkasokat az ajtómtól, amíg keresek a fantáziámnak és képességeimnek megfelelőbb állást.
A szerelem ugyanakkor azt üvöltötte, hogy fogjam a zsakettjét és pucoljak.
Nagy dilemma.
- Azért jöttem... - kezdte a pasas. Elhatároztam magam. Nyert a szerelem.
- Pillanat - szóltam. - Azt hiszem, van valami a zsakettje hátán.
- Hol? - kérdezte az ürge, és megpróbált hátrasandítani a lapockájára - a tökfej.
- Paradicsomfolt vagy hasonló.
- Paradicsomfolt?
- Vagy hasonló.
- Hogy kerülne paradicsomfolt a zsakettemre? -Á! - mondtam, és egy kézlegyintéssel jeleztem, hogy ez fogós kérdés.
- Nagyon furcsa - jegyezte meg az idegen.
- Nagyon - helyeseltem. - Vegye le a cilinderét, és nézze meg.
Kibújt a zsakettből, én pedig lecsaptam rá, mint egy héja. Gyorsan kell cselekedni ilyenkor, én pedig gyors voltam. Kitéptem a kezéből a zsakettet, a cilindert felkaptam az asztalról, ahová tette,

és mielőtt felkiálthatott volna, én már a kinti lépcsőn rohantam lefelé.

Felvettem a zsakettet. Mintha rám öntötték volna! Fejembe csaptam a cilindert. Mintha csak az enyém lenne! Kiléptem a napfényre. Soha nálam csinosabb ember nem lépkedett még a Piccadillyn.

Már majdnem leértem az utcára, amikor bömbölést hallottam felülről. Ott volt az idegen, kihajolt az ablakon. Bár erős ember vagyok, Corky, bevallom, egy pillanatra hátrahőköltem attól a borzalmas dühtől, ami eltorzította az arcát.

- Jöjjön vissza! - kiabált a fickó.

Nem volt időm megállni magyarázkodni vagy csevegni. Amikor egy pasas ingujjra vetkőztetve az ablakon kihajolva lármázik, rövid idő alatt tömeg verődik össze. A tapasztalat pedig azt mutatja, hogy ahol tömeg verődik össze, záros időn belül megjelenik egy nyavalyás, fontoskodó rendőr. Más se hiányzott nekem, mint hogy a pasas és köztem támadt apró nézeteltérést egy rendőr akarja rendbe tenni, nagy tömeg előtt.

Így nem tétováztam. Odaintettem, hogy tőlem telhetően jelezzem, hamarosan minden rendbe fog jönni, azután figyelemreméltó gyorsasággal befordultam a sarkon és leintettem egy taxit. Eredetileg nem szerepelt a terveim között taxiköltség. Mindössze két pennyt irányoztam elő földalattira a Waterlooig. De vannak pillanatok, amikor dőreség garasoskodni.

Ahogy a taxival robogtam és minden kerékfordulattal nőtt a távolság köztem és az öltöztetőm között, meglepően felvidultam. Bevallom, eddig a pontig némileg nyugtalankodtam. De ebben a percben minden tökéletesnek tűnt. Elfelejtettem említeni, hogy ez a legutóbbi cilinder, ami most a fejemen csücsült, szürke volt. Márpedig, ha van valami, ami lendületet és egyfajta démoni bűverőt kölcsönöz egy fiatalember megjelenésének, az a szürke cilinder. Amikor megnéztem magam a taxi üvegében, azután pedig

kitekintettem a vidám napfénybe, úgy éreztem, hogy Isten ott ül a mennyek országában, és a világ jó.

A továbbiakban is minden pompásan alakult. Kellemes utam volt, és Ascotba érve feltettem a tíz shillingemet egy lóra, amiről a vonaton beszélgetett két fickó. Csodák csodájára a paci nyert, és tíz az egyhez fizetett. így hát mondhatni, ott álltam öt font fórral, mikor elindultam a paddockba, hogy a sokaságban megkeressem Mabelt. Alig léptem ki a tribünt a paddockkal összekötő alagútból, amikor Tuppyba botlottam.

Az első reakcióm, amikor megláttam, a megkönnyebbülés volt, amiért nem az ő cilinderében vagyok. A jó öreg Tuppy remek fickó, de képes apróságokon felfortyanni, nekem pedig semmi kedvem nem volt most holmi kellemetlen jelenethez. Jókedvűen akartam eltölteni a napot.

- Á, Tuppy! - mondtam.

George Tupper aranyszívű fickó, de nincs benne semmi tapintat.

- Hogy az ördögbe kerülsz te ide? - kérdezte.

- A hagyományos módon, cimbora - feleltem.

- Úgy értem, mit keresel itt, ennyire kicsípve?

- Természetesen ha Ascotba jövök - feleltem némileg kimérten -, úgy öltözöm, ahogy az délelőtt egy angol úriembertől elvárható.

- Úgy nézel ki, mint aki örökölt.

- Tényleg? - kérdeztem, és nagyon reméltem, hogy témát válthatunk.

Bár a szürke cilinder tökéletes alibit biztosított, mégse akartam cilinderekről és zsakettekről beszélni Tuppyval a közelmúltban történt gyászesetre való tekintettel. Láttam, hogy ő vadonatúj cilindert visel, ami biztos jó pár fontjába került.

- Biztos visszamentél a nénikédhez - vonta le Tuppy a kézenfekvő következtetést. - Ennek nagyon örülök, mert a titkári munka ugrott. Ma este akartam írni.

- Ugrott?

Persze miután láttam a pasas arcát, miközben kihajolt az ablakomon, én rögtön tudtam, hogy ugrott az állás, de el se tudtam képzelni, honnan tudhatja Tuppy.
- Tegnap este felhívott, és azt mondta, nem felelsz meg, mivel végiggondolta és úgy döntött, neki olyan titkár kell, aki tud gyorsírni.
- Ó? - csodálkoztam. - O, tényleg? Akkor már nem is bánom - mondtam boldogan -, hogy elcsórtam a cilinderét. Ez majd megtanítja rá, milyen csúnya dolog hitegetni az embert, aztán visszatáncolni.
- Elcsórtad a cilinderét? Miről beszélsz?
Úgy éreztem, mindent el kell mondanom. Tuppy furcsán nézett rám, és láttam rajta, hogy a beszélgetésben beállt fordulat ismét felébresztette a gyanakvását, ami csúnya dolog egy volt iskolatárssal szemben.
-A következő történt, Tuppy - kezdtem bele. - Amikor nálam jártál és elmesélted, hogy egy nemzetközi kém ellopta a cilinderedet a Külügyminisztériumban, adtál egy ötletet. Ascotba akartam jönni, de nem volt cilinderem. Persze, ha én loptam volna el a cilindered, ahogy egy pillanatig hitted, akkor nincs ilyen problémám, de mivel nem én loptam el, a probléma fennállt. Szóval, amikor a te Bulstrode barátod eljött hozzám ma reggel, lenyúltam a cilinderét. De most, hogy felfedted, milyen ingatag, megbízhatatlan alak, már nem is bánom. Tuppy leesett állal nézett.
- Azt mondod, Bulstrode felkeresett ma reggel?
- Igen, körülbelül fél kilenckor.
- Képtelenség.
- Akkor hogy lehet nálam a cilindere? Szedd össze magad, Tuppy, vén csataló!
- Bárki is járt nálad ma reggel, nem lehetett Bulstrode.
- Miért nem?
- Mert tegnap este Párizsba utazott.
- Hogyan!?

- Az állomásról hívott fel, mielőtt elindult a vonatja. Meg kellett változtatnia a terveit.
- Akkor ki volt az a pasas? - hüledeztem.

Úgy festett nekem az egész, mint azok a nagy történelmi rejtélyek, amikről annyit hallani. Nem láttam be, hogy az utókor miért ne tárgyalná épp olyan vehemensen a szürke cilinderes idegen ügyét, mint a vasálarcosét.

- Pedig minden úgy történt - magyaráztam -, ahogy mondtam. Ma reggel fél kilenckor beállított hozzám valaki zsakettben, csíkos nadrágban és szürke cilinderben, és...

Ekkor egy hang szólalt meg mögöttem,

- Ó, hello!

Mikor megfordultam, a baronet állt előttem.

- Hello.

Bemutattam Tuppyt. A baronet udvariasan biccentett.

- Mondja csak, hol az öregúr? - kérdezte a baronet.
- Milyen öregúr?
- Mabel apja. Nem találkoztak?

Rámeredtem. Azt hittem, halandzsázik. Márpedig egy halandzsázó baronet több, mint amit az ember éhgyomorra el tud viselni.

- Mabel apja Szingapúrban van - mondtam.
- Már nincs - közölte a baronet. - Tegnap hazajött, és Mabel elküldte magához, hogy vegye fel és hozza el autóval. Elkerülték egymást?

Itt a vége, Corky. Abban a pillanatban, hogy a ragyás baronet kimondta azokat a szavakat, én felszívódtam. Soha többé nem mentem az Onslow Square közelébe. Senki se mondhatja, hogy gyáva lennék, de ahhoz mégse volt bátorságom, hogy felújítsam az ismeretségemet azzal a félelmetes alakkal. Kétségtelen, hogy vannak emberek, akikkel jót nevettünk volna az egészen, de annak alapján, amennyit láttam belőle, amikor az ablakomban üvöltött, valami azt súgta, hogy ő nem tartozik közéjük. Felszívódtam,

Corky, öregem, egyszerűen felszívódtam. Néhány hónappal később olvastam az újságban, hogy Mabel hozzáment a baro-nethez.

Ukridge ismét sóhajtott, és feltápászkodott a heve-rőről. Odakint az ég egyre világosodott és szürkéskék lett. Már a leglustább madarak is talpon voltak.

- Ezt megírhatnád, Corky - ajánlotta Ukridge.
- Lehet - feleltem.
- Persze a bevételt elosztjuk, szigorúan fifti-fifti alapon.
- Természetesen.

Ukridge elmerengett.

- Bár igazából nagyobb író kéne ahhoz, hogy megfelelően megírja. Az eset tragikumát csak egy Thomas Hardy vagy egy Kipling tudná megfelelően érzékeltetni.
- Azért hadd tegyek egy próbát.
- Na, jó - hagyta rám Ukridge. - Ami a címet illeti, lehetne „Ukridge füstbe ment románca". Ilyesmi. Vagy jobb lenne valami rövid, velős, de sokatmondó, mint „Végzet" vagy „Sors"?
- Majd csak kitalálok valamit.

8. A boglárka-nap

- Barátocskám - mondta Ukridge -, némi tőkére lenne szükségem, méghozzá sürgősen.

Cilinderét megpörgette, ámulattal figyelte, azután visszatette a fejére. Véletlenül futottunk össze a Piccadilly keleti szélén. Lélegzetelállító öltözéke azt súgta, hogy utolsó találkozásunk óta barátom átmenetileg ismét kibékült Julia nénivel, amint az időről időre megesett eseménydús, léha élete során. Mindazok ugyanis, akik ismerik Stanley Featherstonehaugh Ukridge-et, ezt a sokat megélt embert, tudják, hogy ő Miss Julia Ukridge, a híres és gazdag regényíró unokaöccse. Amikor pedig a gazdag nagynéni

egyszer-egyszer felülemelkedik sérelmein és spongyát dob a múltra, Ukridge egy ideig az agg rokon wimbledoni aranykalitkájában dőzsöl.
- Igen, Corky pajtás, némi tőkére lenne szükségem.
- Ó?
- Mégpedig gyorsan. Milyen igaz, hogy sok kicsi sokra megy! De hogy menjél sokra, ha nincs egy kicsid sem?
- Á - mondtam, semmire nem kötelezően.
- Vegyük az én esetemet - folytatta Ukridge, és szép kesztyűbe bújtatott hüvelykujját körbehúzta makulátlan gallérja belsején, ami egy hangyányit mintha szorította volna a nyakát. - Abszolút biztos kettősbefutó-tippem van Kempton Parkba, a tizenötödik futamra. Egy szerényebb befektetés is több száz fonttal tenne gazdagabbá. De azok az istenverte bukik készpénzt kérnek, méghozzá előre. Mit tegyek? Tőke nélkül a vállalkozás hamvába hal.
- Nem kérhetnél a nénikédtől?
- Egy centet sem. Ő is azon nők közé tartozik, akik nem tejelnek. A felesleges pénzét kizárólag arra költi, hogy kiegészítse azt a vacak tubákosszelence-gyűjteményét. Amikor a szelencékre nézek, és eszembe jut, hogy pillanatok alatt meggazdagodhatnék, ha bármelyiket beadnám a zaciba, csakis a velem született becsületesség tart vissza az ellopásuktól.
- Szóval be vannak zárva?
- Szörnyű, cimbora. Szörnyű, bántó és ironikus. Vesz nekem ruhát. Vesz nekem kalapot. Vesz nekem cipőt. Vesz nekem kamáslit. Mi több, ragaszkodik hozzá, hogy hordjam is ezeket a vacakokat. Mindez mire jó? Nem elég, hogy pokolian kényelmetlen, de ráadásul téves benyomást kelt a hitelezőimben, ha véletlenül összefutunk. Ha úgy járok-kelek, mintha enyém lenne a pénzverde, nehéz meggyőzni őket, hogy nem tudom megadni a nyamvadt egy font, tizennégy shilling és tizenegy pennyjüket vagy bármennyit. Én mondom, barátom, akkora rajtam a nyomás, hogy bármelyik pillanatban összeomolhatok. Napról napra sürgetőbbé válik, hogy

lelépjek és ismét a magam lábára álljak. De hogy is tehetném pénz nélkül? Ezért van az, hogy egyfolytában nézelődöm és azt kérdem magamtól: „Hogyan tehetnék szert egy kis tőkére?"

Úgy véltem, legjobb lesz, ha ezen a ponton megemlítem, miszerint én is rendkívül szűkös anyagi körülmények között leledzem. Ukridge szomorú, elnéző mosollyal nyugtázta a hírt.

- Eszem ágában sincs megpumpolni, öregem - mondta. - Amennyi nekem kell, az jóval meghaladja a te lehetőségeidet. Legalább öt font. De akkor is három. Persze, ha úgy gondolod, hogy mielőtt elválnak útjaink, szívesen adnál pár shillinget vagy fél koronát, mint kis, átmeneti...

Hirtelen elhallgatott, és olyan ábrázatot vágott, mint aki majdnem kígyóra lépett. Maga elé meredt az utcán, aztán sarkon fordult, és sietni kezdett a Church Place-en.

- Valamelyik hiteleződ? - kérdeztem. - Adománygyűjtő lány - felelte Ukridge kurtán.

A hangja durcásan csengett. - Valóságos istencsapása ez az új divat, hogy szabadon eláraszthatják a fővárost a kis zászlókat árusító, adománygyűjtő nők. Ha nem rózsanap van, akkor százszorszépnap. Ha pedig nem százszorszépnap, akkor árvácskanap. Igaz, hála gyors észjárásomnak, ezúttal megmenekültünk...

Ekkor azonban újabb adománygyűjtő lány bukkant fel a Jermyn Streetről, sugárzó mosollyal megállított minket, mi pedig fizettünk, mint a katonák - Ukridge inkább csak mint a kiskatonák.

- Erről beszélek - bosszankodott barátom. - Hat penny ide, egy shilling oda. Múlt pénteken két pennyre vágtak meg a saját otthonomban. Hogy gyűjtsön az ember hatalmas vagyont, ha folyamatosan pumpolják a forrásait? Mire kéregetett a lány?

- Nem tudom.

- Én se. Sose tudni. Az is lehet, hogy olyan ügyet támogattunk, amit szívből ellenzünk. Erről jut eszembe, Corky, a nénikém kedden kölcsönadja a birtokát a helyi Antialkoholista Liga vásárára. Nagyon kérlek, halassz el minden mást, és gyere el!

- Köszönöm, de nem. Semmi kedvem újra találkozni a nénikéddel.
- Nem fogsz. Ő nem lesz ott. Északra megy egy előadó körútra.
- Akkor se akarok semmiféle vásárra menni. Nem engedhetem meg magamnak.
- Egyet se félj, cimbora. Nem kerül semmibe. Az egész délutánt a házban töltöd, velem. Bár a nénikém nem tudta elutasítani a Liga kérését, hogy beengedje a népeket a birtokára, fél, hogy valaki esetleg beoson a házba és lenyúlja az értékes tubákosszelence-gyűjteményét. Engem tett meg felvigyázónak azzal, hogy addig nem mozdulhatok őrhelyemről, amíg az utolsó vendég el nem megy. Bölcs óvintézkedés! Egy gyömbérsörtől feltüzelt ember semmitől sem riad vissza. Hidd el, jó buli lesz, ha osztozol virrasztásomban. Elszívunk egy-két pipát a dolgozószobában, elcsevegünk, és az se kizárt, hogy ha összedugjuk a fejünket, kiagyalunk valamit, amivel szert tehetünk némi tőkére.

- Ó, ebben az esetben...
- Számítok rád. Most pedig, ha nem akarok elkésni, jobb, ha indulok. A nénikémmel ebédelek a Prince's-ben.

Ellenségesen nézett az adománygyűjtő lány után, aki újabb járókelőt állított meg, és eltrappolt.

Miss Julia Ukridge wimbledoni rezidenciája, a Heart House, a parkra néző magas kőházak egyike, amelyet tágas birtok választ el az úttól. Általában méltóságteljes nyugalom jellemzi a vidéket, de amikor kedd délután odaértem, szokatlanul nagy nyüzsgést találtam. A kapuk felett hatalmas lobogók hirdették a vásárt, és nagy tömegek jöttek-mentek. Valahonnan a birtok belsejéből egy ringlispíl rezes zenéje hallatszott. Csatlakoztam a tömeghez, és a bejárati ajtó felé indultam, amikor egy csilingelő hang szólt a fülembe. Csinos lány állt a könyökömnél.
- Vegyen egy boglárkát!
- Parancsol?

- Vegyen boglárkát!

Ekkor vettem észre, hogy a lány nyakába akasztott tálcán sárga papírmicsodák sorakoznak.

- Mi ez? - kérdeztem, miközben automatikusan a zsebembe nyúltam.

Úgy mosolygott rám, mint egy főpapnő, aki bevezeti kedvenc novíciáját valami rítusba.

- Boglárka-nap! - mondta kedvesen.

Egy nálam határozottabb ember biztos megkérdezi, mi az a boglárka-nap, de az én gerincem viaszból van. Előkotortam az első, elfogadható méretű érmét, ami a kezembe akadt, és a lány dobozkájába dobtam. Buzgón megköszönte, és a gomblyukamba tűzött egy sárga valamit.

A beszélgetés véget ért. A lány elillant, akár a napsugár, egy arra járó, jómódúnak látszó úriember felé, én pedig bementem a házba. Ukridge-et a dolgozószobában találtam. Megfontoltan bámult ki a birtokra nyíló franciaablakon keresztül. Amikor beléptem, felém fordult, és meglátva zakómon a sárga dísztárgyat, kár-örvendően elmosolyodott.

- Látom, kaptál egyet - mondta.

- Micsodát?

- Egy olyan izét.

- Ja, ezt? Igen. Az előkertben osztogatta egy lány. Boglárka-nap van. Gondolom, valaminek a megsegítésére.

- Az enyémre - mondta Ukridge, és a mosolya fültől fülig érő vigyorrá nőtt.

- Hogy érted?

- Corky, öregem - kezdte Ukridge, és egy székre mutatott. - A világ csodálatos hely, ha okos, üzleties fejed van. Sokan az én helyzetemben már rég feladták volna a küzdelmet, hogy tőkéhez jussanak. Miért? Mert nincs fantáziájuk és széles körű, rugalmas szemléletmódjuk. Mit tettem én? Leültem és gondolkoztam. A sokórányi koncentrált meditálás jutalma pedig egy ötlet volt.

Emlékszel a minap arra a szomorú esetre a Jermyn Streeten? Amikor az a banditanő kirabolt minket? Emlékszel, hogy egyikünk se tudta, mire megy a pénzünk?
- Na és?
- Hirtelen eszembe jutott, mint egy felülről érkező sugallat, hogy soha, senki sem tudja, mire adakozik, ha összeakad egy adománygyűjtő lánnyal. Rátapintottam a nagy igazságra, öregem... modern civilizációnk egyik legmélyebb igazságára... bármelyik férfi, aki egy csinos zászlóárus lánnyal találja szemben magát, gondolkodás nélkül bedob egy érmét a dobozába. így hát beszerveztem egy ismerős leányzót - drága, nyüzsgő lélek -, hogy jöjjön ide ma délután. Jelentős summára számítok. A tű és a papír szinte nem kerül semmibe, így lényegében az egész bevétel tiszta haszon.

Rossz érzésem támadt.
- Azt akarod mondani - kérdeztem felindultan -, hogy a fél koronám a te nyavalyás zsebedben fog landolni?
- A fele. Természetesen megosztozom kollégámmal és partneremmel. Tényleg fél koronát adtál? - mosolygott Ukridge. - Ez rád vall, cimbora. Túlságosan is bőkezű vagy. Ha mindenki ilyen adakozó lenne, jobb lenne a világ.
- Remélem, tisztában vagy vele - vetettem fel -, hogy körülbelül tíz percen belül letartóztatják a partneredet csalásért?
- Kizárt.
- Ami után - hála istennek! - eljönnek érted is.
- Teljességgel lehetetlen, cimbora. Bízom az emberismeretemben.
- Mit mondott neked a lány, amikor megvágott?
- Nem tudom. „Vegyen boglárkát", vagy ilyesmit.
- Azután?
- Amikor megkérdeztem, mi ez, azt felelte, „boglárka-nap".
- Pontosan. Nem is kell senkinek ennél többet mondania. Joggal feltételezem, sőt, biztos vagyok benne, hogy még ezekben az anyagias időkben sem süllyedt odáig a lovagiasság, hogy az ember

további kérdésekkel zaklasson egy csinos leányzót, aki kijelenti, hogy boglárka-nap van! - Az ablakhoz sétált és kinézett.
- Á! Hátrajött a hátsókertbe - állapította meg elégedetten. - Úgy látom, óriási üzletet csinál. Minden második férfi boglárkát visel. Most épp egy káplánra tűzi ki, egyem a szívét.
- A következő percekben pedig könnyen lehet, hogy egy civil ruhás rendőrre tűzi ki, akkor pedig véged.
Ukridge feddőn nézett rám.
- Te mindenáron sötéten akarod látni a dolgot, Corky. Valamivel több elismerést vártam volna tőled, cimbora. Úgy látszik, nem érted, hogy régi barátod fél lábbal már a meggazdagodás útján áll. Tegyük fel - a legrosszabb eshetőséggel számolva -, hogy négy fontot kaszálok a boglárkaüzleten. Az egész összeget felteszem Hernyóra a kétórás versenyen, Kempton-ban. Ha Hernyó győz, mondjuk, fizet tíz az egyhez. A tét és a nyeremény mind Bizmutra kerül a Jubileumi Kupán. Megint csak tíz az egyhez. Máris ropogós négyszáz font tőkém van, ami már bőven elegendő egy nagyszerű üzleti érzékkel megáldott embernek, hogy megalapozza a vagyonát. Mert, kettőnk között szólva, Corky, életem legnagyobb befektetésére készülök.
- Tényleg?
- Tényleg. A minap olvastam róla. Macskafarmot veszek Amerikában.
- Macskafarmot?
- Bizony. Összegyűjtesz százezer macskát. Minden macska évente tizenkettőt kölykezik. A fehérek bőre tíz centet ér, a tiszta feketéké hetvenöt centet. Az évi egymillió-kétszázezer macska, ami harminccentes átlagárral számolva óvatos becslés szerint is évi háromszázhatvanezer dollár bevétel. Most nyilván azt fogod kérdezni, mi van a kiadásokkal.
- Na, és ha nem?
- Mindenre gondoltam. A macskák etetésére a szomszédban építek egy patkányfarmot. A patkányok négyszer olyan gyorsan

szaporodnak, mint a macskák. Úgyhogy, ha egymillió patkánnyal indulsz, az naponta és macskánként négy patkány, ami rengeteg. A patkányokat azzal eteted, ami a macskákból marad nyúzás után, patkányonként egy negyed macskával számolva. így az üzlet automatikusan önellátóvá válik. A macskák megeszik a patkányokat, a patkányok a macskákat...

Kopogtak az ajtón.

- Szabad - kiáltotta Ukridge mérgesen. Ezek a nagytőkések utálják, ha tárgyalás közben zavarják őket.

A főkomornyik zavarta meg a számolgatást.

- Egy illető keresi, uram - mondta.
- Ki az?
- Nem mondta meg a nevét, uram. Az úr pap.
- Csak nem a plébános? - kiáltotta Ukridge riadtan.
- Nem, uram. Úgy értesültem, hogy káplán. Miss Ukridge után érdeklődött. Tudattam vele, hogy Miss Ukridge házon kívül tartózkodik, ön viszont itthon van. Így önnel szeretne beszélni.
- Ó, rendben - adta meg magát Ukridge. - Küldje be! Bár hatalmas veszélynek tesszük ki magunkat, Corky - tette hozzá, amikor becsukódott az ajtó. - Ezek a káplánok gyakran rejtegetnek gyűjtőíveket a reverendájuk alatt, és ha nem vagy kellően határozott és következetes, egy szempillantás alatt megfejnek a templomi orgonaalap vagy valami hasonló javára. De reménykedjünk. ..

Nyílt az ajtó, és belépett a látogató. Káplán létére elég alacsonyra nőtt. Megnyerő, okos tekintete volt, és cvikkert viselt. Papírboglárkát viselt a gomblyukában, és amikor megszólalt, kiderült, hogy furcsán dadog.

- Pö-pö-pö - mondta.
- Eh? - kérdezte Ukridge.
- Mr. pöp-pö-pö Ukridge?
- Igen. Ó a barátom, Mr. Corcoran.

Meghajoltam. A káplán is meghajolt.

- Foglaljon helyet - udvariaskodott Ukridge. - Kér egy italt?

A káplán mentegetőző mozdulatot tett.
- Köszönöm, nem - felelte. - Egészségesebbnek tartom, ha teljesen megtartóztatom magamat az alkoholtól. Az egyetemen mértékkel ittam ugyan, de mióta itt vagyok, jobbnak találtam, ha leszokom pö-pö-pö teljesen. De önt ez ne tartsa vissza. Nem vagyok bigott.
Egy pillanatra barátságosan elmosolyodott, de aztán komoly arcot öltött. Az ember látta rajta, hogy foglalkoztatja valami.
- Azért jöttem, Mr. Ukridge - mondta -, hogy a pö-pö-pö-pö-pö....
- A plébános úr miatt? - próbáltam segíteni.
Megrázta a fejét.
- Nem, a pö-pö-pö...
- A parkról szeretne beszélni? - tippelt Ukridge.
A káplán ismét megrázta a fejét.
- Nem, egy pö-pö-pö kellemetlen ügy miatt. Úgy értesültem, Miss Ukridge nincs itthon, így ön, az unokaöccse, a fesztivál védnöke, ha szabad pö-pö-pö így kifejeznem magam.
- He? - értetlenkedett Ukridge.
- Úgy értem, önnél lehet protestálni.
- Protestálni?
- Azzal kapcsolatban, ami Miss Ukridge birtokán zajlik, mondhatnám, az ő jusztifikációja nélkül.
Ukridge taníttatása sajnálatosan félbeszakadt, amikor kiakolbólították az iskolából, ahol iskolatársak voltunk. Így a latin társalgás nem tartozott az erősségei közé. Az iménti kifejezés végképp kínai volt számára. Panaszos képpel nézett rám, így lefordítottam neki.
- Úgy érti - magyaráztam -, hogy a nénikéd odaadta a birtokot erre a hepajra, így joga van értesülni minden rendbontásról, ami a birtokon történik.
- Pontosan - helyeselt a káplán.
- Ugyan már, pajtás - mondta Ukridge, miután felfogta a helyzetet. - Mi értelme panaszkodni egy jótékonysági bazárra? Ön is ugyanolyan jól tudja, mint én, hogy ha az Alkoholellenes Liga

színe-java összejön és árulni kezd, bármi megtörténhet. Az egyetlen, amit tehet, hogy igyekszik távol tartani magát.

A káplán szomorúan megrázta a fejét.

- Nem az elárusító bódék körül történtek miatt szeretnék protestálni, Mr. pö-pö-pö Ukridge. Lehetett számítani rá, hogy egy nemes ügyet szolgáló vásáron a portéka ára meghaladja a hétköznapi kereskedésben megszokottat. De a szándékos csalás teljesen más kérdés.

- Csalás?

- A birtokon egy fiatal hölgy pénzt szed be az összegyűltektől azzal az ürüggyel, hogy boglárka-nap van. Erről van szó, Mr. Ukridge. A boglárka-nap azonban a Nemzeti Ortopédiai Intézet gyűjtőnapja, és csak hetek múlva lesz. Az az ifjú teremtés szándékosan becsapja az embereket.

Ukridge riadt arccal megnyalta a szája szélét.

- Talán valami helyi intézmény akciója ugyanazon a néven - vetettem fel.

- Ez az! - csapott le rá Ukridge hálásan. - A számból vetted ki. Biztos valami helyi intézmény. Friss Levegő Alapítvány a kerület szegényeinek. Nem lepne meg. Most, hogy szóba került, rémlik, hogy hallottam is róla.

A káplán nem volt hajlandó fontolóra venni a javaslatot.

- Nem - közölte. - Ebben az esetben az ifjú hölgy megmondta volna. De a kérdéseimre kitérő válaszokat adott, és nem tudtam érdemi információt kihúzni belőle. Csak mosolygott, és azt ismételgette: „boglárka-nap". Úgy vélem, értesíteni kéne a rendőrséget.

- A rendőrséget! - nyögte sápadtan Ukridge.

- Ez a pö-pö kötelességünk - mondta a káplán, és teljesen úgy nézett ki, mint azok az emberek, akik „A köz érdekében" aláírással küldenek leveleket a sajtónak.

Ukridge rángatózva felugrott ültéből. Megragadta a karomat, és az ajtóhoz vezetett.

- Elnézést - mondta. - Corky - súgta izgatottan, miközben kihúzott a folyosóra. - Menj és mondd meg neki, hogy lépjen le... gyorsan!
- Jó - feleltem.
- Biztos találsz egy járőrt az utcán! - bömbölte Ukridge.
- Egész biztos! - feleltem jól érthetően és hangosan.
- Nem engedhetjük meg magunknak az ilyesmit! - kiabálta Ukridge.
- Még szép! - kiáltottam lelkesen.

Barátom visszatért a dolgozószobába, én pedig elindultam emberbaráti küldetésemre. Alig értem a bejárati ajtóhoz, hogy kinyissam, amikor hirtelen magától feltárult, én pedig Ukridge Julia nénikéje tiszta, kék szemébe néztem.
- O... á... ö! - köszöntem.

Vannak bizonyos emberek a földön, akiknek a jelenlétében bizonyos más emberek sose tudnak teljesen felengedni. Több olyan személy is él, akinek a pillantása nyugtalansággal tölt el, de közülük is kiemelkedik Miss Julia Ukridge, számos sikerkönyv írója, az előkelőbb irodalmi körök vacsoráinak közkedvelt szónoka. Most találkoztunk negyedszer, de eddig minden alkalommal ugyanígy éreztem magam: mint aki épp valami különösen visszataszító bűnt követett el, mi több, püffedt kézzel és feldagadt lábbal, kitérdelt nadrágban, ráadásul olyan napon, amikor elfelejtett borotválkozni.

Megálltam és leesett az állam. Bár kétségtelenül azon egyszerű megoldással jött be, hogy kulcsot helyezett a zárba és elfordította, váratlan feltűnése mégis valóságos csodának tűnt.
- Mr. Corcoran! - állapította meg minden lelkesedés nélkül.
- Ö...
- Mit keres itt?

Nem túl udvarias megjegyzés, de némileg talán Miss Ukridge mentségére szolgálnak korábbi találkozásaink körülményei - melyek nem voltak túl rózsásak.
- Stanleyhez jöttem...

- Úgy?
- Arra kért, legyek vele ma délután.
- Igazán? - kérdezte, és a modorából úgy tűnt, csodálkozik unokaöccse furcsa, morbid ízlésén.
- Azt hittük... azt hittük.... Mindketten azt hittük, hogy fent, északon tart előadást.
- Amikor beértem a klubomba ebédelni, távirat várt, amiben lemondták a látogatásomat - magyarázta leereszkedően. - Hol van Stanley?
- Az ön dolgozószobájában.
- Odamegyek. Látni óhajtom.
Kezdtem úgy érezni magam, mint Horatius a hídon .

Bármekkora csapás Ukridge az emberiségre nézve - több szempontból is -, gyerekkori barátjaként kötelességemnek éreztem feltartóztatni az asszonyt, amíg a káplán biztos távolságba nem kerül. Hiszek a női megérzésben. Biztos voltam benne, hogy ha Miss Julia Ukridge hírét veszi, hogy a birtokon egy lány papír-boglárkákat árul valami nem létező jótékonysági intézmény nevében, kérlelhetetlen intelligenciájával azonnal rájön, hogy az unokaöccse bűnrészes. Julia néni ismerte már Ukridge üzleteit.

Tekintettel a krízishelyzetre, gyorsan járt az agyam.
- Most jut eszembe! - kiáltottam. - Majdnem elfelejtettem. A... izé... a pasas, aki ezt a hajcihőt vezeti, azt mondta, beszélni akar önnel amikor hazaér.
- Mit ért azon, hogy a pasas, aki a hajcihőt vezeti?
- Aki a vásárt szervezte.
- Mr. Simsre gondol, az Alkoholellenes Liga elnökére?
- Pontosan. O mondta, hogy beszélni szeretne önnel.
- Honnan tudhatta, hogy hazajövök?
- Ó, természetesen úgy értette, amennyiben hazajön. - Ekkor, ahogy Ukridge mondaná, isteni sugallatom támadt. - Azt mondta, szeretné, ha mondana pár szót.

Kétlem, hogy bármi más meggyőzte volna Julia nénit. De a szemében megjelent az a fémes csillogás, az a furcsa fény, amit csakis a gyakorlott szónok szemében látni, ha felkérik, hogy tartson beszédet.
- Akkor megkeresem.
Megfordult, én pedig visszasiettem a dolgozóba. A házigazda hazatérte jelentősen megváltoztatta a délutánra tervezett programomat. Értesítem Ukridge-et nénikéje hazatértéről, javaslom, hogy amint tudja, dobja ki a káplánt, átadom neki jókívánságaimat, azután pedig halkan, mindenféle felhajtás vagy búcsú nélkül eloldalgok. Nem vagyok különösebben érzékeny, de az iménti találkozásunk során volt valami Miss Ukridge modorában, ami azt súgta, nem én vagyok álmai vendége. Beléptem a dolgozóba. A káplán már nem volt ott, Ukridge pedig nagyokat szusszantva aludt a fotelben.

Az első pillanatban meglepett a káplán távozása. Jelentéktelen ember volt, de annyira nem, hogy ne vettem volna észre, amint kimegy, amíg az ajtóban álltam. De ekkor láttam meg, hogy nyitva a franciaablak.

Úgy véltem, nekem itt már semmi dolgom. Az első perctől utáltam ezt a házat, és ez az érzés csak nőttön nőtt. Nem bírtam ellenállni a nyílt tér csábításának. Halkan megfordultam, de legnagyobb csalódásomra a ház asszonya állt az ajtóban.
- Ó, á! - mondtam, és megint az a különös érzés fogott el, hogy végtagjaim gyűlöletesen, undorítóan felpuffadnak.

Életemben már számtalanszor megfigyeltem a kezemet, és még soha nem találtam semmi különösebben elítélendőt rajta. Mégis, valahányszor összetalálkoztam Miss Julia Ukridge-dzsel, olyan formát vett fel, mint a nyers sonka.
- Azt mondta, Mr. Corcoran - szólalt meg az asszonyság azon a halk, doromboló hangon, ami miatt oly kevés barátja van nemcsak Wimbledonban, hanem az egész világon -, hogy találkozott Mr. Simsszel, aki beszélni óhajt velem?

- Pontosan.
- Furcsa - mondta Miss Ukridge. - Úgy értesültem, Mr. Sims náthával fekszik, és el sem tudott jönni ma.

Együtt éreztem Mr. Sims náthájával. Úgy éreztem, én is elkaptam. Könnyen lehet, hogy válaszoltam volna valamit, de ekkor hatalmas horkantás harsant mögöttem a fotelben, és túlfeszített idegállapotomban akkorát ugrottam, mint egy fiatal kos.
- Stanley! - kiáltott fel Miss Ukridge, amikor meglátta a fotelt.
Újabb horkantás mennydörgött végig a szobán, túlharsogva a ringlispílt. Miss Ukridge odament, és megrázta unokaöccse karját.
- Azt hiszem - szóltam, mivel olyan állapotban voltam, amikor az ember butaságokat beszél -, hogy alszik.
- Alszik! - ismételte Miss Ukridge kurtán.
Szeme a félig üres üvegre esett az asztalon, és felháborodásában összerázkódott.

Én azonban nem tudtam elfogadni azt a magyarázatot a történtekre, amit nyilvánvalóan ő gondolt. Színpadon és filmekben gyakran látni egyetlen üveg italtól kidőlt embert, de Ukridge-et keményebb fából faragták.
- Nem értem - közöltem.
- Valóban? - kérdezte Miss Ukridge.
- Alig fél percre mentem ki, és amikor itt hagytam, még egy káplánnal beszélgetett.
- Egy káplánnal?
- Egy hús-vér káplánnal. Aligha valószínű, ugyebár, hogy miközben egy káplánnal beszélget...

Védőbeszédemet félbeszakította egy éles zaj, ami közvetlenül mögülem jött, így ismét riadtan összerezzentem.
- Igen, uram? - mondta Miss Ukridge.

Elnézett mellettem, én pedig, ahogy megfordultam, egy idegent pillantottam meg. A franciaablakban állt, és a zajt, ami megijesztett, az okozta, hogy a sétapálcája gombjával kopogtatott az ablakon.
- Miss Ukridge? - kérdezte az idegen.

Afféle markáns, metsző tekintetű férfiú volt. Tekintélyparancsolón lépett be a szobába. Hogy nagy ember, azt az is jól mutatja, hogy szemrebbenés nélkül állta Miss Ukridge pillantását.

- Én vagyok Miss Ukridge. Szabad kérdeznem...

A látogató még markánsabb és metsző tekintetűbb lett, mint valaha.

- A nevem Dawnson. A Yardról.
- Milyen. Yard? - kérdezte a ház úrnője, aki ezek szerint nem olvas detektívtörténeteket.
- Scotland Yard!
- Ó!
- Azért jöttem, hogy figyelmeztessem, Miss Ukridge - mondta Dawnson, és úgy nézett rám, mint valami koszfoltra -, legyen óvatos. Az egyik legnagyobb gazember itt ólálkodik a birtokán.
- Akkor miért nem tartóztatja le? - tudakolta Miss Ukridge.

A látogató halványan elmosolyodott.

- Mert tetten akarom érni.
- Hogy hol?
- Tetten - közölte Mr. Dawnson komolyan. - Úgy értem, akkor akarom elkapni, amikor olyasmivel próbálkozik, amiért lecsukhatom. Egy olyan embert, mint Dadogós Sam, értelmetlen letartóztatni csak azért, mert gyanús elem.
- Dadogós Sam! - kiáltottam, és Mr. Dawnson ismét éles szemmel mért végig. Ezúttal úgy, mintha én lennék a gyilkos fegyver.
- Hogy? - kérdezte.
- Á, semmi. Csak különös...
- Mi a különös?
- Á, az nem lehet. Az a pasas káplán volt. Tiszteletreméltó ember.
- Látott egy dadogó káplánt? - kiáltott fel Mr. Dawnson.
- Igen. Mert...
- Pillanat! - szólt közbe Mr. Dawnson.
- Ez ki?

- Ez - mondta Miss Ukridge miközben undorodva nézett a fotelre - az unokaöcsém, Stanley.
- Mélyen alszik.
- Örülnék, ha nem beszélnénk róla.
- Meséljen erről a káplánról - utasított Mr. Dawson.
- Bejött...
- Bejött? Ide?
- Igen.
- Miért?
- Mert...
- Biztos volt valami ürügye. Micsoda?

Alvó barátom érdekében ajánlatosnak tartottam némileg eltérni a valóságtól.

- Ő... izé... azt hiszem, azt mondta, Miss Ukridge tubákosszelence-gyűjteménye érdekli.
- Önnek van egy tubákosszelence-gyűjteménye, Miss Ukridge?
- Igen.
- Hol tartja?
- A szalonban.
- Vezessen oda, ha kérhetem.
- Semmit sem értek.

Mr. Dawnson bosszúsan csettintett a nyelvével. Olyan volt, mint egy ingerült véreb.

- Pedig azt hittem, most már minden világos. Az az alak beférkőzik a házába valami hihető történettel.

Megszabadul ettől az úrtól.... Hogy szabadult meg öntől?

- Ó, tudja, én csak eljöttem. Sétára vágytam.
- Úgy? Miután a gazember meggyőződött róla, hogy egyedül van az unokaöccsével, Miss Ukridge, bódító-cseppet tett az italába...
- Bódítócseppet?
- Egyfajta drog - magyarázta Mr. Dawnson, akit irritált az asszony lassú felfogása.
- De hisz káplán volt!

Mr. Dawnson felkacagott.
- A káplán Dadogós Sam kedvenc álcája. A lóversenyen szokott így megjelenni. Ez a szalon?

Az volt. A tulaj ajkáról felszakadó éles, fájdalmas sikoly nélkül is láttuk, hogy a legrosszabb történt. A padlót fa- és üvegtörmelék lepte.
- Eltűntek! - kiáltott Miss Ukridge.

Furcsa, hogy ugyanaz a jelenség mennyire különbözően érinthet embereket. Miss Ukridge kővé dermedt a gyásztól. Mr. Dawson ugyanakkor boldognak tűnt. Önelégülten simogatta rövid bajszát, és szép munkát emlegetett. Kemény Fickónak titulálta Dadogós Samet, és abbéli véleményének adott hangot, hogy a menekülő rabló belevaló fickó.
- Mit tegyek? - kérdezte Miss Ukridge.

Sajnáltam az asszonyt. Nem kedvelem, de láttam, hogy szenved.
- Először is - közölte kurtán Mr. Dawson -, meg kell tudnunk, mennyit vitt el a fickó. Van más értéktárgya a házban?
- Az ékszereimet a hálószobában tartom.
- Hol?
- Egy dobozban, az öltözőszekrényben.
- Ott aligha találta meg, de jobb lesz ellenőriznem. Nézzenek körül itt, és írják össze, mit loptak még el.
- Az összes tubákosszelencém eltűnt.
- Lássuk, hiányzik-e más is. Hol a hálószobája?
- Az első emeleten. Az utcára néz.
- Értem.

Mr. Dawnson gyorsan és hatékonyan magunkra hagyott. Sajnáltam, hogy elmegy. Volt egy érzésem, hogy nem lesz kellemes élmény kettesben maradni Miss Ukridge-dzsel. Nem is volt az.
- Hogy az ördögbe nem gyanakodott arra az emberre? - förmedt rám Miss Ukridge, mintha csak az unokaöccse lennék.
- De én... ő...
- Egy kisgyerek is megmondta volna, hogy nem igazi káplán.

- Úgy tűnt...
- Tűnt! - nyugtalanul járkált a szobában, és hirtelen éles sikoly tört fel belőle. - A jade Buddhám!
- Parancsol?
- Az a gazember ellopta a jade Buddhámat. Menjen, szóljon a detektívnek!
- Máris.
- Gyerünk! Mire vár?
A kilinccsel bajlódtam.
- Nem tudom kinyitni az ajtót - magyaráztam szemlesütve.
- Tchah! - mondta Miss Ukridge, és az ajtónak esett.

Minden egyes ember lelkében ott gyökeredzik a meggyőződés, hogy gond nélkül ki tudja nyitni azt az ajtót, amit embertársa nem tudott. Miss Ukridge fogta a kilincset, és erősen megrántotta. Az ajtó recsegett, de mozdulatlan maradt.
- Mi van ezzel? - kiáltotta ingerülten Miss Ukridge.
- Szorul.
- Tudom, hogy szorul. Csináljon valamit! Az isten szerelmére, Corcoran, egy szalonajtót talán még maga is ki tud nyitni!

Ránézésre olyan feladat, amely tökéletesen megfelel egy jó fizikumú, megfelelő nevelésben részesült férfiúnak, de néhány további próbálkozás után be kellett ismernem, hogy meghaladja a képességeimet. Ez úgy tűnt, megerősíti házigazdámat abban a régről ápolt meggyőződésében, hogy alighanem én vagyok a legszánalmasabb féreg, aki csak a sors különös szeszélyétől fogva erre a világra született.

Bár nem mondta ki mindezt, de elhúzta az orrát, én pedig pontosan tudtam, hogy érti.
- Csöngessen! Csöngettem.
- Csöngessen megint!

Megint csöngettem.
- Kiáltson! Kiáltottam.
- Kiáltozzon tovább!

Tovább kiáltoztam. Aznap jó formában volt a hangom. Ilyeneket kiáltoztam:

- Hé! Ide! Segítség!

De kiáltoztam csak úgy, mindenfélét is. A legkevesebb, amit teljesítményemmel megérdemeltem volna, néhány hálás szó. De amikor egy pillanatra abbahagytam, Miss Ukridge csak ennyit fűzött hozzá:

- Ne suttogjon!

Sértett némasággal pátyolgattam sajgó hangszálaimat.

- Segítség! - kiabálta Miss Ukridge.

Mint kiáltás, meg se közelítette az enyémet. Nem volt elég testes, hiányzott belőle az energia és a hangszín. De a sors iróniájaként, ahogy lenni szokott, mégiscsak eredményt hozott. Az ajtó túloldaláról rekedtes hang válaszolt.

- Mi történt?

- Nyisd ki az ajtót.

Megreccsent a kilincs.

- Beragadt - mondta a hang, amiben most régi cimborámra, Stanley Featherstonehaugh Ukridge-ra ismertem.

- Tudom, hogy beragadt. Te vagy az, Stanley? Nézd meg, miért ragadt be!

Rövid csönd következett. Odakint nyilván épp vizsgálódás folyt.

- Kiékelték.

- Akkor szedd ki, de rögtön!

- Hoznom kell egy kést vagy valamit.

Újabb meditatív csönd következett. Miss Ukridge összehúzott szemöldökkel járkált, miközben én az egyik sarokba húzódtam. Úgy éreztem magam, mint a gyakorlatlan állatidomár, aki véletlenül bezárta magát az oroszlánketrecbe, és próbál visszaemlékezni a levelező tanfolyam harmadik leckéjére arról, mi a teendő ilyen helyzetben.

Odakint lépések hallatszottak, azután feszítés és kaparászás. Az ajtó kinyílt. A küszöbön ott állt Ukridge egy trancsírozókéssel a

kezében, fejfájósan és ziláltan, valamint a főkomornyik, kissé zaklatottan, szénporos arccal.

Jellemző Miss Ukridge jellemére, hogy a megmentésére siető unokaöcs helyett először a renitens alkalmazotthoz fordult.

- Barter! - sziszegte, már amennyire egy asszony, ha mégoly intellektuális, mint ő, képes sziszegve kiejteni a Barter szót. - Miért nem jött, amikor csöngettem?

- Nem hallottam a csöngőt, asszonyom. Ugyanis...

- Hallania kellett a csöngőt!

- Nem, asszonyom.

- Miért nem?

- Mert a szenespincében tartózkodtam, asszonyom.

- Mi a túrónak ment maga a szenespincébe?

- Egy férfi kényszerített rá, asszonyom. Pisztollyal fenyegetett. Azután bezárt.

- Hogy! Miféle férfi?

- Egy kurta bajszú, metsző tekintetű úr. Ugyanis...

Bármely mesemondó joggal várhatta volna, hogy közönsége végighallgat egy ilyen lebilincselő történetet. Barter, a komornyik azonban ennél a pontnál elvesztette a közönségét. Munkaadója egy elképedt hörgéssel elviharzott mellette, és hallottuk, hogy felszalad a lépcsőn.

Ukridge gyászos képpel fordult hozzám.

- Mi folyik itt, cimbora? Hű, hogy hasogat a fejem! Mi történt?

- A káplán bódítócseppet tett az italodba, aztán...

Soha életemben nem láttam még olyan megrendült arcot, mint amilyet Ukridge vágott ebben a percben.

- A káplán! Ez durva. Komolyan mondom, ez azért sok. Szavamra, Corky, öreg cimbora, körbeutaztam a világot kétes teherhajókon meg hasonlókon. Ittam tengerparti kocsmákban, Montevideótól Cardiffig. De csak egyetlenegyszer sikerült valakinek megmérgeznie. Itt, Wimbledonban, és ráadásul egy káplánnak! Mondd csak, pajtás, minden káplán ilyen? Mert, ha igen...

- Ráadásul ellopta a nénikéd szelencegyűjteményét.
- A káplán?
- Igen.
- Hűha! - mondta Ukridge halk, elismerő hangon, és láttam, hogy felébredt benne a reverenda iránti tisztelet.
- Aztán jött ez a másik pasas... a cinkosa, aki rendőrnek adta ki magát... bezárt minket a szalonba, a főkomornyikot pedig a szenespincébe. Valószínűnek tartom, hogy megszökött a nénikéd ékszereivel. Odaföntről fülsértő sikítás rázta meg a levegőt.
- Jól gondoltam - állapítottam meg. - Nos, öregem, azt hiszem, távozom.
- Corky - döbbent meg Ukridge. - Maradj mellettem!

Megráztam a fejem.

Normális körülmények között maradnék. De most nem vagyok hajlandó viszontlátni a nénikédet. Talán úgy egy év múlva igen, de most nem.

Sietős léptek hangzottak fel a lépcsőn.
- Viszlát! - szóltam, miközben kifelé csörtettem. - Mennem kell. Köszönöm a kellemes délutánt!

Akkoriban szűkös idők jártak, de másnap reggel mégis úgy véltem, két pennyt megér egy telefonhívás a Heath House-ba. Ugyanis elfogott a kíváncsiság, mi történt távozásom óta.
- Ki beszél? - kérdezte egy gyászos hang a telefonban.
- Maga az, Barter?
- Igen, uram.
- Itt Mr. Corcoran. Mr. Ukridge-dzsel szeretnék beszélni.
- Mr. Ukridge már nincs itt, uram. Úgy egy órája távozott.
- Ó? Úgy érti, távozott... izé... végleg?
- Igen, uram.
- Ó! Köszönöm!

Letettem a telefont, és elmerengve tértem vissza lakásomba. Kicsit sem lepett meg, amikor szállásadóm, Bowles közölte,

miszerint Ukridge a nappalimban vár. Hányatott sorsú barátomnak szokása, hogy a viharos időkben nálam keres menedéket.
- Hello, cimbora - köszönt Ukridge síri hangon.
- Szóval itt vagy.
- Itt vagyok.
- Kirúgott?
Ukridge összerezzent a fájó emléktől.
- Szó szót követett, és végül úgy döntöttünk, jobb lesz nekünk külön.
- Nem értem, hogy hibáztathat téged a történtekért.
- Egy olyan nő, Corky, mint a nénikém, bárkit képes hibáztatni, bármiért. Így hát új életet kezdek, pajtás, egyetlen fillér nélkül. Nincs más fegyverem a nagyvilággal szemben, mint a fantáziám és az eszem.
Megpróbáltam felhívni figyelmét az örömre az ürömben.
- Nincs nagy baj - mondtam. - Bejött a számításod. Ott a pénz, amit a boglárkás lány gyűjtött.
Barátom összerándult, amitől, mint ilyenkor mindig, levált a gallérja és leesett a szemüvege.
- Az a pénz, amit a lány gyűjtött, nincs meg - válaszolta. - Vége. Ma reggel mondta el.
- Mit mondott el?
- Egy káplán ment oda hozzá a kertben, miközben boglárkákat árult. Dadogása ellenére olyan ékesszólóan beszélt neki arról, hogy amit csinál, az csalás, hogy a lány odaadta az egész pénzt a káplánnak a templomi alap számára, és elhatározta, új életet kezd. Az asszony ingatag, pajtás. Ha csak lehet, kerüld a nőket! Most pedig adj egy italt, öregem. Jó erős legyen! Embert próbáló idők ezek.

9. Ukridge és a mostohabácsi

- Corky, öregem - mondta Stanley Featherstonehaugh Ukridge döbbenten -, soha életemben nem hallottam még ilyen elképesztő dolgot. Meg vagyok döbbenve. Mindjárt elájulok!

- Bár látnám!
- Ez az öltöny! Ez a rongyos, kopott öltöny! Ugye nem akarod elhitetni velem, hogy neked *kellett* még ez a rongyos, elnyűtt, viharvert régi öltöny? Komolyan mondom, amikor tegnap rábukkantam, miközben a holmid közt turkáltam, azt hittem, már rég kiselejtezted, csak elfelejtetted odaadni a szegényeknek.

Megmondtam a véleményem. Bármelyik elfogulatlan bíró elismerné, hogy okkal keltem ki magamból. Aranyló napsugaraival beköszöntött Londonba a tavasz. Ez pedig minden életerős fiatalembert arra sarkallt, hogy felvegye vadonatúj, halszálkamintás utcai öltönyét, és megmutassa magát a világnak. Én azonban nem tehettem, mert az új öltönyöm titokzatos módon eltűnt.

Huszonnégy órányi távollét után egyszer csak a Piccadillyn jött velem szembe, Ukridge-on.

Tovább beszéltem, és már kezdtem belelendülni, amikor hirtelen egy taxi állt meg mellettünk, és elegáns, idős úr szállt ki belőle. Ránézésre valami herceg vagy jobbfajta nagykövet lehetett. Hegyes, ősz szakálla, selyemkalapja, levendulaszínű kamáslija, széles selyem nyakkendője volt, gomblyukában gardénia virult. Ha bárki azt mondja nekem, hogy egy ilyen finom úr akár csak köszönő viszonyban van S. F. Ukridge-dzsal, gúnyosan felkacagok. Ha még ráadásul azt kell hallanom, hogy miután egy ilyen idős úriember melegen köszönti, Ukridge egyszerűen keresztülnéz rajta, egész biztos, hogy nem hiszem el. Pedig mindkét csoda megtörtént.
- Stanley! - kiáltotta az úriember. - Szavamra, évek óta nem láttalak! - mondta, ráadásul úgy, mint aki sajnálja ezt, nem pedig örül a szerencsének, amitől összefutott a nyál a számban. - Gyere, meghívlak ebédre, drága fiam.
- Corky - mondta Ukridge kimérten, miután fagyosan végigmérte az illetőt. - Menjünk innen.
- Nem hallottad? - hüledeztem, miközben barátom magával rángatott. - Meghívott ebédre.

- Hallottam, Corky, öregem - felelte Ukridge komoran. - De hidd el, jobb őt elkerülni.
- Miért, ki ez?
- Az egyik bácsikám.
- De olyan tiszteletreméltónak tűnt.
- Mert csak mostoha-nagybácsi. Vagy mostohamostoha? Néhai mostohaanyám mostohahúgát vette el. Az se biztos - tépelődött Ukridge -, hogy a mostoha-mostoha a megfelelő kifejezés.

Nem akartam rálépni erre az ingoványos talajra.

- De miért akartad lerázni?
- Ez hosszú történet. Elmondom ebéd közben.

Tiltakozva felemeltem a kezem.

- Ha azt hiszed, hogy a tavaszi öltönyöm lenyúlása után akár egy falatot is kapsz...
- Higgadj le, cimbora. Én fizetem az ebédet. Nagyrészt ennek az öltönynek köszönhetően átjutottam a Külügyminisztérium külső védelmén, és lehúzhattam George Tuppert egy ötösre. Így semmi se árnyékolhatja be örömünket.
- Corky - mondta Ukridge elgondolkozva, miközben kaviárt kent a pirítósára a Regent grillvendéglőben tíz perccel később -, szoktál azon merengeni, mi lehetett volna?
- Most is azt teszem. Például viselhetném ezt az öltönyt.
- Fölösleges elölről kezdened - fölényeskedett Ukridge. - Töviről hegyire megmagyaráztam ezt a kis félreértést. Úgy értem, sosem merengtél még a végzet kezén, ami, ha nem így vagy úgy cselekszik, te most, hogy is mondjam, ez lennél vagy az? Például ha nincs ez az öreg mostohabácsi, ma alighanem egy nagyvállalat alapembere vagyok, boldog házasságban élnék egy elbűvölő lánnyal és fél tucat gagyogó csöppség apukája lennék.
- Ha a gyerekeid is rád ütnének, kénytelen lennék az öltönyeimet egy bankszéfben tartani.

- Corky, öregem - méltatlankodott Ukridge -, nem bírsz elszakadni a nyavalyás öltönyödtől. Ez udvariatlanság, ne is halljam. Hol is tartottam?
- A végzetről hadováltál.
- Á, igen.

A végzet (mondta Ukridge) különös dolog. Fura. Ne mondd, hogy nem az. Sokan észrevették már. Az benne talán a legfurább, hogy imád megsimogatni, biztonságérzetbe ringatni, hogy aztán váratlanul egy banánhéjra vezessen. Amikor minden tökéletesnek tűnik, homokszem kerül a gépezetbe, és kész a baj.

Vegyük például azt az esetet, amiről mesélni akarok. Mielőtt megtörtént, a sors kegyeltjének éreztem magam. Minden elképesztően remekül ment. Julia néni Amerikába hajózott szokásos előadó körútjai egyikére, és visszatértéig kölcsönadta nekem a sussexi Market Deepingben lévő házát. A helyi boltosnak meghagyta, hogy lásson el az élethez nélkülözhetetlen árucikkekkel, ő pedig majd később rendezi a számlát. Hogy honnan, már nem emlékszem, de szereztem két, fehér flanelnadrágot és egy teniszütőt. Végül, egy meglehetősen kellemetlen jelenet után a teniszpályán, amikor is hájfejű bürokratának neveztem, sikerült pár fontot kivasalnom Tuppyból. Szilárd alapokon álltam tehát. De tudhattam volna, hogy nem tarthat sokáig a szerencsém.

Miközben a hajójárathoz csatlakozó vonat indulását vártuk a Waterloo peronján, Julia néni felfedte: egyáltalán nem azért küldött le a házába, hogy nekem gondtalan nyaram legyen. Mint kiderült, a nénikém szomszédjában lévő nagy házban, Deeping Hallban, egy bizonyos Sir Edward Bayliss O. B. E. lakott. Egy a jutaiparban érdekelt pasas. Őszintén szólva, a mai napig sem tudom pontosan, mi az a juta. De bármi is, ez a Sir Edward jól ismerte, mert a vállalatának mindenfelé voltak érdekeltségei. Számos lehetőséget tartogatott egy ifjú pályakezdőnek. Ráadásul nagy rajongója volt a nénikém regényeinek, és mint agg rokonom néhány, nemegyszer

tapintatlan szóval elmondta, azt várja tőlem, hogy összebarátkozom Sir Edwarddal és állást szerzek magamnak. Így végre - és ezen a ponton találtam roppant ízléstelennek a mondanivalóját - valami hasznosat csinálhatnék, és nem lennék ilyen istenverte naplopó.

Naplopó! Most képzeld! Mintha nem tíz ember munkáját végezném nap mint nap, Corky. Vegyük például azt, amikor megpumpolom Tuppyt. Könnyűnek hangzik. Pedig szerintem Napóleonnak se sikerült volna. Bármilyen kitűnő fickó, neki is vannak rossz napjai. Például belép az irodájába, és ott talál egy kemény hangú jegyzéket Uruguay elnökétől vagy valaki mástól. Ettől elveszti minden emberségét. Ilyenkor olyan szűkmarkúvá válik, hogy képes lenne felvinni egy maréknyi angolnát az ötödikre anélkül, hogy egy is kicsúszna a kezéből. Mégis, negyedórámba se telt, és kivasaltam belőle pár fontot.

Mindegy, a nők szeretnek ilyen butaságokat mondani.

Bepakoltam egy bőröndöt, és a következő vonattal lementem Market Deepingbe. Mielőtt folytatnám, Corky, először is képzeld magad elé a falu elrendezését. A nénikém háza (Journey's End) ott áll, ahol ez a darab kenyér. Itt, ahová a krumplit tettem, egy kisebb vityilló van (Pondicherry). Bayliss ezredessé, aki a jutaimádó öccse. A kertünk összeért, de esélyem se volt összecimbizni vele, mert az ezredes elutazott. Mint utóbb kiderült, Harrogate-be, hogy megtanítsa a máját kesztyűbe dudálni. Ez a nagy folt - egy kis Worcester-szósszal jelzem - Deeeping Hall parkja, és mögötte állt maga a Hall, a vele járó pihenőkertekkel, birtokkal, díszkertekkel és így tovább.

Érted? Jó.

Ahogy ebből az ábrából is láthatod, a Hall parkja marginális - már ha ez az a szó, amire gondolok - az én házam kertjével. Képzelheted, mit éreztem, amikor az érkezésem másnapján, a reggeli utáni pipámat szívva a világ legtüneményesebb leányzóját pillantottam meg ott lovagolni. Ide-oda. Egyszer olyan közel jött, hogy megdobhattam volna egy almával. Persze nem tettem.

Estél már valaha szerelembe első látásra, Corky? Az egyik pillanatban még gondtalanul néztem át a sövényen, hogy kiderítsem, honnan jön a patadobogás. A következőben tetőtől talpig átjárt egy mennykőcsapás, és körülöttem a bokrokban milliónyi madár kezdett csivitelni. Azonnal rájöttem, hogy a lány alighanem az O. B. E. lánya, vagy valami hasonló. Egy csapásra megváltozott a jutaiparral szembeni hozzáállásom, amit addig langyosnak mondhattunk. Azonnal átláttam, hogy bármilyen munka ideális, amin keresztül kapcsolatba kerülhetek ezzel a lánnyal.

Aznap délután tiszteletemet tettem a Hallban. Megmondtam a nevemet, és attól kezdve minden úgy ment, mint a karikacsapás.

Nem akarok kérkedni, Corky - és persze mindez néhány évvel ezelőtt történt, mielőtt az élet barázdákat vájt a homlokomra és zavarossá tette a tekintetemet -, de őszintén meg kell mondanom, akkoriban nagyon jól néztem ki. Épp előtte voltam borbélynál, és a flanelpantalló is remekül állt. Valóságos főnyeremény voltam - bizony, öregem, egy főnyeremény bármely társadalmi osztály számára. Repültek a napok. Az O. B. E. a tenyeremből evett. A lány pedig - akit Myrtle-nek hívtak, és úgy vélem, kicsit unta magát Market Deepingben, amíg oda nem érkeztem - mindig örömmel fogadott. Én voltam a kedvenc ifjú szomszéd.

Ám egy délután megérkezett a mostohabácsi.

Voltak időszakok az életemben, Corky, amikor ha megláttam egy fura embert közeledni az ajtómhoz, kiszöktem a hátsó bejáraton és elbújtam a málnabokrok között, amíg el nem párolgott. De akkoriban az anyagi ügyeim szilárd alapokon álltak. Egyetlen hitelezőm se volt. így hát lementem ajtót nyitni, és a bácsi ott vigyorgott rám a küszöbön.

- Stanley Ukridge? - kérdezte.
- Igen - feleltem.

- A minap ellátogattam a nénikéd wimbledoni házába, ott mondták, hogy itt talállak. Én a te Percy bácsikád vagyok Ausztráliából, fiam. Néhai mostohaanyád mostohahúgát, Alice-t vettem feleségül.

Kétlem, hogy volt még egy olyan hegyes ősz szakállú ember, aki ennyire forró üdvözlésben részesült. Nem tudom, van-e kedvenc ábrándod, Corky, de az enyém mindig is az volt, hogy egy nap feltűnik a gazdag ausztráliai nagybátyám, ahogy azt oly gyakran olvashatjuk regényekben. Mármint a régimódi regényekben, amikben a főhős még nem ópiumfüggő. Most pedig ott állt az ajtómban, és épp olyan volt, amilyennek elképzeltem. Láttad a kamásliját és a gardéniát. Azon a délutánon, amiről beszéltem épp ilyen kamáslit és gardéniát viselt. Ráadásul a nyakkendőjében olyasmit viselt, mint egy miniatűr Koh-i-Noor gyémánt.

- Lám, lám, lám - mondtam.

- Lám, lám, lám - mondta.

Megveregette a hátamat. Én az övét. Azt mondta, magányos öregember, aki visszatért Angliába, hogy utolsó éveit szeretetreméltó rokonai körében töltse. Megmondtam neki, hogy én legalább annyira vágyom egy nagybácsira, mint ő unokaöcsre.

- Befogadnál egy-két hétre, Stanley?

- Boldogan!

- Bájos ez a hely.

- Örülök, hogy tetszik.

- Habár ráfér egy kis csinosítás - állapította meg elégedetlenül az öreg mostohabácsi, miután körbenézett. Julia néni meglehetősen szűkösen bútorozta be a házat.

- Talán igazad van.

- Néhány kényelmes szék, mi?

- Jó lenne.

- Na, és egy heverő.

- Csodás.

- A kertbe pedig egy kis nyári lak. Van nyári lakotok?

- Nem, nyári lak nincs - feleltem.

- Gondoskodom róla - közölte a mostohabácsi.

Úgy tűnt, minden valóra válik, amit a gazdag ausztrál nagybácsikról olvastam. Nincs jobb szó a hozzáállására, mint hogy bőkezű. Olyan volt, mint egy keleti uralkodó, aki utasításokat ad az udvari építésznek egy új palota emelésére. Mondtam is magamban, hogy az ilyen emberek építették fel a brit birodalmat. Mind nagyvonalúak, bőkezűek, nem sajnálják a költségeket. Sajnáltam, hogy nem találkoztunk régebben.

- Most pedig, fiam - mondta az öreg, miközben kinyújtotta hosszú nyelvét és megnyalta a száját -, mondd csak, hol tartjátok az italokat?

Mindig is azt állítottam, és azt is fogom állítani, hogy egy hamisítatlan agglegénylaknak nincs párja. A férfiak olyan szinten képesek kényelembe helyezni magukat, amit csak nagyon kevés nő tud utolérni. Julia néni számára például az ideális szék valami antik darab volt, ami a spanyol inkvizíció részére készült. A bácsinak azonban helyes elképzelései voltak. Emberek érkeztek furgonokkal, és ferde támlájú, párnázott ülőkéjű bútorokat raktak le. Amikor nem a Hallban időztem, ezeken henyéltem.

A bácsi mindig ezeken lustálkodott. Néha ellátogatott pár órára a nyári lakba - merthogy odavarázsolt egy nyári lakot a kert végébe -, de többnyire odabent találtam, csukott ablakok mögött, keze ügyében valami itallal. Azt mondta, annyi friss levegőt szívott Ausztráliában, hogy most már valami szilárdabbra vágyik.

Párszor megpróbáltam átvinni a Hallba, de hallani se akart róla. Azt mondta, amennyire az O. B. E.-ket ismeri, nem engednék, hogy levegye a csizmáját, sőt, még az a veszély is fennáll, hogy csak sima vizet kap. Mint kiderült, Sydney-ben találkozott egy O. B. E.-vel, és azóta előítéletes. Viszont nagyon együtt érzőnek mutatkozott, amikor beszéltem neki Myrtle-ről. Bár nem volt nagy véleménnyel a házasság intézményéről, de volt annyira széles látókörű, hogy elismerje, létezhetnek másféle nők is a Földön, mint amilyen az ő

néhai felesége volt. Akivel kapcsolatban a bácsi csak annyit mondott, hogy a közhiedelemmel ellentétben nem a nyúl Ausztrália legártalmasabb kártevője.
- Mesélj erről a lányról, fiam - kérte. - Gondolom, sokat ölelgeted sötét sarkokban, mi?
- Szó sincs róla! - feleltem kimérten.
- Sokat változott a világ fiatalkorom óta. Akkor mit csinálsz?
Azt feleltem, hogy bámulom őt, csüggök minden szaván, meg ilyenek.
- Adsz neki ajándékokat?
Olyan témát érintett, amit magam is szóba akartam hozni alkalomadtán. Tudod, közeledett Myrtle születésnapja. Bár nem tett célzást semmilyen apróbb ajándékra, én azért éreztem némi várakozást a levegőben. A legjobb lányok is ilyenek. Elmondják, milyen öregnek érzik magukat most, hogy közeledik a születésnapjuk, aztán sugárzó tekintettel rád néznek.
- Ami azt illeti, Percy bácsi - kezdtem miközben lepöcköltem egy porszemet az ingujjáról -, gondoltam ilyesmire. Bárcsak sikerülne! Jövő héten lesz a születésnapja, Percy bácsi, és eszembe jutott, hogy ha valaki tudna adni néhány fontot, biztos kitalálnék valami jót, Percy bácsi.
Ausztrál módra legyintett.
- Bízd csak rám, fiam.
- Ó, nem lehet.
- Ragaszkodom hozzá!
- Ha ragaszkodsz...
- A néhai feleségem a néhai mostohaanyád mostohahúga volt. A vér pedig nem válik vízzé. Lássuk - töprengett a bácsi, miközben lábát még jobban kinyújtotta az asztalon, és a homlokát ráncolta. - Mi legyen az? Ékszer? Nem. A lányok szeretik az ékszert, de most aligha megfelelő. Megvan. Egy napóra!
- Egy micsoda? - kérdeztem.

- Egy napóra - mondta az öreg. - Mi lehet szebb és ízlésesebb ajándék? Biztos van egy saját kis kertje, valami csöndes zug, ahol nyári estéken kóborol szűzi merengése közben. Ha igen, szüksége van egy napórára.
- De Percy bácsi - tamáskodtam -, tényleg úgy véled...? Én inkább arra gondoltam, ha kölcsönadsz egy ötöst... vagy, mondjuk, egy tízest... hogy kerek összeg legyen...
- Napórát kap - szögezte le a vén Mostohabácsi -, és tetszeni fog neki.

Próbáltam vitatkozni vele.
- De nem tudsz napórát szerezni - érveltem.
- Dehogynem tudok - felelte az öreg, és szigorúan hadonászott a szódás whiskyjével. - Bármit meg tudok szerezni. Napórát, nyári lakot, ha akarod, még elefántokat is. Erről vagyok híres. Mutass nekem valakit, aki azt mondja, hogy Charles Percy Cuthbertson nem tud napórát szerezni, és kap egyet a képébe a hazug! Úgy bizony! A képébe!
Mivel úgy láttam, kezd feldühödni, ejtettem a témát. Persze álmomba se gondoltam, hogy állja a szavát. Azt hiszem, el kell ismerned, Corky, hogy tehetséges vagyok. De ha valaki azzal jönne hozzám, hogy szerezzek egy napórát, bajban lennék. Ám Myrtle születésnapjának reggelén jódlizást hallottam az ablakom alatt. Ott állt Percy bácsi egy talicska mellett, benne pedig egy valódi napóra. Varázslatnak tűnt, és kezdtem úgy érezni magam, mint Aladdin. Azt hittem, mostantól nincs más dolgom, mint megdörzsölni a lámpát, az öreg mostohabácsi pedig elvégzi többit.
- Tessék, fiam - mondta, miközben a zsebkendőjével leporolta a napórát, és atyai szeretettel nézte. - Add ezt az ifjú hölgynek, és megölelgetheted az ajtó mögött.

Ez persze meglehetősen közönségesen hangzott. A bácsikám túlságosan földhözragadt megközelítésben tekintett szerelmemre, ami valójában teljesen plátói volt. De nem ez volt a megfelelő pillanat vitatkozni.

- Ha meglátja, tapsolni fog örömében. Dalra fakad tőle.
- Biztos tetszeni fog neki - ismertem el.
- Persze hogy tetszeni fog. Ajánlom neki. Mutass nekem olyan egészséges, aranyos angol lányt, aki nem lenne oda egy napóráért, és én orrba vágom - tette hozzá a bácsi indulatosan. - Még jelmondat is van rávésve.

Valóban. Először nem vettük észre, mert a szerkezetet többé-kevésbé moha lepte, de a bácsi lekapargatta egy késsel, így most már jól látszott. Valami régi angol betűkkel írt butaság valákkal és levekkel. Egészen más megvilágításba helyezte a napórát - magasabb, előkelőbb osztályba emelte. Először fogott el a lelkesedés.

- Ez az, ami kell, Percy bácsi - lelkendeztem. - Tökéletes. Hogy tudom valaha is meghálálni neked?
- Sehogy - felelte a bácsi.
- Megmondom, mit csináljunk - mondtam. - Ma délelőtt átviszem ezt az izét a Hallba, és meghívom Myrtle-t az apjával teára. Nem mondhatnak nemet, miután egy ilyen napórát kaptak.
- Persze - válaszolt a bácsi. - Kitűnő ötlet. Hívd át őket teára, én pedig rózsába öltöztetem a házat.
- Tudsz rózsákat szerezni?
- Hogy tudok-e? Ne kérdezgesd folyton, tudok-e szerezni valamit. Még szép, hogy tudok rózsákat szerezni. És tojást is.
- Tojás nem kell.
- Már hogyne kéne - felelte a Bácsi, és kezdett megint feldühödni. - Ha nekem jó a tojás, akkor jó lesz egy nyavalyás O. B. E. gülüszemű lányának is!
- Hogyne, Percy bácsi, hogyne - mondtam.

Szerettem volna felvilágosítani, hogy Mrytle nem gülüszemű, de úgy láttam, nincs olyan hangulatban.

Ha volt is valaha kétségem a születésnapi ajándékommal kapcsolatban, rögtön elpárolgott, amikor alaposan megizzadva áttoltam a parkon a talicskát. A bácsi telibe talált. Myrtle odavolt a

napóráért. Megemlítettem a teameghívást, de úgy tűnt, gondok lesznek, ugyanis aznapra várták Phillip bácsi, az ezredes érkezését. Mindig ügyelt rá, hogy ott legyen az unokahúga születésnapján, akármilyen messziről is kell hazautaznia, és megsértődne, ha arra érkezne, hogy Mrytle nem várt rá. Mit tegyünk?

- Jöjjön ő is - feleltem magától értetődően.

Meg is beszéltünk mindent. Az ezredest, miután leszáll a vonatról és a Hallba megy, üzenet fogja várni, miszerint sétáljon át a parkon Journey's Endbe. Bár nem mondtam Myrtle-nek, mert korainak éreztem, a magam részéről úgy gondoltam, az ezredes az unokahúgához jön haza, de egy új unokaöcsöt talál. Márpedig mi lehetne örömtelibb meglepetés egy öregedő fickó számára, aki másra se vágyik, mint hogy körülvegyék a szerettei? Nincs igazad, Corky. Nem attól függ, milyen az az unokaöcs. Minden unokaöcs főnyeremény egy efféle agglegénynek.

Így hát visszatoltam a talicskát a házba, és biztos voltam benne, hogy minden a legnagyobb rendben. Körülbelül fél ötkor a cseléd, aki a faluból járt fel hozzánk, hogy főzzön és mosson ránk, bejelentette Sir Edwardot és Miss Baylisst.

Mostanra kitanultam a dörgést, Corky. Manapság a Végzet jobb, ha nekivetkőzik és a markába pök, ha a bolondját akarja járatni velem. Manapság, ha a Végzet valami csábító dolgot vet az utamba, rezzenéstelen arccal nézek rá, és amíg meg nem győződöm az ellenkezőjéről, azt feltételezem, hogy egy madzag van hozzákötve. Csakhogy akkoriban még, amikor történetem játszódik, fiatalabb voltam. Derűlátóbb, hiszékenyebb, és őszintén hittem benne, hogy a teadélutánom remekül fog sikerülni.

Minden nagyszerűen ment, semmi se utalt arra, hogy katasztrófa közeleg. Először is, a cseléd tökéletesen megvalósította az utasításaimat. Egy ilyen egyszerű népgyermekétől kitelik, hogy kivágja az ajtót, és bekiabál: „Meggyüttek!". Ám ez a lány olyan stílusosan, előkelően jelentette be a vendégeimet, hogy remekül megalapozta az esemény hangnemét. Másodszor, Sir Edward nem

verte be a fejét a bejárati ajtó mögött lévő keresztgerendába. Végezetül, bár öreg mostohabácsikám rózsái mindent beborítottak, ő maga nem jelent meg. Számomra pedig ez tűnt a legnagyobb szerencsének mind közül.

Tudod, a bácsi nem épp társasági ember. Kezdem azzal, hogy nyíltan utálja az O. B. E-ket. Aztán nem elég, hogy forró vérmérsékletű és parancsolgató, de szentül hiszi, hogy felnőtt embereknek megfelelő ötórai eledel a tojás. Ráadásul sértődős is volt, imádott ellenkezni. Volt egy rémálmom: a bácsi Sir Edward felett áll, és késsel tojásokat nyom le a torkán. Jobb, ha nincs jelen. Nagyon reméltem, hogy beesett egy gödörbe és nem tud kimászni.

Minden ment, mint a karikacsapás attól a pillanattól fogva, hogy kiöntöttük az első csepp teát. Az utóbbi években úgy alakult a sorsom, hogy te, Corky, többnyire csak a vendég szerepében láttál. De hidd el nekem, hogy megfelelő körülmények között tüneményes házigazda tudok lenni. Adj tetőt a fejem fölé, sok vajas pirítóst, távolíts el minden hitelezőt a közelemből, és valósággal kivirulok.

Jelen esetben csúcsformában voltam. Kiosztottam a csészéket. Körbeadtam a pirítóst. Vidáman csevegtem. Láttam, hogy lenyűgöztem az öregurat. Ezek az O. B. E.-k csöndes, zárkózott emberek. Egy ideig csak néha-néha eltöprengve rám nézett. Aztán, miközben a harmadik csésze teáját kortyolgatta, megnyílt és rátért a lényegre.

- A nénikéje... Hallott mostanában felőle?
- Nem. Biztos elfoglalt.
- Azt elhiszem. Energikus asszony.
- Nagyon. A Ukridge-ek mind energikusak. Nem kíméljük magunkat.
- Mielőtt elutazott Angliából - folytatta az öreg, miközben tovább kortyolta a teáját -, a nénikéje az egyik beszélgetésünk során utalt rá, hogy ön állást keres az üzleti világban.
- Igen - feleltem.

Elgondolkozva simogattam az arcomat, és amennyire csak lehet, próbáltam úgy kinézni, mint az acélmágnás Charles M. Schwab, akit azzal keresett meg az Amerikai Acélművek elnöke, hogy olvadjanak össze. Meg kell mutatnod ezeknek az embereknek, hogy tisztában vagy az értékeiddel. Megfelelően kell kezdeni náluk, különben nem is érdemes kezdened.

- Fontolóra vennék egy üzleti állást, ha visszautasíthatatlan fizetéssel és kilátásokkal kecsegtetne.

Megköszörülte a torkát.

- Az én ágazatomban - kezdte -, a jutaiparban...

Ekkor kinyílt az ajtó, és megjelent a cseléd. A szuszogós cselédek közé tartozott. Szuszogott valamit egy úrról. Nem értettem.

- Milyen úr? - kérdeztem.
- Kint van. Önnel akar beszélni.
- Biztos Philip bácsi - vélte Myrtle.
- Persze! - feleltem. - Vezesse be. Ne várassa odakint, kedvesem. Azonnal vezesse be.

Egy perccel később egy férfi jelent meg. Nyilvánvalóan nem az ezredes, mert Myrtle és az O. B. E. semmi jelét nem adta, hogy ismerné. Akkor ki? Az illető vadidegen volt számomra.

Ennek ellenére házigazdaként viselkedtem.

- Jó napot - köszöntem udvariasan.
- Napot! - viszonozta a pasas.
- Foglaljon helyet - invitáltam.
- Az összes helyet lefoglalom - közölte. - A dívánnyal együtt. A Mamut Bútorvállalattól jöttem. A bútorok ellenében kiállított csekknek nincs fedezete.

Enyhén szólva megtántorodtam, Corky. Igen, pajtás, a te régi barátod megszédült és el is esik, ha nem kapaszkodik meg egy székben. Az idegen tekintetét nézve az is nyilvánvalóvá vált, hogy már nem sokáig kapaszkodhatok bele. Nagyon komor volt a szeme. Valószínűleg mindkettő, de az egyiket kék folt borította. Alighanem

behúzott neki valaki. Egy ilyen ember aligha úszhatja meg néhány balegyenes nélkül.
- De drága öregem... - kezdtem.
- Hiába is ellenkezik. Kétszer is írtunk, és nem kaptunk választ. A cég határozott utasítást adott, hogy elvigyem az árut.
- De hisz használjuk.
- Már nem - közölte a fickó. - Végeztek.

Utólag visszatekintve, Corky, öregem, ez volt pályafutásom egyik legrosszabb pillanata. Sose könnyű, ha először látod vendégül szerelmedet és az apját, és hidd el, nem sokat segít a dolgon, ha ingujjra vetkőzött prolik sietnek be és elviszik a bútort. Sejtheted, hogy a beszélgetés megakadt ezen a ponton. Sőt, utána se volt túl könnyű folytatni.
- Biztos valami buta tévedés - mondtam.
- Nyilván - felelte az O. B. E.
- Este írok nekik egy tiltakozó levelet.
- Nyilván.
- A bútort a bácsikám vásárolta, Ausztrália egyik leggazdagabb embere. A feltételezés is abszurd, hogy az ő helyzetében...
- Nyilván. Myrtle, drágám, azt hiszem, megyünk.

Ekkor, Corky, felülmúltam önmagamat. Hányattatott életem során nemegyszer kényszerültem rá, hogy meggyőző beszédet tartsak, de ezúttal túlszárnyaltam minden korábbi próbálkozásomat. A gondolat, hogy mindent elveszítek, olyan magasságokba sarkallt, amit se azelőtt, se azóta nem sikerült elérnem. Lassan, fokozatosan célt is értem. Az öregfiú megpróbált lerázni és a franciaablak felé szökni, de nem olyan könnyű engem lerázni, ha formában vagyok. Belekapaszkodtam a gomblyukába, és visszahúztam a szobába. Amikor pedig szédelegve előrenyúlt és megfogott egy szelet tortát, tudtam, hogy csatát nyertem.
- A következő történhetett - mondtam, közé és az ablak közé állva. - Egy olyan embernek, mint a bácsikám, nyilván több számlája is van

különböző bankokban. Nyilván azon, amelyikre a csekket írta, épp nincs elég fedezet, és a bankigazgató udvariatlanul...
- Na, igen, lehetséges.
- Megmondom a bácsikámnak, mi történt...
Ekkor valaki megszólalt mögöttem: „Á!" vagy talán „Ó!", mire megpördültem. A franciaablakban újabb vadidegen állt.

Az új jövevény magas, vékony, angloindiai külsejű személy volt. Ismered ezt a típust. Az öltözetékükben a bézs szín dominál, és inkább hasonlítanak egy ősz bajszú keselyűre.
- Philip bácsi! - kiáltott Myrtle.

A Keselyű biccentett neki. Dühösnek tűnt.
- Ne szólj hozzám - mondta. - Nem érek rá. Én is nagyon örülök neked, de most ne szólj hozzám, gyermekem. Egy úrral akarok beszélni.
- Ismered Mr. Ukridge-et?
- Nem ismerem. Nem is akarom. Csak azt tudom, hogy ellopta a... - borzalmas hörgéssel elhallgatott, és láttam, hogy az asztalt nézi. A nénikémé volt, az egyetlen bútor a szobában, amit a másik pasas itt hagyott, így nem lehetett nem észrevenni. - Te jó ég! - mondta az ezredes.

Körbejáratta a szemét, majd úgy nézett rám, mint egy autogén hegesztőpisztoly. Nem tudom, mivel gyógyítják a májat Harrogate-ben, de le kéne cserélniük. Hatástalan. Nyilvánvalóan nem segített ezen az emberen.
- Te jó ég! - ismételte.
Az O. B. E. magához tért.
- Mi a baj, Philip? - kérdezte bosszúsan. Épp most fejezte be a köhögést, miután félrenyelt egy falat tortát.
- Megmondom, mi a baj. Épp most jártam a kertemben, és kirabolták! Kirabolták! Ez az ember leszakította az összes rózsámat! A kertem sivataggá vált.
- Igaz ez, Mr. Ukridge? - kérdezte O. B. E.
- Dehogy igaz! - méltatlankodtam.

- Tehát nem igaz? - kérdezte a Keselyű. - Nem, mi? Akkor honnan vannak ezek a rózsák? Az önök kertjében nincs egyetlen rózsató se! Vagy fél tucatszor jártam már itt, úgyhogy tudom. Honnan szerezte a rózsákat?
- A bácsikámtól kaptam.
Az O. B. E. megszabadult a tortától, és gúnyosan felkacagott.
- A bácsikájától! - mondta.
- Miféle bácsi? - kiáltotta a Keselyű. - Hol van ez a bácsi? Mutassa meg a bácsikáját. Elő vele!
- Attól tartok, ez nehéz lesz, Philip - közölte az O. B. E., de cseppet sem tetszett a modora. - Úgy tűnik, Mr. Ukridge-nak van egy titokzatos bácsikája. Még soha nem látta senki, de bútorokat vásárol, és nem fizet érte, rózsát lop...
- És napórát! - tette hozzá a Keselyű.
- Napórát?
- Ahogy mondom. Miután megláttam a kertemet, átmentem a Hallba. A pázsit közepén ott áll a napórám. Azt mondták, ez a fickó odaadta Myrtle-nek.
Eddigre már egyáltalán nem voltam jó formában, de annyira sikerült összeszednem magam, hogy visszatámadjak.
- Honnan tudja, hogy a maga napórája? - kérdeztem.
- Mert bele van vésve a jelmondatom! Ha pedig mindez nem lenne elég, ellopta a nyári lakomat!
Az O. B. E. nagyot nyelt.
- A nyári lakodat? - kérdezte halk, már-már meghunyászkodott hangon. Úgy tűnik, a történtek megviselték a hangszálait. - Hogy lophatta el a nyári lakodat?
- Nem tudom, hogy csinálta. Gondolom, apránként. Ez olyan hordozható nyári lak. A múlt hónapban küldettem le ide. Most pedig ott áll a kertjében. Én mondom, rács mögött lenne a fickó helye. Dühöngő őrült. Jó ég! Amikor Afrikában harcoltam a búr háborúban, egy ausztrál szakasz ellopta az egyik öntöttvas

barakkomat, de azt mégsem hittem, hogy békeidőben, Angliában megeshet az ilyesmi.

Hirtelen megvilágosodtam, Corky. Mindent értettem. Az „ellopta" szó tette. Eszembe jutott, mennyit hallottam az ausztrál tolvajokról. Mindig ellopnak valamit, Corky... Nem, *nem* a tavaszi öltönyökre gondolok, Corky. Valóban fontos dolgokra. Olyan, létfontosságú tárgyakra, mint napórák, nyári lakok - nem pedig holmi vacak tavaszi öltönyre, amiről az ördög se gondolta, hogy még szükséged van rá, és különben is, holnap visszakapod.

Lényeg a lényeg, már mindent értettem.

- Hadd magyarázzam meg, Sir Edward - mondtam. - A bácsikám...

De hiába, Corky. Nem hallgattak rám. Az O. B. E. megsemmisítően rám nézett, a Keselyű szintén, és attól tartok, Myrtle sem maradt el mögöttük. Aztán eltávoztak és magamra maradtam. Megtört emberként tértem vissza az asztalhoz, hogy egyek egy hideg vajas pirítóst.

Körülbelül tíz perccel később vidám fütyörészés hallatszott odakint, és belépett a mostohabácsi.

- Itt vagyok, fiam - mondta. - Meghoztam a tojást.

Azzal kezdte kipakolni a tojást a zsebéből. Úgy tűnt, kifosztotta a környék összes tyúkólát.

- Hol vannak a vendégeink?
- Elmentek.
- Elmentek?

Körbenézett.

- Megállj! Hol a bútor?
- Elment.
- Elment?

Megmagyaráztam.

- Cö-cö - mondta a bácsi.

Horkantottam kicsit.

- Te ne horkants nekem, fiam - torkolt le a bácsi. -A legjobbakkal is előfordul, hogy visszadobják olykor a csekkjüket.

- Gondolom, a legjobbakkal is előfordul, hogy tojást, rózsát, napórát és nyári lakot lopnak - feleltem keserűen, Corky.
- Mi? - csodálkozott a Bácsi. - Csak nem azt akarod mondani...?
- Dehogynem.
- Mondj el mindent. Mindent elmondtam.
- Nagy kár! - mondta végül. - Sose bírtam levetkőzni ezt a rossz szokásomat. Ahol Charles Percy Cuthbertson megjelenik, lopkodni kezd. De ki gondolta, hogy ekkora felhajtást csinálnak egy ilyen apróságból? Csalódtam az anyaországban. Ausztráliában senkit nem zavar egy kis lopkodás. Ami az enyém, a tiéd, ami a tiéd, az enyém - odakint ez a jelszavunk. Ekkora felhajtást egy napóra meg egy nyári lak miatt! Annak idején elcsórtam egy egész teniszpályát. De mindegy, gondolom, ezen már nem segíthetünk.
- Nagyon is sokat tehetünk - feleltem. - Az O. B. E. nem hiszi el, hogy van nagybácsim. Azt hiszi, én loptam el mindent.
- Tényleg? - kérdezte a bácsi elgondolkodva. - Tényleg azt hiszi?
- Az a legkevesebb, hogy átmész a Hallba és megmagyarázol mindent.
- Pontosan ezt akartam javasolni. Most, rögtön odamegyek, és mindent rendbe hozok. Bízz bennem, fiam. Gyorsan rendbe hozom.

Azzal elment, Corky, és a mai napig nem is láttam többet. Szerintem a Hall közelébe se ment. Biztos egyenesen az állomásra sietett. Útközben zsebre tett néhány távíróoszlopot és rácsos kaput, aztán felszállt a következő londoni vonatra. Egy biztos, amikor másnap találkoztam a faluban az O. B. E.-vel, semmi se utalt a viselkedésében arra, hogy bármi is rendbe lenne hozva. Nem hinném, hogy jutakereskedő nézett már valaha is így keresztül emberen, mint ő rajtam.

Ezért mondtam, Corky, hogy legjobb messzire elkerülni ezt a sunyi, lelkiismeretlen vén mostohabácsit. Bármivel kecsegtet is, én mondom - kerüld el! Persze ha szűklátókörűén nézzük, rövid távon vesztettem egy ebédet. Lehet, hogy egy nagyon jó ebédet. De

bánom? Nem. Ki tudja, lehet, hogy az utolsó percben telefonhoz hívnák a pasast, és ott maradnék a számlával.

De tegyük fel, hogy tényleg van pénze. Hogyan szerezte? Ez a kérdés. Utánanézek, és ha azt hallom, hogy valaki ellopta az Albert-emlékművet, tudni fogom, mit gondoljak.